

A.—Sri ANNA RAO GANAMUKHI
(Minister for Education).—

(a) No.

(b) No.

Supply of Electricity to the Villages in Tarikere Taluk in 1958-59.

*Q.—519. Sri T. R. PARAMESHWARIAH (Tarikere).—

* Will the Government be pleased to state:—

the number of villages that have been supplied with electricity since 1958-59 in Tarikere Taluk?

A.—Sri H. M. CHANNABASAPPA (Minister for Public works and Electricity).—Nil.

Introduction of N.E.S. Scheme in Hassan Taluk.

*Q.—523. Sri K. T. DASAPPA (Hassan).—

Will the Government be pleased to state:—

whether they propose to introduce N.E.S. Scheme in Hassan Taluk this year?

A.—Sri H. C. LINGA REDDY (Deputy Minister for Planning and Development).—

Hassan Taluk has not been allotted a Block from 1st April, 1959. The request will be kept in view and will be considered on merits at the time of next allotment of Blocks.

Veterinary Hospital to Darinayakanapalya.

*Q.—606. Sri S. MUNI RAJU (Chikkaballapur).—

Will the Government be pleased to state:—

(a) whether any representation has been received by the Government for opening a Veterinary Hospital at Darinayakanapalya in Gauribidanur Taluk;

(b) the action taken by them in this behalf?

A.—Sri K. F. PATIL (Minister for Agriculture and Food).—

(a) Yes.

(b) The question is under examination.

MYSORE VILLAGE PANCHAYATS AND LOCAL BOARDS BILL, 1959.

(As reported by the Joint Select
Committee.)

Motion to consider.

(Debate continued.)

Mr. DEPUTY SPEAKER.—Discussion will continue on the Mysore Village Panchayats and Local Boards Bill.

†Sri S. D. KOTHAVALA (Chikodi).—Article 40 of the Constitution speaks of the organisation of village panchayats and in the light of the directive principles in the Constitution I propose to consider the various provisions regarding the constitution of the Panchayats, their powers and functions, and substantial resources. With regard to recognition as a village panchayat the minimum population required as per the provision in the Bill is 1,500. I submitted yesterday that this is a very big number and it is necessary to reduce it to at least one thousand. The reason is this: as pointed out by me yesterday Panchayat and co-operative society are going to be two institutions on which the political economy of the country is to be based.

2 P.M.

It has been opined by experts on the subject that as far as possible a revenue village should be supplied with a panchayat and a co-operative society. But the question regarding financial viability has been raised. If a revenue village is a very small unit, with a population of 500 or less, it will not be possible to have financial viability for such a panchayat. Therefore we have to find a *via media*. I propose a population of one thousand would be a good number. There are many villages which have a population of 500 or less

and also with a population between 500 and 1,000. We should be careful when we group the villages. Difficulties arise if a small village is tied up with a big unit. The small unit will not be properly cared for. The question of distance also becomes important. The association necessary between the people and the members of the panchayat will be missing and therefore it will not be possible to have a large number of villages for this purpose. In view of this, my suggestion is that a population of one thousand would be enough for the constitution of a panchayat.

I wish to draw the attention of the House to the various provisions in the Bombay, Hyderabad and Coorg Panchayat Acts. Under the Bombay Act, the minimum population that is required is 1,000. The same is the provision regarding Hyderabad and Coorg, as I understand from the speeches of my friends from that area. If the minimum population as is envisaged in the present bill is insisted upon, the panchayats constituted in Bombay, Hyderabad and Coorg areas would be disturbed and this is not a very happy thing. My submission is that the limit of 1,500 should be reduced to 1,000.

The next point I propose to take up is regarding the composition of the self-governing units. According to this Bill the President of the District Development Council is the Deputy Commissioner. I think it will not be a happy position. Hon'ble Members may realise that we are abolishing district boards, which are presided over by a non-official public worker. Now if an official were to come, the emphasis would be official. The official will have control and supervision; he would examine the budget and do co-ordination work. The official will direct the elected body. In the interest of democracy, it is very necessary that a non-official should be the President and not the Deputy Commissioner. We should realise that along with the Deputy Commissioner there would be over 15 other district departmental officers as members of this body. I do not see any reason why the Deputy

Commissioner should be the Chairman. There are M. Ps., M.L.As. and M.L.Cs. in this body, and some of them may become Ministers in the future. If they were to work under the presidency of an official, the position would, in my opinion, be *infra dig*.

Sir, certain provisions have been made in the interest of economy and co-ordination. I do not think any economy is possible in this matter. The work involved is large and that would require separate staff and office. The question of touring expenses comes in. It is stated that the Deputy Commissioner, could, during the course of his routine tours, do this work as well and that it would not be necessary for him to undertake separate tours. If a non official head is there, about 4 to 5 thousand rupees would have to be incurred, but this is a small sum in the interest of the successful functioning of democracy. It may also be probably urged here that if an official is the head, there would be a better link between the self governing institutions and the Government. To satisfy this requirement there is another provision. The Secretary of the District Development Council is to be appointed by the Government. This Secretary would be an official of the rank of an Assistant Commissioner and he could easily be a good link between the Council and the Government. Taking all these factors into consideration, I think it is better that we have a non-official as President. I think there is an amendment to that effect by one of the Hon'ble Members and I think the House will have an occasion to make a decision then.

Now, regarding the composition and functioning of the taluk boards. It consists of elected members and Legislators. It appears, from the provisions of this Bill, that Legislators can participate in the deliberations, but they cannot vote. Such a membership is not useful at all. Their voice would not have a value. If the Hon'ble Members of the Legislature should have an effective voice, they should have a vote. In saying this, I would add a rider: the Legislators should not aspire to any office in the taluk board.

(SRI S. D. KOTHAVALA)

I would now like to advert to the powers and functions of these various bodies. The Tahsildar or the Block Development Officer who works as Secretary of the Taluk Board is almost a dictator. He enjoys all the powers of appointing staff, dismissing and discharging them, fining them, and releasing them. The Taluk Development Board will have no say in the matter. This is very unfortunate. I can understand that Secretary should have disciplinary control over the employees. He may of course fine them or suspend them subject to the right of appeal to a higher body. But powers of appointment, reduction, discharge and dismissal should vest in the taluk board itself. Otherwise all the servants will look to the Tahsildar for everything and they will not respect the members and the President and the Vice-President of the Taluk Board. This is not a happy position and so these powers should vest in the Taluk Board itself and not with the Secretary. It is feared that there might be some unnecessary interference and bossing over the servants of the Taluk Board, but it is possible to obviate that by making some other provision. It appears there is an idea to create a separate cadre of servants for local self-governing units. I think that this idea of giving the control to one officer is undemocratic and it is not in keeping with the modern trend of thought.

With regard to financial resources, I submit that the resources that are placed at the disposal of the panchayats and the taluk boards are very, very meagre. There are various items shown in the Bill as their financial resources, but it is common knowledge that the principal source of revenue to these institutions is the house tax and that the other items of resource very rarely come into operation. As regards grant from Government, the provision in the Bill is that 20 per cent of the agricultural assessment will be placed at the disposal of the panchayat and 5 per cent is to be reserved for equalisation of the resources of rich panchayats and poor

panchayats. A similar provision has been made with respect to the taluk boards also. I submit that this provision is not very happy. It is held by leaders of public opinion that land assessment is almost a local tax and the use of land really belongs to the village community. In the circumstances my confirmed view is that the entire land assessment should be placed at the disposal of the panchayats and the taluk boards after deducting the collection charges. Government may find it difficult to do so immediately because of the commitments that they have already made, but in course of time I think it should be possible for Government to place the entire land assessment at the disposal of the local self-governing institutions. For the time being I would suggest and I have given an amendment to this effect that the minimum that can be done by Government is to place 30% of the land assessment at the disposal of the panchayats, 20 percent at the disposal of the taluka boards, and 10 per cent should be earmarked for giving grants to panchayats and taluk boards on the basis of their backwardness and other things for the purpose of bringing about parity between these local institutions.

In this connection, I wish to bring to the notice of the House that section 92 of the Bombay Village Panchayats Act provides that 30 percent of the land assessment of the village should be given by way of grant to panchayats. The Bombay area constitutes more than one-fourth of the entire State and so to introduce the principle of only 20 per cent grant in those areas would be a retrograde step which is not very happy. Therefore a better idea would be to extend this provision in the Bombay area to all the other areas of the State. That is the minimum that Government can do in this connection. Government are not going to lose much by making such a grant. It was pointed out by my friend, Sri M. R. Patil in a very eloquent speech yesterday that the total land revenue recovered in the State, is Rs. 3,77 lakhs including assessments recovered in municipal and corporation areas. Taking it for

granted that the assessment recovered from areas of corporations and municipalities is to the extent of Rs. 77 lakhs, the assessment recovered from the other areas will come to about Rs. 3 crores.

Sri T. SUBRAMANYA (Minister for Law, Labour and Local Self-Government).—Perhaps the Hon'ble Member knows that we intend to give a grant of Rs. 1.92 lakhs.

Sri S. D. KOTHAVALA.—If you add to it another 10 per cent, it is not going to make much difference. It will come to only about Rs. 30 lakhs or so, but that will mean a great help to these panchayats. As was pointed out by Sri M. R. Patil, on the basis of 20 or 25 per cent grant, the per capita expenditure will be only about As. 8. If another 5 or 10 per cent is added, it will increase only by about an anna or two, but it will relieve these panchayats of their financial embarrassment. These panchayats will be the main pillars of the socio-economic edifice that we want to build in this country. So unless we make certain financial arrangements for the effective working of these bodies it is no use creating them. If you create them and give only this small grant, it will not be sufficient even to meet the pay and allowances of the Secretary and the Peon. If the entire grant goes like that, it is no use creating these institutions. Let us be more serious about them. So my request to Government and to the House is to consider this question in right earnest and make available at least 30 per cent of the assessment to the panchayats, 20 per cent to the taluk boards and another 10 per cent be earmarked for distribution to panchayats and taluk boards according to their backwardness.

A point was made out by Sri Ghorpade yesterday and he wanted to introduce the system recommended by the Taxation Enquiry Commission. With due respect to the members of the Taxation Enquiry Commission, I take a different view in this matter. It was suggested by Sri Ghorpade that land assessment is the only source of developing the backward areas. The

Taxation Enquiry Commission could not then have an idea of the developments which have taken place since then. They reported in 1952. Thereafter we are spending huge amounts on Community Development Blocks, N.E.S. and other schemes for bringing about parity between the different areas. These things were not there at the time when they made their recommendation.

A backward area is a liability on the State. We should pass on that liability or that responsibility to the self-governing institutions which are practically in an infant stage and if we are to burden them with such a responsibility at this stage, they are likely to be nipped in the bud. This should be treated almost as local tax and therefore all local and direct taxes should go to the panchayat and other local institutions. It is sometimes argued that if the Government were to part with this huge amount, it becomes financially difficult for the Government to meet the commitments. In this connection I may bring to the notice of the House that there is agricultural income-tax. It is likely to give us more income than we have anticipated. Sri K. Mallappa from Coorg was telling me that the anticipated income from this source in his own area was about Rs. 39,000 to 40,000. Now the amount is likely to be doubled. Sales tax is there and there are other indirect means of getting income for the State and it should not be difficult for the State and for the State Government to have certain adjustments and therefore those adjustments should be made and in course of time and as far as possible the entire amount of land assessment should be handed over to the local institutions.

In this connection I want to bring to the notice of the House one important provision which is contained in the Bombay Panchayat Act. The Bombay Panchayat Act has placed one more source of income at the disposal of the Panchayat. Under section 89 (1) (vii), panchayats are empowered to levy any tax which is within the competence of the State Legislature, with the approval of the State Government. Of course,

(SRI S. D. KOTHAVALA)

I must say as already suggested in some of my speeches on the floor of the House that it would be useful to have a surcharge on the land assessment or some other ways of raising revenue. But the Hon'ble Members feel very nervous about it. If we are nervous about it and if the Government feel that it is not possible at this stage, my suggestion is, why not give authority to the panchayats to allot their own revenue and try to enhance the stage of development in the area. (*Interruption from Sri A. S. Patil*) My friend is saying that there was a proposal in the Bombay Legislature. It might have been dropped. I know it is because of unpopularity in the village community; there is no other reason. But we are bound to do the right thing; we should not stick to power and try to pander to cheap popularity. Why not empower the panchayats to do it? If they want let them do.

SRI M. C. NARASIMHAN (Kolar Gold Fields).—When the State Legislature is hesitating to levy more taxes, how can panchayats do it?

SRI S. D. KOTHAVALA.—We should keep pace with the times which are fast changing and the tempo of development is changing. Endow them with sufficient authority so as to enable them to function in an effective manner. Let us do our part; it is for them to exercise or not exercise the power. All that I say is, give them authority and enact a provision similar to the one contained in section 87 of the Bombay Panchayats Act.

SRI V. P. DEENADAYALU NAIDU (Cubbonpet). There are, I believe, provisions which say that with the approval of the taluk board and the sanction of the Government, any tax may be levied by these panchayats. These are the two conditions: one, taluk board's approval and second, sanction of Government. Secondly, the question is, can an authority be delegated to a panchayat to levy any tax and later on subject it to the local board's approval and the Government sanction. This House will be completely kept in the dark regarding the nature

of the tax, the extent of the tax; can a delegation of that authority of this House be made with such a blank cheque is the point and whether such a provision having existed in Bombay, has it been acted upon by any of the panchayats in the course of their functioning and can you enlighten us with regard to the benefits and the difficulties of that provision?

SRI S. D. KOTHAVALA.—As far as I know, this power is not exercised by any of the panchayats in that area. With respect to that matter, the difficulty felt by the Hon'ble Member regarding the position of this House with respect to the imposition of tax there, of course I do not find any difficulty. If they impose the tax, the tax is confined to the four corners of the village limit. The other area is not at all concerned with it. With the approval of the State Government it is necessary to see that the taxation in a particular area does not affect the structure of taxation as it prevails in the State. Of course, sanction of the District Board was thought necessary to consider the whole thing for the purpose of the total tax structure as far as it is concerned; but if the Hon'ble Member feels that this House also should come in the picture and it is necessary for the House to accord its approval, instead of Government, I am not referring to that aspect. My only contention is that such power should be given and that the local bodies should be encouraged by giving some matching grants. Supposing a panchayat levies a tax of this type with a view to raising the revenue for the developmental work. It is the business of the State Government to give a matching grant. The principle of giving a matching grant can be applied here. They should be encouraged and if there is any panchayat which has got the boldness, courage and far-sightedness to go in for this, let it do so. I am only referring to the provisions of the Constitution to endow them with sufficient power to function effectively and for that purpose, I think a provision of the type which is contained in the Bombay Panchayat Act should be included in this Bill. I shall make

reference to one or two points and close. One provision in the Bombay Panchayat Act is not to be found here. The payment of tax to the panchayat is in cash generally, but there is a provision in the Bombay Panchayat Act which enables a tax payer to pay that in terms of labour. Suppose the man is poor. He may not find any money to pay, but if he is an able-bodied person and is in a position to pay in terms of labour because various works are undertaken, say road construction, sanitary arrangements and such other things, he is allowed to make the payment in terms of labour.

2-30 P.M.

So, my suggestion is that it should be open to tax payers within the limits of the Panchayat to pay taxes in terms of labour. Therefore, such a provision also could be made with advantage here. I request the Hon'ble Minister for L.S.G. to bestow upon the suggestion all the attention they deserve and try to accept them.

†Sri M. C. NARASIMHAN.—The Select Committee might pride itself on the fact that they have traversed some new ground in respect of certain matters. Sir, in this Bill the structure that is envisaged so far as the Taluk Boards are concerned, is something I say, new. It was not envisaged in the Balvantrai Mehta Committee; it was not envisaged in the Five-Year Plan; and the interesting thing that strikes to my mind is that some time ago, *i.e.*, in the year 1954 in Old Mysore area when there was a committee under the Chairmanship of Sri D. H. Chandrasekhariah to go into the controversy regarding the existing Taluk Boards, District Boards and Village Panchayats, the Leader of the Opposition at that time Shri J. Mohamed Imam had submitted a note of dissent which was accepted on the lines of the Select Committee Report. The one distinguishing feature so far as the Taluk Board is concerned, is that there can be elections on the basis of ballot which has been introduced for the first time. This is a matter on which there is a lot of controversy. In very many States, this suggestion has been examined and

even today very many States, for example, Madras, Bombay or other States, are not agreed upon this suggestion. In fact, so far as the Madhya Pradesh is concerned, some time back there was an enquiry and it was felt that the Taluk Boards should not be given this prominent position which the Select Committee has proposed to give. I do not wish to go into the whole controversy in respect of this matter because if we look into the history of the whole dispute, the arguments for and against taluk boards, the arguments for the retention of a District Board and the bodies at the lower level, have more or less been repeated since 1926. Anyway, I would submit that this is a new idea which must be given a trial. Hitherto, we have tried with the District Boards any Panchayats without any intermediary organisation. Now we are to try the all powerful Taluk Boards and the Village Panchayats with the District Council at the head which may be termed as a guardian, because the District Council has no powers. If we have the District Board, it will have certain advantages, *i.e.*, it can undertake certain works which the Taluk Board cannot undertake and greater coordination in the lower levels could possibly be established and there would be more live contact with the local population and also with the Village Panchayat and it is also co-extensive with the N.E.S. and C.D. Blocks in some areas. So, Sir, I would only say that this is a suggestion which must be tried and of course, it is always subject to review at a later stage and we hope that certain good will come out of the suggestions. With due respect to the Select Committee Members who have taken great pains to go through all the various provisions and suggested changes over a number of sections, I would feel that a few suggestions might be made here which would prove to be useful for the working of the Village Panchayats and the working of the Local Self-Governing institutions. Sir, in this scheme of things, I am afraid, the Taluk Board takes the most powerful role and not even the Village Panchayat becomes so powerful as the

(SRI M. C. NARASIMHAN)

Taluk Board. That is my feeling. Secondly, one other defect which appears to me by a reading of the various provisions of this Bill is, that sufficient co-ordination and sufficient live contact between the Taluk Board and the Panchayat is possibly not established. I am aware that there is a provision for superintendence over the functions of the Village Panchayats by the Taluk Boards, but that itself may not be sufficient to keep contact between the Village Panchayat and the Taluk Board. That is my fear. Apart from that, there are certain other provisions, the details of which I am not going into; I feel they are capable of improvement. I would refer to few of them. Sir, one point was referred by my friend Sri Kothavale regarding the minimum requirements of 1,500 population. There is no doubt a provision in sub-section (2) that the Government can amend this provision and say that villages of lesser population are entitled to have their own Village Panchayats. There is much force in what Sri Kothavale said. So far as this section is concerned, it is capable of improvement. In the Old Mysore Act, there was a provision, under which any particular village which did not want to remain in a particular group panchayat could opt out, and that could be with certain advantage introduced here subject to the approval of the Taluk Board and the Government. That would provide a certain amount of democracy ensuring sufficient cohesion in the group panchayat also. Now the other point is about the structure of Village Panchayat itself. Yesterday a point was made by my friend Sri Gorphade. I endorse that suggestion. So far as Coorg is concerned and also the Madras Act is concerned, it provides for the election of the Chairman straightaway by all the members of the village. That would be a more happy position, for this reason, that in the scheme of the Village Panchayat, you will see that the Chairman is virtually all powerful, though it is true that he has control over other members of the Panchayat, though it is true that he is required to convene meetings once in

two months; even then what happens in practice is that the President or the Chairman of the Panchayat is going to be the Chief Executive Officer and the entire responsibility of taking over the functions that are assigned in this Bill vest in him. In other words, the Bill itself gives a pre-eminent position to the President. It is necessary that he enjoys the confidence of all the sections of the village. It is likely that he will be able to persuade all the members in the village for constructive purposes. The Coorg Act already provides for it. It goes to the extent of providing for removal of the President in the event of 'no confidence' in between the term of the Panchayat itself. We may not go to that extent. Some such provision could be added here with advantage. Such a provision is already there in Madras.

The other thing that I notice so far as this Bill is concerned is, in the election of Chairman, there is no provision for secret ballot. I do not know why it has been omitted; because while this Bill was introduced, this point was mentioned by several members. It is not clear whether the election is meant to be election by secret ballot or otherwise. But it is not made very clear here. Election is not defined as election by secret ballot in respect of the Chairman of the Village Panchayat.

Now, Sir, coming next to the question of disqualifications for membership. This is rather an extraordinary provision. I would say that such disqualifications are not to be found in any of the Acts neither in Bombay, Madras, Coorg nor in Hyderabad. Here a series of disqualifications are provided. I would therefore suggest that amendments should be made in respect of following items. One is 21 years of age. This age restriction, to my mind, need not be there especially when we say that talented leadership at the village level is so scarce and when we find it so difficult to get such number of leaders, it is not at all correct to restrict it to 21 years. It is not a Nyaya Panchayat that we are envisaging. If it is a Nyaya Panchayat, we could understand. If young

men are prepared to do service, why should we not take advantage of these young men in the villages between 18 to 21? They could easily be taken advantage of; if age restriction of 21 is fixed, we may not be able to get sufficient number in the villages. Secondly, the tendency would be for young men to go away to the cities. In fact, that is one of the points that has been stressed by the old Mysore Government for the failure of Village Panchayats as such over these 50 years. I therefore feel that age should be reduced to 18 years because there is no danger of young men or irresponsible men being elected. Next point is, so far as (c), (e) and (f) are concerned, there is a provision that 5 years have got to elapse before disqualification can be removed. This is not found in any of the Acts; old Mysore Act has prescribed only three years; in the Bombay Act, there is no such period at all. In Coorg Act or Madras Act, there is no such period at all. Immediately after conviction, if he is elected by the members of the Village, he can come into the Panchayat and render his service. So, Sir, since there are other safeguarding provisions, why this provision should be there at all, is not clear to me.

Now, Sir, the most objectionable portion is sub-clause (i), i.e., 'if he has been removed from membership of any local authority, he automatically becomes disqualified to serve as a member of the village panchayat. This is a very dangerous clause. Suppose, he votes in favour of a particular contract or a particular measure in which he is supposed to have some indirect interest, even then he will automatically cease to be a member of the village panchayat. This contract may be of a very wide type. It is not at all clear. So, Sir, it is not at all there in any of the other enactments that I have gone through so far and it is a very dangerous thing. It is necessary that it should be removed.

Sir, the next sub-section I would like to refer is about elections. I do not wish to say much. In this context, election expenses of the panchayats should be borne by the Government.

It is nowhere laid down, neither in the section prescribing the expenditure that can be entertained by a panchayat nor otherwise laid down that the election expenditure of the panchayat should be borne by the panchayat. It must be made clear. Possibly, it is intended that election expenses of a panchayat must be borne by the panchayat itself. But I would suggest that so far as election expenses of the panchayat are concerned, they should be borne by the State.

Sir, coming to section 24, the proviso to it is unfortunately wrongly worded. It says:

"Provided that the Government may, by notification, for reasons to be stated therein, extend from time to time the said term for a period not exceeding five years in the aggregate."

It would lead to an impression that even extension may be for five years. Then the total life will be nine years. It is obviously not the intention of the framers. There is a mistake. There is no warrant for this proposition also. In fact, neither in the Coorg nor in Madras nor in Hyderabad Acts, is there such a provision. Why should there be any need for extension of the life of a panchayat? There are no circumstances laid down at all under which this power will be exercised. I can understand the provision for appointment of administrator, etc., under Section 8. There, if the elections cannot be conducted, then they can appoint an administrator. Only under extraordinary circumstances can they do it. Otherwise, it is not necessary. Further the section says that even for any other sufficient reason an administrator may be appointed. When it is there, there is no reason why this provision should be there. I object to any sort of extension of life of panchayat. It is absolutely necessary that after the term of panchayat is over, arrangements must be made for holding elections.

Sri S. D. KOTHAVALA.—There may be some unavoidable difficulties which might justify election. Generally, I think it is the policy of the

(SRI S. D. KOTHAVALA)

Government and every Government not to extend but, should it be necessary, there ought to be some power; if it is five years or one year, it does not matter. But on principle, my learned friend cannot object to that.

Sri M. C. NARASIMHAN.—I am certain that Hyderabad Act does not provide for it and Coorg Act does not provide for it. Where is the necessity for it? Why should we take everything from Bombay?

Sri S. D. KOTHAVALA.—You should accept it provided it is good. Let it come from anywhere in the world.

Sri M. C. NARASIMHAN.—There is a provision about motion of no confidence. Immediately a motion of no confidence is passed, within three days why should it not be brought into force? It is said they must wait for 60 days and it must be approved by the Deputy Commissioner. It is not at all necessary. It is undemocratic on the face of it. I looked into the Hyderabad Act, Bombay Act and Coorg Act. Nowhere is such a provision laid down. On the other hand, Hyderabad Act itself lays down definitely that within three days from the passing of "no confidence", the President or Vice-President shall hand over charge to such person as may be nominated by the village panchayat. That is in accord with democratic principle and that is what is found elsewhere also. If you read section 32 with section 38, you will find the funniest thing. Under 38, no resolution can be modified except by a resolution passed by not less than one-half of the total number of members at an ordinary or special meeting. One day they can pass a resolution of no confidence; immediately thereafter a special notice may be given to convene another meeting. There it is not sufficient to have two-thirds majority, but a bare majority is enough; on Tuesday they may pass a resolution of no confidence and on Wednesday they can annul it. It is a bad state of affairs. It should not be allowed to continue. This is what exactly leads to group politics and all that, Sir, the

next section 39 is about Minutes. It says that if any member present at the meeting wants the names of the Members who have voted in a particular manner to be recorded, then alone it should be recorded and not otherwise. That is impracticable. If you go to section 34(4), for example, if a person has voted in a particular manner in favour of a particular contract in which he is interested, it says that he should be removed automatically. Such a thing is incapable of being implemented if under clause 39 every member should insist on the manner of voting to be recorded. These are some of the points which I wish to place. The next point is, I do not see any reason why the budget of a panchayat should be subject to the scrutiny of the Chief Officer. Sri Kothavale was very particular of following Bombay legislation. In Bombay, it is the District Board that supervises; in Hyderabad it is the District Board that supervises; but it is only here that the Chief Officer of the Taluk Board is required to supervise the budget. His powers are also rather extraordinary. They are not merely confined to see whether the statutory functions are carried out or not, but he can get into one or other item and say it should be increased. That is not at all contemplated either by Balavantharai Committee or the Taxation Committee. Another thing. With regard to the misconduct of a member the clause lays down that a member who has been guilty of misconduct or is incapable of discharging his duties or his conduct is indecent shall be removed from membership of the Board. I can understand these things in relation to the President of a panchayat who has executive authority; nowhere it is defined what the rights and functions of members are. As I understand, a member's duty is to sit at a meeting and vote. Except that there are no other rights for a member and so why should he be subject to disciplinary control of the Deputy Commissioner in respect of such vague terms as 'incapable of discharging his duties' or 'is guilty of misconduct or indecent conduct'? How is the function of a panchayat affected

thereby? It cannot be applied to a member because a member virtually has no rights. He is not a person with executive responsibility and he is just a member voting at the time of the meeting under this scheme of things.

Sri T. SUBRAMANYA.—The Hon'ble Member is referring to clause 111?

Sri M. C. NARASIMHAN.—Yes.

Sri T. SUBRAMANYA.—This is in every law.

Sri M. C. NARASIMHAN.—Clause 111 refers to Taluk Boards. There is no such clause either in Hyderabad or in Coorg Act.

So far as the functions of a panchayat are concerned, looked at from one angle, the obligatory functions are rather narrow. Secondly, the functions also do mix up, because there are some functions which can be stated as functions not coming under the category of what may be specifically called as obligatory functions especially in view of the very limited finances. I will point out one or two instances. For example, establishment and maintenance of dispensaries, maternity and child welfare centres, I do not know which panchayat can be expected in the whole of our State or anywhere in India for that matter, to establish and maintain all the dispensaries within the orbit of the funds that are available for the panchayat. I am not suggesting for a moment.....

Sri A. S. PATIL (Nargund).—In Bombay so many panchayats have been managing big dispensaries.

Sri M. C. NARASIMHAN.—It is different from establishment. Next, promotion, improvement and encouragement of cottage industries are also expected to be undertaken by a panchayat. I am not saying that we should not entrust these functions to a panchayat. You can take action as under clause 46 and not under clauses 42 to 45. Supposing a panchayat does not provide for these functions; then it is subject to disciplinary control by the Deputy Commissioner. That is why I say it is a mixture of functions. Then, I do not see any reason why in the obligatory

functions of the panchayats maintenance of essential statistics ought not to be included. I do definitely feel that maintenance of essential statistics, for example, regarding unemployment, is not difficult for the panchayats. A panchayat is the best agency for collecting information at least with respect to rural unemployment. The functions that are laid down in the Hyderabad Act are very wide. It definitely commends the idea that the State has got to increase the responsibilities of panchayats. For example work with regard to elections. The whole idea conveyed in Balwantrai Committee is based on the Hyderabad Act. I do not find that to the same extent here.

Lastly, I come to 'General control'. I do not understand what 'general control' means. Is it sufficient that the panchayat provides for certain funds and approves the Budget or something more is needed?

Then I come to clause 51 where certain other rights are provided. What I object to here is, while the panchayat is entitled to appoint sub-committees, each committee can co-opt members of the bodies like Farmers' Clubs, Mahila Mandals, Yuvak Mandals and other similar bodies which are *recognised by Government*, and not otherwise. Why should Government's recognition be a precondition for the purpose of co-opting members of the institutions? For example, in Hyderabad and Coorg Acts it is clearly laid down that they can co-opt members in any field for that matter.

Lastly, about finances. This is a most controversial subject. On this no satisfactory solution has been afforded by the Select Committee. Possibly the Select Committee did the best of the job fighting with the Finance Minister and the Minister for L.S.G. From any angle whatever, the financial provisions are not at all just and I shall prove it presently. Duty on transfer of property was one of the items that was recommended for inclusion in the revenues of the panchayat by the Taxation Enquiry Commission. I do not know why it was shifted on to the Taluk Board. This duty on transfer

(SRI M. C. NARASIMHAN)

of property was a very important item of revenue. So far as Madras Act is concerned, only 27 per cent of the total taxable revenue of panchayat in Madras used to be derived, i.e., to the extent of four annas nearly on movable property. Here it has been totally removed. It is no doubt true that we are going to get 20 per cent of the land revenue in the new scheme of things as against former 10 per cent. When you take away this duty on transfer of property from the village panchayat, to that extent the revenues of the panchayat are denuded. A point has been made by some of my friends like Sri Kothavale and I do not wish to traverse the same ground. Sri Kothavale has pointed out that so far as Bombay area is concerned, they would suffer considerably. According to the Bombay Local Boards Act, 50 per cent of the land revenue is the contribution to the village panchayat. But that is not at all here. They used to bear part of the expenditure of the staff, for example the salary of the Secretary of the panchayat.....

Mr. DEPUTY SPEAKER.—The House now rises and meets again after half an hour.

The House adjourned for recess at Three of the Clock and re-assembled at Forty Minutes past Three of the Clock.

[DR. R. NAGAN GOWDA in the Chair.]

Sri M. C. NARASIMHAN.—Sir, the finance of the panchayats is the most important thing. Though the land revenue assignment has been increased, in different areas different taxes have been removed from out of the taxation items. In Bombay there was a tax on marriages, sale of goods, etc. I have already referred to the immovable property tax in Hyderabad area. Having deprived them of these taxation measures, we are assigning a little more money to them from out of land

revenue. Secondly, even the tax on property is generally levied on the capital value of the building and not on the annual letting value. In villages there is very little of annual letting value because most of the houses will be owner-occupied. According to the report of the Taxation Enquiry Commission it should have been based on the capital value and on a progressive scale. But there is no such progressive scale fixed; what is fixed is a flat rate. If it had been fixed on a progressive scale, the finances could have been improved a little. These are very minor matters in the items of revenue, but all the same these also should have been taken note of.

This is also linked with the question of the finances of the taluk board. The main basis adopted is land revenue. My friend on the other side has pointed out that it is a very inequitable basis. I shall try to show how inequitable it would be if we were to adopt 20 per cent of the land revenue as the basis. On this basis the Bangalore taluk will get Rs. 36,000; Chitaldrug taluk will get Rs. 28,000, Mandya Rs. 35,000 but Bidar will get Rs. 85,000 which is the highest of all taluks. On the other hand North Kanara will get the lowest, namely Rs. 18,000. While agreeing that Bidar's need is very great, I cannot come to the conclusion that North Kanara's need is not so great. I do not know whether Government will make good the leeway by a discretionary grant. The idea of having a balancing fund is not anything new. It was there in the old Mysore Act which took the road mileage in the district into account for distribution of discretionary grant. So I endorse the suggestion of my friend on the other side that population should not be the yardstick, but road mileage should be the yardstick on the basis of which grant should be given.

Even as regards this 20 per cent of the land revenue, I shall show that what is given by one hand is taken away by the other. In the Bombay area the cess on land revenue was at the rate of three annas, but in this Bill it is fixed only at two annas. To that extent there would be reduction

in the net revenue that will be assignable to the taluk boards on account of that cess. The tax on transfer of property is fixed at 3 per cent, but in the Madras area it was 4 per cent and that means that so far as that item is concerned the income of that area will be less to that extent.

Another aspect of the taluk boards' finances is that in Bombay, Hyderabad and Madras areas the district boards were competent to levy other taxes like property tax, entertainment tax, octroi. All these items are now taken away by this Bill. If you look to the finances of district boards their most important items of revenue were octroi and property tax, but now they are being deprived of these items. They have to confine themselves to two items of tax, namely, cess and the duty on immovable property. Naturally now they will not be in a better position than what they were, even taking the land revenue assignment into account. The extra expenditure involved including the expenditure on account of the land revenue assignment is not more than Rs. 50 lakhs because some of the items which ought to have been taken into account are no longer assignable to them. In the Mysore area 1/7th of the excise revenue was assignable which used to come to about Rs. 5 lakhs. So the total extra expenditure is not more than Rs. 50 lakhs and if you distribute it over the entire State it is very insignificant. On the other hand the taluka boards have to incur new items of expenditure like election expenses, remuneration to the President, and the top heavy administration. Formerly, it is only the District Boards that had to incur this expenditure, but now this has to be incurred even by taluk boards. Naturally the overhead expenditure will be much more than what was envisaged in the old scheme. So I feel that the financial provision made in this Bill is unsatisfactory and is a retrograde step and something radical must be done to improve the financial position of the taluk boards.

Then, if we compare the taluk boards and the panchayats, in certain matters there is a little difference. There is no reservation of seats for

taluk boards, but in panchayats there is reservation of seats. I cannot understand the logic behind this. What is good for the goose is good for the gander. I do not see any difference between taluk boards and panchayats in this matter. After all, elections are conducted on the same basis for both.

Then, in this Bill you do not envisage any special agency for executing the different works coming under the taluk boards. It is necessary to create a special agency for this purpose in order to avoid delay and in order to see that there is expeditious disposal of works. One of the recommendations of both the Venkatappa Committee and the Chandrasekharaiah Committee is that some administrative arrangement must be made in respect of this matter.

Lastly, the District Council is only an ornamental body. There is nothing much to say excepting that the Deputy Commissioner need not preside over this Council.

So far as the village panchayats are concerned, they must be in a position to know the over-all position of the taluk also. There is no arrangement whereby the village panchayats are entitled to get information about the entire taluk as such. For instance, the budget of the taluk board goes before the District Council. Likewise the budget of the taluk board also must be placed before the panchayats, I do not say for their ratification. The panchayats must be given the information about the budget and the activities of the taluk board. Then only the panchayats can bring to the notice of the taluk board if there is any discrimination against a particular village, or whether any particular source has not been tapped or that more attention should be devoted to a particular panchayat. Otherwise they will be like a frog in the well and they will not be in a position to know the overall activities of the taluk board. So it must be made clear that by some method the taluk board's budget and its activities are made known to the village panchayats.

Mr. CHAIRMAN (Dr. R. NAGAN GOWDA).—Sri B. Rachaiah.

Sri G. N. PUTTANNA (Tumkur).—I would like to know whether any time limit has been fixed.

Mr. CHAIRMAN.—Yesterday the House was pleased to say that about 20 to 25 minutes should be the time limit.

Sri G. N. PUTTANNA.—Sir, from 2 o'clock to 5 o'clock today only two members have spoken. If you now fix the time limit at 20 minutes it will be quite insufficient.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ರಾಚಯ್ಯ (ಚಾಮರಾಜನಗರ).—ಸ್ವಾಮಿ, ಮೈಸೂರು ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳ ಹಾಗೂ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಬೋರ್ಡಿನ ಮನೂದೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಜಂಟಿಸರಕ್ಕೆ ಸಮಿತಿಯವರು ಕೊಟ್ಟಿರತಕ್ಕ ವರದಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಈಗಾಗಲೇ ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದಂಥ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ನನಗಿಂತಲೂ ಮೊದಲೇ ಮಾತನಾಡಿದಂಥ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯ ಗಮನಕ್ಕೆ ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ನಾನಾದರೋ ತಮ್ಮ ನಿರ್ದೇಶಕನು ಸಾರವಾಗಿ ನೇಮಿತವಾಗಿರತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲೇ ಒಂದೆರಡು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನಿತಿ ದ್ದೇನೆ.

ನುಮಾರು ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳಾದಮೇಲೆ ಈಗ ಈ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಚುನಾವಣೆಗಳು ನಡೆಯುವಂತೆ ವಿಧಾಯಕ ಮಾಡತಕ್ಕ ಒಂದು ಮನೂದೆ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಬಂದಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಹಳೆಯ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿದ್ದಂಥ ಜಿಲ್ಲಾ ಬೋರ್ಡುಗಳನ್ನು ರದ್ದು ಮಾಡಿ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡುಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಒಂದು ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದಂಥ ವಿಷಯ ಇದೆ. ಈ ಒಂದು ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಏತಕ್ಕೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂದರೆ ಅಧಿಕಾರ ಒಂದೇ ಕಡೆ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತವಾಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ತಮ್ಮ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಬಹಳ ಜರೂರಾಗಿಯೂ ಚುರುಕಾಗಿಯೂ ಮತ್ತು ಸುಗಮವಾಗಿಯೂ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಈ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ವಿಕೇಂದ್ರೀಕರಣ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದಲೂ ಈಗ ಈ ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಈಗ ಈ ಮನೂದೆಯನ್ನು ರಚಿಸಿ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ತಂದಿರತಕ್ಕದ್ದು ತುಂಬ ಸ್ವಾಗತಾರ್ಹವಾದ ಕಾರ್ಯ. ಈ ಮನೂದೆಯಲ್ಲಿ ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡುಗಳು ಯಾವ ರೀತಿ ರಚನೆಯಾಗಬೇಕು, ಎನ್ನತಕ್ಕ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದ ಬಿಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಏನು ಹೇಳಿರಾತಕ್ಕೋ ಅದನ್ನು ಈಗ ಜಾಯಿಂಟ್ ಸೆರೆಕ್ಟ್ ಸಮಿತಿಯವರು ಸ್ಪಷ್ಟಮಟ್ಟಿಗೆ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಈಗ ಎಂದರೆ ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆಯರಿಗೂ ಮತ್ತು ನಿಮ್ಮ ವರ್ಗದವರಿಗೂ ಕೆಲವು ಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಿರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿರತಕ್ಕದ್ದು ತುಂಬ ಸ್ವಾಗತಾರ್ಹವಾದಂಥ ವಿಷಯ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ನಾವು ಯಾವ ಮಹಿಳಾವರ್ಗವನ್ನು ಒಂದು ವೀಕರ್ ಸೆಕ್ಟರ್ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೋ ಅವರು ಎಲ್ಲರಂತೆ ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳ ಚುನಾವಣೆಗೆ ನಿಂತು, ಆ ಚುನಾವಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದು ಬರಲು ಅವರಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅಂಥ ಒಂದು ಸಂಭವವಿರುವುದರಿಂದ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲ ಮಹಿಳೆಯರು

ಚುನಾವಣೆಗಳಿಗೆ ಎಂದರೆ ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳ ಚುನಾವಣೆಗೆ ನಿಂತು ಗೆದ್ದು ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೋ ಅಂಥ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇಬ್ಬರು ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಿರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಅವರಿಗೂ ಸಹ ಈ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗ ವಹಿಸಲು ಒಂದು ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ಕೊಟ್ಟಿರತಕ್ಕದ್ದು ಶ್ವಾಸನೀಯವಾದಂಥ ವಿಷಯ. ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾದ ಜನಗಳಿರುವುದೇ ಕಡಮೆ ಎನ್ನುತ್ತಿರುವಾಗ ಮಹಿಳೆಯರಲ್ಲಿಯೂ ವಿದ್ಯಾವಂತರು ಬಹಳ ಅಪರೂಪ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಇಂಥ ಒಂದು ಲೋಕೋಪಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗ ವಹಿಸಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ಮಹಿಳಾ ವರ್ಗವೆಷ್ಟಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಈಗಲೇ ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈಗ ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಈ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಲು ಅಷ್ಟು ಪರಿಶ್ರಮವಿಲ್ಲದೆ ಇದ್ದಾಗ್ಯೂ ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಸಕ್ತಿ ವಹಿಸಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಗೊಂದು ಇನ್‌ಸೆಂಟಿವ್ ಆಗಿರಲು ಈ ವಿಧಾನವನ್ನು ಜೊತೆಗೆ ತಂದಿರತಕ್ಕದ್ದು ಒಂದು ಹೆಮ್ಮೆಯ ವಿಷಯ.

ಇನ್ನು ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡುಗಳಿಗೆ ನಡೆಯತಕ್ಕ ಚುನಾವಣೆಗಳನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ನಡೆಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿರತಕ್ಕದ್ದು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ತತ್ವಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಮನ್ನಣೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರಬೇಕೆಂದು ಈಗ ಹಿಂದೆ ಈ ಚುನಾವಣೆಗಳನ್ನು ಇಂಡೈರೆಕ್ಟಾಗಿ ನಡೆಸಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿತ್ತು. ಆ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಕರಪ್‌ಷ್ ಮತ್ತು ಇತರ ಕೆಟ್ಟ ದುಷ್‌ಚಾಳಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಅವಕಾಶವಿತ್ತು. ಅಂಥಾದ್ದನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಪ್ಪಿಸಲು ಈಗ ಈ ಚುನಾವಣೆಗಳು ನೇರವಾಗಿ ನಡೆಯುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದೊಂದು ಬಹಳ ಪ್ರಗತಿದಾಯಕವಾದ ಅಂಶ. ಹಿಂದಿನ ಮನೂದೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ಚುನಾವಣೆಯ ಮೂಲಕ ಮೂರನೆಯ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಭಾಗದ ಜನ ಜನರೂ ಮತ್ತು ನಾಮಿನೇಷನ್ ಮೂಲಕ ಒಂದು ನಾಲ್ಕನೆಯ ಭಾಗದ ಜನರೂ ಇರಬೇಕೆಂಬುದಾಗಿತ್ತು. ಈಗ ಅದನ್ನು ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಚುನಾವಣೆಯ ಮೂಲಕವೇ ಆರಿಸಿ ಬರಬೇಕೆಂದು ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದೊ ಸಹ ಸ್ವಾಗತಾರ್ಹವಾಗಿದೆ.

ಇನ್ನು ಮಹಿಳೆಯರಿಗೂ ಮತ್ತು ನಿಮ್ಮ ಪಂಗಡಗಳವರಿಗೂ ಕೆಲವು ಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಿರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಇತರ ಪಂಗಡಗಳ ರಂತೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಚುನಾವಣೆಗೆ ನಿಂತು ಗೆದ್ದು ಬರಲು ಇವರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಮನಗಂಡು ಅವರು ಇಂಥ ಒಂದು ಅವಕಾಶವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕಲ್ಪಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಹಿಂದೆ ಇದೇ ಮನೂದೆಯ ಮೇಲೆ ಮಾತನಾಡತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾನು, ಈ ನಾಮಕರಣ ಪದ್ಧತಿಯು ಒಂದು ದುಷ್‌ಚಾಳ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಈಗಿನ ರಾಜ್ಯಾಂಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಪ್ರಾಪ್ತ ವಯಸ್ಸಿನಿಗೂ ಈ ಚುನಾವಣೆಗಳಿಗೆ ನಿಂತು ಕೊಳ್ಳುವ ಹಕ್ಕಿದೆ. ಅಂಥ ಒಂದು ಅವಕಾಶವಿದ್ದರೂ ಈಗ ಇಂಥ ಒಂದು ನಾಮಕರಣ ಪದ್ಧತಿ ಇರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿರತಕ್ಕದ್ದು ನನ್ನೇನೋ ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ವರ್ಗದವರಿಗೆ ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡಿನ ಚುನಾವಣೆಗಳಿಗೆ ನಿಂತು ಗೆದ್ದು ಬರುವ ಒಂದು ಅವಕಾಶವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕಾದದ್ದು ಉತ್ತಮವಾಗಿದೆ. ಈ ದಿವಸ ರಾಜ್ಯಾಂಗದ 334ನೇ ಆರ್ಟಿಕಲ್ ಪ್ರಕಾರ ನಿಮ್ಮ ವರ್ಗದವರಿಗೂ ಷೆಡ್ಯೂಲ್ಡ್ ಪಂಗಡಗಳವರಿಗೂ ವಿಧಾನ ಸಭೆಗಳಲ್ಲೂ ಮತ್ತು ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕ ಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ಕ್ಷೇಗೆ

ಸ್ಪರ್ಧೆ ಮಾಡಿ ಆ ಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ಅವರು ಈಗ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೋ ಹಾಗೆಯೇ ಈಗ ಈ ನಿಮ್ಮ ವರ್ಗದವರು ಈ ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡುಗಳಿಗೆ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ ಚುನಾವಣೆಗಳ ಮೂಲಕ ಹೋಗುವಂಥ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದವರಲ್ಲಿ ಮನವಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ.

4 P.M.

ನಿಮ್ಮ ವರ್ಗದವರು ಅರ್ಹರಾಗಿ ಹಿಂದುಳಿದಿರುವುದರಿಂದ ಅವರನ್ನು ಚುನಾವಣೆಗೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಅವರಿಗೆ ಹಣ ಬರ್ಚಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿ, ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಏಕೆ ಗುರಿ ಮಾಡಬೇಕು, ಅವರ ಸ್ಥಾನಮಾನಗಳಿಗೆ ಯಾವುದಾದರೂ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಏಕೆ ಒಪ್ಪಬಾರದು ಎಂದು ಅನೇಕ ಮಹನೀಯರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಕೊಟ್ಟಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲೆಯವರಿಗೆ ಈ ರೀತಿ ಒಂದೆರಡು ಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ನಾಮಕರಣಮಾಡಿ ನಮ್ಮ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯವನ್ನು ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಉಳಿಸಿ ಎಂದು ಕೇಳುವುದು ನಮಗೂ ಕೂಡ ಸರಿಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಾಂಗದಲ್ಲಿ ವಿಧಾಯಕವಾಗಿರುವಷ್ಟರವರೆಗಾದರೂ ಕೂಡ ಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ಮೀಸಲಾಗಿಟ್ಟು ಹರಿಜನರು ಚುನಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದಂಥ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳನ್ನು ಚುನಾಯಿಸತಕ್ಕ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡಬೇಕೇ ಎನಾ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಬೇಡವಾದವರನ್ನು, ಯಾರೇ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲರೂ, ಇಂಥವರು ಉತ್ತಮರು ಎಂದು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತಾದರೂ ಕೂಡ ಪ್ರಜೆಗಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಉತ್ತಮರು ಎಂದು ಕಂಡುಬಂದವರನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ಮನಸ್ಸುಮಾಧಾನವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಚುನಾವಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಅರಿಸಿಬಿರುವಾಗ, ನಾವು ಇಂಥ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತೇವೆ, ಈ ತತ್ವಕ್ಕಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದೇವೆ, ಎಂದು ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾದರೂ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಗೆದ್ದ ಮೇಲೆ ಏನು ಕೆಲಸಮಾಡಿದ್ದೀರಿ, ನಮಗೆ ಕೊಟ್ಟಂಥ ಆಶ್ವಾಸನೆಯನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿದ್ದೀರಾ ಎಂದು ಕೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ನಾಮಕರಣವೆಂದರೆ ಆಗ ಸದಸ್ಯರಾದವರು ನಿಮ್ಮಿಂದ ಚುನಾಯಿತನಾಗಿ ಹೋಗಿಲ್ಲ, ನಿಮ್ಮ ಹಂಗೇನೂ ಇಲ್ಲ, ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೃಪೆಯಿಟ್ಟು ನಾಮಕರಣ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಅದುದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಕೆಲಸಮಾಡಬೇಕಾದಿಲ್ಲವೆನ್ನುವ ಮನೋಭಾವನೆ ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟುಹಾಗೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ನಿಮ್ಮ ವರ್ಗದವರ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯವನ್ನು ಆ ಜನಾಂಗದ ದಾಮಾಪಾ ಪ್ರಕಾರ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಇವರು ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ಮೀಸಲಾಗಿಡಿ. ಮೂಲ ಮನೋದಯ 97ನೆಯ ಕ್ಲಾಜಿನಲ್ಲಿ ಏನಿತ್ತೋ ಅದನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಮನವಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. 97ನೆಯ ಕ್ಲಾಜು ಹೀಗೆ ಇದೆ :

“97. Reservation of seats for Scheduled Castes.—Seats shall be reserved in a Taluk Board for the Scheduled Castes, the number of such seats bearing, as nearly as may be, the same proportion to the total number of seats in the Taluk Board as the population of the Scheduled Castes in the taluk bears

to the total population of the taluk :

Provided that this section shall cease to have effect after the period specified in Article 334 of the Constitution :

Provided further that the preceding proviso shall not affect any representation in a Taluk Board until the expiry of the term of office of its members.”

ಮೂಲ ಕ್ಲಾಜನ್ನು ತಾವು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಈಗ ಜಾಯಿಂಟ್ ಸೆಲೆಕ್ಷನ್ ಕಮಿಟಿಯವರ ತಿದ್ದುಪಡಿಯನ್ನು delete ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ನಾನು ಮನವಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ನಾಮಕರಣ ಮಾಡುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕೊನೆಯ ಪಕ್ಷ ತಾವು—ನಾನು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದವಾಗಿ ಈ ಪದ್ಧತಿಗೆ ನನ್ನ ವಿರೋಧವಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಜನರಲ್ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ನಿಂತು ಅರಿಸಿ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ ಎಲ್ಲದೆ ಇರುವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಒಂದೆರಡು ಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ನಾಮಕರಣ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶಮಾಡಿ ಕೊಡಬಹುದು. ಇದಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ನನ್ನ ಅಭ್ಯಂತರವಿಲ್ಲವೆಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾನು ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ.

ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡಿನ obligatory dutiesನಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಬಹಳ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯುತವಾದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಅವರಿಗೆ ತಾವು ಕೊಡತಕ್ಕ ಹಣಕಾಸಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಇಷ್ಟು ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಅವರು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಮಾಡಬಲ್ಲರು ಎಂಬ ಶಂಕೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿದೆ. ಹಿಂದೆ ಬಿಲ್ಡಿಂಗ್ ಬೋರ್ಡುಗಳು ಕೆಲಸಮಾಡುವಾಗ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಸರ್ಕಾರದ ಸಹಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಅವರು ಕಾಮಗಾರಿಯ ಕೆಲಸ ಮುಂತಾದವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ತೊಂದರೆಯಾಗಿತ್ತು. ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡುಗಳಿಗೆ 20 per cent revenue ಮತ್ತು ಶೇಕಡ 50 ಸರ್ಕಾರದವರೇ ರಿಸರ್ವ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ನೀರಾವರಿ ಜಮೀನಿದೆ, ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಂಟೇಷನ್ ಗಳಿವೆ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆದಾಯ ಬರುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲ ಆದಾಯ ಕಡಮೆ ಇರುತ್ತದೆಯೋ ಅಂಥ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಲ್ಲಿ ತಾವು ಕೊಡತಕ್ಕ ಶೇಕಡ 20 ರೆವೆನ್ಯೂ ಸಾಕಷ್ಟು work out ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. Allocation of grants ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಇನ್ನೂ ಶೇಕಡ 10ರಷ್ಟು ಆದರೂ ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನೂಚನೆಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಪ್ರೈಮರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರೇ ವಹಿಸಿಕೊಂಡು, ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳು, ಅಸ್ಸೆತ್ರಿಗಳು, ಮತ್ತು ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಸಣ್ಣಪುಟ್ಟ ನೀರಾವರಿ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡಿಗೆ ವಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ನನ್ನದು ಒಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿದೆ. ಮೈಸೂರ್ ಇರಿಗೇಷನ್ ವರ್ಕ್ಸ್ ಎಲ್ಲವನ್ನು ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಲವು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕೆರೆಗಳು ಪಬ್ಲಿಕ್ ವರ್ಕ್ಸ್ ಇಲಾಖೆಯ ಸುಫರ್ಡಿನಲ್ಲಿವೆ. ಇತರ ಕೆರೆಗಳು ರೆವೆನ್ಯೂ ಇಲಾಖೆಯ ಸುಫರ್ಡಿನಲ್ಲಿವೆ. ಗ್ರಾಮಪಂಚಾಯಿತಿ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕಾರ ರೈತರು ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯಿತಿ

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ರಾಚಯ್ಯ)

ಯವರು ಈ ಕೆರೆಗಳ ಕಾಮಗಾರಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಇವೊತ್ತಿನವರೆಗೂ ಗ್ರಾಮಪಂಚಾಯತಿಯವರು ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಕೆರೆಗಳ ರಿಪೇರಿ ವೆರ್ಕಿಗೆ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗಿಲ್ಲ. ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದ ನ್ಯಾಷನಲ್ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಕಮಿಷನರು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ ಎಕ್ಸೆಂಪ್ಲೀಕರಣಮಾಡಿ ಗ್ರಾಮಪಂಚಾಯತಿಗಳ ವಶಕ್ಕೆ ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಮಾತ್ರ ದುಡ್ಡು ಕೊಡುತ್ತೇವೆ. ಇಲ್ಲದ ಹೊರತು ನೀರಾವರಿ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಆಹಾರವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇವೆ. Effective ಆಗಿ ಸೂಪರ್‌ವೈಜ್ ಮಾಡಲು ಸ್ವೈಪಲ್‌ಸರನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ನೀರಾವರಿ ಕೆಲಸಗಳ ಅಂದಾಜುಗಳನ್ನು ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಇಂಜಿನಿಯರ್ ಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ಎಕ್ಸೆಕ್ಯೂಟಿವ್ ಇಂಜಿನಿಯರ್ ಮತ್ತು ಸೂಪರಿಂಟೆಂಡಿಂಗ್ ಇಂಜಿನಿಯರ್ ಹೀಗೆ ನ್ಯೂಟಿನಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇವರು ಮಾಡತಕ್ಕ ಕೆಲಸವನ್ನು ಪಂಚಾಯತಿಯವರು ನೇರವಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಮಾಡಬೇಕೆಂದರೆ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಬೋರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಇಲಾಖೆಯವರಿಂದ ನೆರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಅವರ ನೆರವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡಿನವರು ಮೈಸೂರ್ ಇರಿಗೇಷನ್ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಲು ಆಗುವುದೇ ಎನ್ನುವ ಶಂಕೆ ಇದೆ. ಈ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಒಂದು ಮಿತಿಯನ್ನು ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿದ್ದೀರೋ ಅದನ್ನು ಇನ್ನೂ ಕಡಮೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನೋಡನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಗ್ರಾಮಪಂಚಾಯತಿ ಮತ್ತು ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಖಾಸಗಿಯವರು ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಕೌನ್ಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಅಧಿಕಾರಿಯು ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ಕಡೆ ಖಾಸಗಿ ಮನುಷ್ಯರು ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿರುವಾಗ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಬ್ಯೂರೋಕ್ರಾಟಿಕ್ ಸೆಟಪ್ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಸರಿಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಕೌನ್ಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ನಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಒಬ್ಬ ಖಾಸಗಿ ಸದಸ್ಯರು ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ನೋಡನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಈಗ ಕೊಟ್ಟಿರತಕ್ಕ Qualification and disqualification of members ಸ್ವಲ್ಪ ಕಠಿಣವಾಗಿದೆ. ಶ್ರೀಮಾನ್ ನರಸಿಂಹ ಅವರು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಇದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಕಡಮೆ ಮಾಡುವ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ವಹಿಸಿಕೊಂಡ ಹಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಇನ್ನೂ ಕಡಮೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಮಾತ್ರ ನೋಡನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡ್‌ಗಳ ಕಾರ್ಯಭಾಗದಲ್ಲಿ ಎಂ.ಎಲ್.ಎ. ಮತ್ತು ಎಂ.ಎಲ್.ಸಿ.ಗಳು ಭಾಗವಹಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ತಾಲ್ಲೂಕನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸತಕ್ಕ ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಅಲ್ಲದರೆ ಅವರು ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಭಾಗವಹಿಸಬಹುದು. ಅವರಿಗೆ ಒಟ್ಟು ಮಾಡುವ ಹಕ್ಕು ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದೀರಿ. ಇದು ಬಹಳ humiliation create ಮಾಡಿದ ಹಾಗೆ ಆಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅವರೂ ಸಹ ಈ ದೇಶದ ಆಗುಹೋಗುಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ತಾಲ್ಲೂಕು

ಬೋರ್ಡ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಆಗತಕ್ಕ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ಮೈಯತ್ತಿ ಕವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಲ್ಲದೆ ಅವರಿಗೆ ವೋಟ್‌ಮಾಡತಕ್ಕ ಹಕ್ಕನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನೋಡನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ, ನಾನು ಮೊದಲೇ ತಿಳಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಹಿಂದುಳಿದ ಪಂಗಡದವರಿಗೆ ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ಮೀಸಲಾಗಿರಬೇಕು, ಮತ್ತು ಅವರೂ ಚುನಾವಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಬರಬೇಕು; ಈಗ ಕೊಟ್ಟಿರತಕ್ಕ ಶೇಕಡ 20ರ ಜೊತೆಗೆ ಮತ್ತೆ ಶೇಕಡ ಹತ್ತರಷ್ಟನ್ನು ಗ್ರಾಮಪಂಚಾಯತಿಗಳಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು, ಎಂ.ಎಲ್.ಎ.ಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಎಂ.ಎಲ್.ಸಿ.ಗಳಿಗೆ ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ವೋಟ್‌ಮಾಡತಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರವಿರಬೇಕು, ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಕೌನ್ಸಿಲಿಗೆ ಖಾಸಗಿಯವರು ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿರಲು ಅವಕಾಶವಿರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಈ ಮನೋದೇಯನ್ನು ಅನುಮೋದಿಸಿ ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಎನ್. ಪುಟ್ಟಣ್ಣ.—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಇಡೀ ಭರತಖಂಡದಲ್ಲಿ ಪಂಚಾಯತಿ ಆಕ್ಟ್‌ನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದು ಯಶಸ್ಸನ್ನು ಗಳಿಸಿದ್ದು ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ದೇಶ. ಹಿಂದೆ ದಿವಾನರಾಗಿದ್ದ ಸರ್ ಎಂ. ಎಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯನವರು ಸೋಮವಾರ ಬಿಟ್ಟ ರೂಲ್ ಜಾರಿಗೆ ತಂದು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ವಿಧವಾಗಿ ಬಹಳ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಿದರು. ಸರ್ ಎಂ. ಎಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯನವರು ದಿವಾನರಾಗಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಎರಡು ವರ್ಷ ನಡೆಯಿತು. ಅದು ಹೇಗೋ ನಿಂತು ಹೋಯಿತು. ಸರ್ ಮಿರ್ಜಾ ಅವರು ದಿವಾನರಾಗಿದ್ದಾಗ ನಾನು ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಕಮಿಷನರಾಗಿದ್ದೆ. ಆಗ ಕೆಲಸ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯಿತು. ಶ್ರೀ ಮಾಧವರಾಯರು ದಿವಾನರಾಗಿದ್ದಾಗ ವಿರೇಜ್ ರೆವೆಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸ್ಥಳವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದು ಕೆಲಸ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯಿತು. ಒಂದೊಂದು ಹೋಬಳಿಗೂ ರೆವಿನ್ಯೂ ಇನ್‌ಸ್ಪೆಕ್ಟರ್‌ಮಾಡಿ ಎರಡು ವರ್ಷ ನಡೆಯಿತು. ಅದೂ ನಿಂತುಹೋಯಿತು. ಎಂಟು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಮಗ ದಂಟು ಎನ್ನುವ ಹಾಗೆ ಈಗ ಈ ಪಂಚಾಯತಿ ಬಿಲ್ಲು ಬಂತು. ನಡೆಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಈ ಬಿಲ್ಲನ್ನು ತಂದದ್ದಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೆ ವಂದನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಬಹಳ ದಿವಸಗಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಈ ಬಿಲ್ಲು ಬರಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅನೇಕ ಹಳ್ಳಿಗಳ ಉದ್ಧಾರ ಆಗಬೇಕು ಎಂದು ಈ ಬಿಲ್ಲನ್ನು ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಹಳ್ಳಿಯ ರೈತನಿಗೆ ಈ ಪಂಚಾಯತಿ ಆಕ್ಟಿನಿಂದ ನಾಶ ಆಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಪೇಜ್ 7ರಲ್ಲಿ ಕಾನ್ಸಿಟ್ಯೂಯೆನ್ಸಿ ಮಾಡಿ ಎಲೆಕ್ಷನ್ ವಿಚಾರ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನನ್ನ ಸ್ವಂತ ಅನುಭವದ ಮೇರೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ—1,500 ಜನಗಳು ಇರುವ ಪಂಚಾಯತಿಯನ್ನು 3-4 ಕಾನ್ಸಿಟ್ಯೂಯೆನ್ಸಿ ಮಾಡಿ ಚುನಾವಣೆ ನಡೆಸಿದರೆ ಜಾತಿ, ಕುಲ ಎಂದು ಭಿನ್ನ ಭಾವ ಬೆಳೆಯಲಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. 10 ಜನ ಇದ್ದುದನ್ನು 19 ಜನ ಎಂದು ಮಾಡಿದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಇದು ನನ್ನ ಅನುಭವ. ಅದನ್ನು ದಯವಿಟ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ಎಲೆಕ್ಷನ್‌ನಲ್ಲಿ 11 ಜನಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ 19 ಜನ ಮೆಂಬರುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇದರಲ್ಲಿ ನಾಮಿನೇಷನ್ ಮೆಂಬರುಗಳು ಸೇರುತ್ತಾರೆಯೇ ಎಂದು ಅನುಮಾನವಾಗಿದೆ.

ಶ್ರೀ ಚಿ. ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯ.—ಪಂಚಾಯತಿಯಲ್ಲಿ ನಾಮಿನೇಷನ್ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಎ. ಪುಟ್ಟಣ್ಣ.—ಸೆಕ್ಷನ್ (5) ರಲ್ಲಿ :

“Subject to the provisions of this Act a Panchayat shall consist of such number of members not being less than eleven or more than nineteen in number, as the Deputy Commissioner may determine”.

ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ನಾಮಿನೇಷನ್ ಮೆಂಬರ್ಸ್ ಇನ್‌ಕ್ಯೂಡ್ ಆಗುತ್ತಾರೆಯೇ, ಇಲ್ಲವೇ ಎಂದು ಡೆಫಿನಿಟ್ ಆಗಿ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ತಾವು ಹೇಳಬಹುದು ರೂಲ್ಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು. ರೂಲ್ಸ್ ಯಾವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ನನಗೆ ಅನುಮಾನವಾಗಿದೆ. ಸೆಕ್ಷನ್ (11) Clause (b) ನಲ್ಲಿ “If he does not ordinarily reside in the village” ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಒಂದು ಪಟ್ಟಣದ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ ಇರಬಹುದು. ವಾಕ್ಯಗಳು ಮರಿಗಳನ್ನು ಒದಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಮನೆಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಅವರಿಗೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದವರು ಮೆಂಬರಾಗಿ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಇದನ್ನು ದಯವಿಟ್ಟು ಅರೋಚನೆ ಮಾಡಿ. ಸೆಕ್ಷನ್ 13ರಲ್ಲಿ ಸೆಕ್ಷನ್ 12ರಲ್ಲಿ ಮುನಿಸಿಪಲ್ ರಿಗೆ ಅಧಿಕಾರ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ ವಿಷಯ ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ಅಪೀಲ್ಸ್ ಡಿಸ್ಪೋಸ್ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ನಿಗದಿಮಾಡಿಲ್ಲ.

Sri T. SUBRAMANYA.—We have no powers.

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಎ. ಪುಟ್ಟಣ್ಣ.—ಸೆಕ್ಷನ್ ಮುನಿಸಿಪಲ್‌ನನ್ನು ಅಪಾಯಿಂಟ್ ಮಾಡಿ, ಎರೆಕ್ಷನ್ ಪೆಟಿಷನ್ಸ್ ಜಾಗೃತಿ ಘೆನರಾಗುತ್ತವೆ. ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷ ಮುಗಿಯುವವರೆಗೂ ಇತ್ಯರ್ಥವಾಗದೆ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಮೂರು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಸ್ಪೀ ಆರ್ಡರ್ ತರಬಹುದು. ಮುನಿಸಿಪಲ್ ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಕೇಸುಗಳು ಇತ್ಯರ್ಥವಾಗಬೇಕಾದರೆ ಕುಬೇರನಿಗೆ ಇರುವಷ್ಟು ದ್ರವ್ಯ ಇರಬೇಕು ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮನಷ್ಟು ಆಯಸ್ಸು ಇರಬೇಕು. ಈ ರೀತಿ ಮುನಿಸಿಪಲ್ ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹಳ್ಳಿಯವರು ಹಾಳಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅದರಿಂದ 30 ದಿವಸಗಳಲ್ಲೇ ಡಿಸ್ಪೋಸ್ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಮಾಡಿ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ 4 ವರ್ಷಗಳವರೆಗೂ ಡ್ರಾಕ್ ಆನ್ ಮಾಡಿ ಅವರ ಮನೆ ಹಾಳಾಗುತ್ತದೆ.

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಎ. ಪುಟ್ಟಣ್ಣ.—ಮೊದಲು ಡೆಫೈಟ್ ಕಮೀಷನರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿತ್ತು.

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಎ. ಪುಟ್ಟಣ್ಣ.—ಸೆಕ್ಷನ್ ನಂ. (15) ಪ್ಯಾರಾ (5)ರಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಹೇಳಿದೆ: “If the validity of the election is brought in question only on the ground of an error made by the officer charged with carrying out the rules relating to the elections or of an irregularity or informality not corruptly caused, the munsiff shall not set aside the election.” ಇದು ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಂದರೆ ಏನು ಅರ್ಥ? ಇರೆಗ್ಯುರಾಟಿ ಇದ್ದು ಎರೆಕ್ಷನ್ ಸೆಟ್ ಎಸೈಡ್ ಮಾಡದೆ ಇರಬಹುದು. ಎಂದರೆ ಎರೆಕ್ಷನ್ ಅಪೀಲರು ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡಬಹುದು. ಅವರು

ಮಾಡಿದ್ದೆಲ್ಲಾ ರೈಚೇ! ಎಂಟು ಗಂಟೆಗೆ ಎರೆಕ್ಷನ್ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಒಂಭತ್ತು ಗಂಟೆಗೆ ಎರೆಕ್ಷನ್‌ಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲ ಗಲಾಟೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಎರೆಕ್ಷನ್ ಏತಕ್ಕೆ ಮಾಡಬೇಕು? ಅಪೀಲು ಎಲ್ಲ ಬರುತ್ತದೆ! ದಯವಿಟ್ಟು ಅದನ್ನು ಅರೋಚನೆಮಾಡಿ. ಸೆಕ್ಷನ್ 26ರಲ್ಲಿ ಕ್ಲಾಸ್ 42 (9)ನಲ್ಲಿ “Disposal of unclaimed corpses and carcasses and unclaimed cattle” ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ತಮ್ಮ ಅನುಭವದಲ್ಲಿ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಕೊಂದು ಹಾಕಿ ಸುಟ್ಟು ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ತುಂಟರು, ಪೋಕರಿಗಳು, ಅಯೋಗ್ಯರು ಇರುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಮಾಡಿದರೆ ತೊಂದರೆ ಬರುತ್ತದೆ. “Disposal of unclaimed corpses” ಎಂದರೆ ಯಾರು ವಾರಸುದಾರರು ಎಂದು ತಿಳಿಯುವುದು? ಇದು ಎಷ್ಟೋ ಕಡೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಸೆಕ್ಷನ್ 30 ಸೆಕ್ಷನ್ 51ರಲ್ಲಿ ಕಮಿಟಿಗಳನ್ನು ಅಪಾಯಿಂಟ್ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಕಮಿಟಿಯನ್ನು ಅಪಾಯಿಂಟ್ ಮಾಡುವುದು ಬಹಳ ಸಂತೋಷ. ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರು 10-15 ರೂಪಾಯಿ ರೇವಾದೇವಿಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಎಂಟುಗಂಟೆಯಿಂದ ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆಯವರೆಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಜುಡಿಸಿಯರ್ ಕಮಿಟಿ ಮಾಡಿರಿ. 200 ರೂಪಾಯಿಗಳ ವ್ಯಾಲ್ಯು ಎಲೆಕ್ಷನ್ ಒಳಗೆ ಬರತಕ್ಕ ಕ್ರಿಮಿನಲ್ ಮತ್ತು ಸಿವಿಲ್ ಡಿಸ್‌ಪೋಸಿಟುಗಳನ್ನು ಇತ್ಯರ್ಥಮಾಡಲು ಜುಡಿಸಿಯರ್ ಕಮಿಟಿ ಮಾಡಿ, ಚೇರ್ಮನ್ ಅವರೇ ಇರಲಿ; ಅದರಿಂದ ಲುಕ್ಮಾನುಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಎಕ್ಸ್‌ಪೆಂಟ್‌ಪೆಂಡಿಚರ್ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಎಷ್ಟೋ ಜನ ಬದುಕುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಕಟ್ಟುಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. A munsiff can dispose of appeals even after four years or six years. Within six months, cases must be decided ಎಂದು ಹೈಕೋರ್ಟ್ ಆರ್ಡರ್‌ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

Sri T. SUBRAMANYA.—The same rule will apply.

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಎ. ಪುಟ್ಟಣ್ಣ.—This is a dangerous clause. ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷ ಪಂಚಾಯಿತಿ ಮತ್ತು ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡ್ ಅವಧಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ರಾಯರ್ ಬರಲಿಲ್ಲ ಸಾಕ್ಷಿ ಬರಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಡ್ರಾಕ್ ಆನ್ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಮೂರು ವರ್ಷ ಆಗುತ್ತದೆ. ಅಪೀಲ್ ಬರುವುದರಿಂದ ಪಂಚಾಯಿತಿ ಎರೆಕ್ಷನ್ ಮುಗಿದು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಏತಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಈ ಕ್ಲಾಸ್ ಬೇಕು! ಅಪೀಲ್ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಘೆನರ್ ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಮಾಡುವಹಾಗಿದ್ದರೆ, ಮೂರು ತಿಂಗಳ ಚೈಂಕೊಡಿ. Page (38) ಸೆಕ್ಷನ್ 67ರಲ್ಲಿ “Any member, officer or servant of a panchayat may enter into or upon any building or land with or without assistants or workmen in order to make any inspection or execute any work for any of the purposes of this Act.” Any member ಎಂದರೆ ಯಾರಾವರೂ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಇರುವವರೇ? ಪಂಚಾಯಿತಿ ಮೆಂಬರೇ? ಯಾವ ಮೆಂಬರು ಎಂದು ಡೆಫಿನಿಟ್ ಆಗಿ ಹೇಳಿಲ್ಲ. It includes any member of the village.

Sri T. SUBRAMANYA.—“Any member, officer or servant of Panchayat” ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ.

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಎಚ್. ಪುಟ್ಟಣ್ಣ.— ಜಿಲ್ಲಾ ಇದ್ದರೆ ಯಾರ ಮನೆಯೋ ನುಗ್ಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ. ಯಾರ ಮನೆಯೋ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಲು ಮೆಂಬರಿಗೆ ಏನು ಕೆಲಸ? ಇದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬಾರದು. ಸರ್ವೆಂಟಿಗೆ ಏನು ಕೆಲಸ ಇದೆ? ಒಬ್ಬರ ಮರ್ಮಾದೆ ಕಳೆಯ ಬೇಕಾದರೆ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ದೈವಾಸನೆಯ ಇದ್ದರೆ ಇದರಿಂದ ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಅಪೀಸರ ಹೋಗಲ, ಬೇಡ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ದಯವಿಟ್ಟು ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಿ.

ಇಲ್ಲದವ ಸೆಕ್ಷನ್ನು 67ರಲ್ಲಿರುವ Proviso (a)ನಲ್ಲಿ “No such entry shall be made between sunset and sunrise” ಎಂದಿದೆ. ಇದು ಏತಕ್ಕೆ ಇರಬೇಕು? ಎಲ್ಲಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಹೋಗಲು ಅವಕಾಶಕೊಡಿ, ಇದರಿಂದ ಏನೂ ತೊಂದರೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ನಾವು ಈಗಾಗಲೇ ನೂರಾರು ಟೌನ್ ಮುನಿಸಿಪಾಲಿಟಿಗಳಲ್ಲಿ ನೋಡುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಇದರಿಂದೇನೂ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ, ಅಂತಹ ಕಾಲ ಬಂದು ಪಂಚಾಯತಿಗಳಿಗೆ ಲುಕ್ಸಾನು ಆಗುವ ಹಾಗಿದ್ದರೆ, ಆಗ “If there is any valid reason he can enter even after sunset and even in the midnight stating in writing that he entered” ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಡಬಹುದು.

ಇನ್ನೊಂದು ದೊಡ್ಡದಾಗಿರುವ ವಿಚಾರ ಎಂದರೆ ಪೇಜು 47ರಲ್ಲಿ ಸೆಕ್ಷನ್ನು 87ರಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ ಅಡಿ ಟಿಪ್ಪಣಿ. ವಿಷಯ ಸರಿಯಾಗಿ ಅಡಿಟಿಪ್ಪಣಿ ಮಾಡಬೇಕು ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿನ ದುಡ್ಡು ಕಾಸಗಳು ಹಾಳಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಯಾವ ಪಂಚಾಯತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೂ ಪಂಚಾಯತಿಗಳ ಲೆಕ್ಕಗಳು ಅಡಿಟಾಂಗದೇ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದಿವೆ. ನನ್ನ ಅನುಭವದಲ್ಲಿ ಇವತ್ತಿನವರೆಗೆ ರೆವೆನ್ಯೂ ಇನ್ಸ್ಪೆಕ್ಟರುಗಳೇ ಎಂಟು ಹತ್ತು ಪಂಚಾಯತಿಗಳ ಲೆಕ್ಕವನ್ನು ಅಡಿಟಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಆಯಾ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಅಮಲ್ದಾರರುಗಳಿಂದ ರೆವೆನ್ಯೂ ಇನ್ಸ್ಪೆಕ್ಟರವರು ಪ್ರತಿ ತಿಂಗಳೂ ಹದಿನೈದು ಪಂಚಾಯತಿಗಳಿಗೆ ಕಡಿಮೆ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಲೆಕ್ಕಗಳನ್ನು ಅಡಿಟಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು circular ಹೊರಡಿಸಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು. ಆದರೆ ಈ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ಸರಕಾರ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಅದನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರು. ಅಷ್ಟು ಆಡಳಿತ ಈಗ loose ಆಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಎಲ್ಲೆಯವರೆಗೆ ಪಂಚಾಯತಿಗಳ ಲೆಕ್ಕಗಳು ಸರಿಯಾಗಿ ಅಡಿಟಾಗಬೇಕು ಇರುತ್ತವೆಯೋ ಅಲ್ಲೆಯವರೆಗೆ ಈ ಪಂಚಾಯತಿಗಳು ಬಂಧಿತವಾಗಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನು Page (47)ರಲ್ಲಿ 87ನೆಯ ಸೆಕ್ಷನ್ನಿನ ಪ್ರಕಾರ “(1) The accounts of the Panchayats shall be audited each year by such one of the officers as may be authorised by the Government to audit the accounts of Panchayats” ಎಂದಿದೆ. ಇದರಂತೆ ಅಡಿಪುಸ್ತಕ ರಾಜ್ಯ ಅಪಾಯಿಂಟು ಮಾಡಬೇಕೇನು? ಇದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಈಗ Village level workers, Social organisers, Block Development officers ಹೀಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿದ್ದಾರೆ. ಇವರಿಗೆ ನೂರಾರು ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಸಂಬಳಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಪೆಟ್ಟುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಹಿಂದೆ ಒಬ್ಬ ರೆವೆನ್ಯೂ ಇನ್ಸ್ಪೆಕ್ಟರನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು

ಸರಕಾರವನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ಆಗ ಕೊಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈಗ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಜನ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ಆಗಬಾರದು. ಈಗ ಅಷ್ಟಿ ನೂತ ದಾರವೆಲ್ಲ, ಅಷ್ಟಿ ಉಡುದಾರಕ್ಕೇ ಸಾಲುವುದಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವಂತಾಗಿದೆ.

ಸರ್ಕಾರದವರು ಎಷ್ಟೇ authorise ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಮಾಡಿದರೂ ದೇಶಕ್ಕೆಲ್ಲ ಅನುಕೂಲಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮಂತ್ರಿಗಳು ಪ್ರವಾಸ ಮಾಡುವುದೇನೋ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅವರು ಹೋದಾಗ ಎಷ್ಟು ಪಂಚಾಯತಿಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ, ಅಡಿಟಿ ಆಗಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದರೆ ಅವರಿಗೆ ಇದು ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ Village level worker, Social worker, Block Development officer ಎಂದು ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ ಅಮಲ್ದಾರರು ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಏನು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ? ಅವರಿಗೇನಾದರೂ ದಕ್ಕ ಕೆಲಸವೇ ಇಲ್ಲ. ಇವೆಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೂ ಗೊತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ತುಮಕೂರು ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟಿನ ವರೆಗೆ ಆದ ತುರುವೇಕೆರೆಯಿಂದ ಬಂದಿರುವ ನಮ್ಮ ಮಂತ್ರಿಗಳು ನಮ್ಮ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತಹ ಇಂತಹ ಒಂದು ಬಿಲ್ಲನ್ನು ತಂದಿರುವುದೇ ನನಗೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಹೆಮ್ಮೆಯಾಗಿದೆ. ಅವರು ದೊಡ್ಡ ಹೆಸರು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಲ್ಲಿ ರೆವೆನ್ಯೂ ಇನ್ಸ್ಪೆಕ್ಟರಿರುವಾಗ ಇಂತಹ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಏಕೆ ಹೊಸದಾಗಿರಬೇಕು? ಇದನ್ನು ತಾವು ಸ್ವಲ್ಪ ಆಲೋಚನೆಮಾಡಿ.

ಇನ್ನು ಪುಟ 50ರಲ್ಲಿ ಸೆಕ್ಷನ್ನು 90ರಲ್ಲಿ ಡೆಪ್ಯೂಟಿ ಕಮಿಷನರಿಗೆ ಒಂದು ವರ್ಷದ ಅವಧಿ ಎಂದಿರುವುದನ್ನು ಆರು ತಿಂಗಳವರೆಗೆ ಕಡಿಮೆಮಾಡುವುದು ನನಗೆ ನೂತ್ವವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ತಾವು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಶ್ರೀ ಪಾಲ್ ರಾಜಯ್ಯನವರು ಪುಟ 55ರಲ್ಲಿರುವ ಷೆಡ್ಯೂಲ್ಡ್ ಕ್ಯಾಸ್ತು ರಿಸರ್ವೇಷನ್ನಿನ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಈಗ ತಾನೇ ಹೇಳಿದರು. Reservation of seats ಈ ಪಂಗಡದವರಿಗೆ ಇರಬೇಕೆಂದು ನಮ್ಮ ಸರಕಾರದವರು ಮತ್ತು ಇಂದಿಯಾ ಸರಕಾರದವರು ಎಲ್ಲೆಯವರೆಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೋ, ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿ ಮನೆಗಳಿಗಾಗಿ, ಬಾವಿಗಳಿಗಾಗಿ, ಮತ್ತು ಇನ್ನಿತರ ಸೌಲಭ್ಯಗಳಿಗಾಗಿ ಈ ಷೆಡ್ಯೂಲ್ಡ್ ಕ್ಯಾಸ್ತಿನವರಿಗೆ ಎಲ್ಲೆಯವರೆಗೆ ಅವಕಾಶಕೊಡುತ್ತಾರೋ ಅಲ್ಲೆಯವರೆಗೆ ಈ Scheduled Castes ಆಗಲಿ ಅಥವಾ ಯಾವ Class ಆಗಲಿ ಮುಂದುವರಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ತಾವೂ ನಾವೂ ಒಂದು ಎನ್ನುವ ಭಾವನೆ ಬರುವವರೆಗೆ ನಾವು ಮುಂದುವರಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲೆಯವರೆಗೆ ಬರಬಹುದು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತಾವೇ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ಷೆಡ್ಯೂಲ್ಡ್ ಕ್ಯಾಸ್ತು ಮತ್ತು ಇನ್ನೂ ಇತರ ಐದಾರು ಪಂಗಡಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೀತಿಯ ದೈವಾಸನೆಯಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಇದು ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಡಿ. ಎಷ್ಟು ಬೇಕೋ ಅಷ್ಟು ಕೊಡಿ ಆದರೆ ಇದರಿಂದ ಹಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿ ಕಿತ್ತಾಟ ಹಾಗೂ ತಂದಾಟ. ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ.

Page 56ರಲ್ಲಿ, Section 97ರಲ್ಲಿ ಹೀಗಿದೆ. “An elector M.L.C. or M.L.A. has no power of voting.” How can a nominated Member vote? otherwise exclude all

members of the Council and the Assembly. ಇಲ್ಲಿ ನಾಮಿನೇಟೆಡ್ ಮೆಂಬರುಗಳಿಗೆ Voting power ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. M.L.A. ಮತ್ತು M.L.C. ಗಳು Voting Power ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಒಬ್ಬರಿಗೂ ಇರಲು ಕೊಡಬೇಡಿ.

Page 60ರಲ್ಲಿ Section 106ರಲ್ಲಿ ಕಾಲಾವಕಾಶ ವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುವುದು ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳ ಬಹಳ ಕಡಮೆ. ಮೂರು ತಿಂಗಳಾದರೂ ಇರಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಪಂಚಾಯತಿಯ Act'ನ ಒಬ್ಬರಿರುವ Tribunal ಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡಿ.

ಇನ್ನು ಪುಟ 65ರಲ್ಲಿ Section 115 (b)ನಲ್ಲಿ:

“Watch over the financial and executive administration of the Board and exercise general supervision and control”

ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡಿನ Presidentರಿಗೆ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ Executive power ಕೊಟ್ಟರೆ ಅವರು uncrowned king” ನಂತಾಗುತ್ತಾರೆ. ಈ chairmanನನ್ನು ಬೋರ್ಡಿಗೆ Subordinate ಆಗಿ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ.

ಪುಟ 70ರಲ್ಲಿ, Section 121ರಲ್ಲಿ Mode of Making Contracts ನಲ್ಲಿ Powers ಕೊಟ್ಟಿರುವುದನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿ. ಐನೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳ ವರೆಗೆ Chief Executive officerಗೆ ಅಧಿಕಾರ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಇಂತಹ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ. Subject to the control of the President, it is binding on the Taluk Board. ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದರೆ ಚೆನಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ N.E.S. Block ನಲ್ಲಿ Block Development officer'ಗಳು ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಖರ್ಚುಮಾಡಲೂ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. Block Development Advisory Committee ಯಲ್ಲಿ ಏನು ಪಾನುಮಾಡುತ್ತಾರೋ ಅಷ್ಟು ಖರ್ಚು ಮಾಡಬಹುದು ಆದರೆ ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡಿನಲ್ಲಿರುವ officerಗೆ ಎಂದರೆ 500 ರೂಪಾಯಿಗಳವರೆಗೆ ಅಧಿಕಾರಕೊಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟರೆ ದೇಶ ಉಳಿಯುತ್ತದೆಯೇ? ಇದರಿಂದ ಕಿತ್ತಾಟಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ತಾವು ಆಲೋಚನೆಮಾಡಿ. Practical Experience ಇಲ್ಲದ Executive officerಗೆ ಈ ರೀತಿ ಅಧಿಕಾರ ಕೊಟ್ಟರೆ ಜನ ನುಮ್ಮನೆ ಕೂತು ಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ದಂಗೆ ಏಳುತ್ತದೆ.

4-30 P.M.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ದಿ. ಜತ್ತಿ (ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು).—ದಂಗೆ!

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಎ. ಪುಟ್ಟಣ್ಣ. —ಪಂಚಾಯತಿಯಲ್ಲಿ ದಂಗೆ ಏಳುತ್ತದೆ. ನಿಮ್ಮ ಮೇಲಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದ ಮೇಲೆ ಯಾರು ಬರುತ್ತಾರೆ?

ಅಮೇಲೆ, 99ನೆಯ ಪುಟದಲ್ಲಿ ದಿಸ್ತ್ರಿಕ್ಟ್ ಡೆವಲಪ್ ಮೆಂಟ್ ಕೌನ್ಸಿಲ್ ವಿಚಾರ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರು ಚೀಫ್ ನೌರಾಗಿರಬೇಕಂತೆ; ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡ್ ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟರು, M.L.A. ಮತ್ತು M.L.C. ಗಳು ಎಲ್ಲರೂ ಅಲ್ಲಿ ಸದಸ್ಯರಾಗಿರಬೇಕಂತೆ. ಅಂದ ಮೇಲೆ, ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಮಿತ್ರರಾದ ರಾಜಯ್ಯನವರು ಹೇಳಿದಂತೆ ತಾವು ಕೊಡುವ ದುಡ್ಡೆಲ್ಲಾ TA-DA ಗೆ

ಆಗಿಹೋಗುತ್ತದೆ. What is the use of the District Development Council? ಅದು ಏನು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತದೆ? ಎಲ್ಲರೂ ಬಂದು ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನುವುದು; ಕಾಫಿ ಕುಡಿಯುವುದು. ತಾವು ಮಾಡಿರುವ ಯಾವುದೊಂದು ಕಮಿಷನರೇ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳಿ; ಅಳುವ ಮಕ್ಕಳ ಕೈಗೆ ಬೆಲ್ಲ ಕೊಟ್ಟು ಚೀಪಿಸಿ ಬಿಡುವಂತೆ ಅವರಿಗೆ ತಿಂಡಿಕಾಫಿ ಕೊಟ್ಟು ನುಮ್ಮನೆ ಕೂರಿಸುತ್ತೀರಿ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ದೇಶಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯ ದಾಗಬೇಕಾದರೆ ಇಂಥ ಕಮಿಷನಗಳೂ ಬೇಡ; ಅದರ ಅನಿಷ್ಟಗಳೂ ಬೇಡ.

ಇನ್ನು, 203ನೆಯ ಸೆಕ್ಷನ್‌ನೋಡಿದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಪಂಚಾಯತಿ ಅಥವಾ ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡಿನ Dissolution ಅಥವಾ Suspension ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಅದಕ್ಕನೋ Show Cause ನೋಟೀಸ್ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದೀರಿ. ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರ ಸ್ಪೆಷ್ಕೆಗೆ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ನಿಮಗೆ ಯಾರಾದರೂ ಪಂಚಾಯತಿಯವರು ಅಥವಾ ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡಿನವರು ಬೇಕಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟರೆ ಸಾಕು. ನುಮ್ಮನೆ T.B.ಗೆ ನೀವು ಹೋಗಿದ್ದಾಗ ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರನ್ನು ಕರೆಸಿ ಅವರನ್ನು remove ಮಾಡಿ ಬಿಡಿ' ಎಂದು ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟರೆ ಸಾಕು ಅವರು remove ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಯಾರು, ಸ್ವಾಮಿ! ಈಗ ಅಂಥವರು ತಪ್ಪು ಯೋಗ್ಯತೆ, ಸರ್ಕಾರದ ಯೋಗ್ಯತೆ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಕೆಲಸಮಾಡುವ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿರುವುದು? ಮಂತ್ರಿಗಳು ಮಾಡಿಬಿಡಿ ಎಂದಾಕ್ಷಣ, ನಾನಾದರೇನು. ನಮ್ಮಪ್ಪನಾದರೇನು, remove ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ Show Cause Notice ಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು ಬಹಳ ಅವಶ್ಯಕ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಒಂದು ವೇಳೆ ಪಿ. ಎಸ್. ಪಿ. ಯವರೇ ಒಮ್ಮೆ ಪಂಚಾಯತಿಗೆ ಬಂದರೆಂದು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳೋಣ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ತುರುವೇಕೆರೆಯಲ್ಲಿ ಪುಟ್ಟಣ್ಣನವರು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವರನ್ನು ಎತ್ತಿಹಾಕಿಬಿಡಿ ಎಂದು ಒಂದು ನೂಚನೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಹೇಗೋ ಮಾಡಿ ಎತ್ತಿಹಾಕಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದೊಂದು ಬಹಳ dangerous ಆದ ಸೆಕ್ಷನ್ನು, ಯಾವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಇದನ್ನು ಇಟ್ಟಿದ್ದೀರೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. This is going too much of power to the Deputy Commissioner. ಎಸರೀತ ಅಧಿಕಾರ!

ಇನ್ನೊಂದು ದೊಡ್ಡ ವಿಚಾರ ಹೇಳಬೇಕು. 236 ನೆಯ ಸೆಕ್ಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ಪೊಲೀಸ್ ಆಫೀಸರುಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ನೋಡಿ. ಇದು ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ! ಎಷ್ಟುದಿವನ ಆಲೋಚನೆಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇದನ್ನು ಸೇರಿಸಿದರೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಯಾರವನು ಯನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡಬೇಕಾದರೂ ಬಹಳ ಅನುಕೂಲವಾಗಿದೆ. “Any Police officer may arrest any person committing in his presence any offence against any of the Provisions of this Act or of any rule, regulation or bye-law thereunder, if the name and address of such person be not known to him” ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಪೊಲೀಸ್ ಆಕ್ಸ್ ಪ್ರಕಾರ ನೋಡಿದರೆ, the Police Constable is the last grade officer of the department. Is he entitled to arrest any person? Even a daffedar or Jamedar cannot arrest a person unless it is a cognizable offence, where any

(ಶ್ರೀ ಜಿ. ಎ. ಪುಟ್ಟಣ್ಣ)

private person can also arrest. ಆದ್ದರಿಂದ ತಾವು ಈ ಬಿಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ 'Not below the rank of a Sub-inspector' ಎಂದು ಸೇರಿರುವುದು ಅವಶ್ಯಕ. ಒಂದುವೇಳೆ ನನಗೂ ನಿಮಗೂ ದ್ವೇಷವಿರಬಹುದು. ಅದನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕಾನ್ಸ್ಟೇಬಲ್ ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಹೇಳಿ arrest ಮಾಡಿಸಿದರೆ ಏನುಮಾಡಬೇಕು? ಈಗಂತೂ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪುಡಾರಿಗಳು ಬಹಳ ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ for 'Any police officer may arrest any person for any offence against any of the provisions of this Act or any rule, regulation or bye-law thereunder, if the name and address of such person be not known to him and if he declines to give his name and address or if the police officer has reason to doubt the accuracy of such name' ಎಂದಿರುವುದು ಬಹಳ ಹಾನಿಪರ. ಇಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು contradiction ಬೇರೆ ಇದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ, ಬೇರೆ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪೊಲೀಸಿನವರು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ arrest ಮಾಡಬಹುದಾಗಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ arrest ಮಾಡಿದರೆ ಕೂಡಲೆ ರಿಪೋರ್ಟ್ ಕಳುಹಿಸಬೇಕು. ಅಂಥದರಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಹೇಗೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಾರ. ತಾವು 10-12 ವರ್ಷ ಮಲೆನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸರ್ವಿಸ್ ಮಾಡಿರುವವರು. ಅಲ್ಲಿನ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳು ತಮಗೇ ಗೊತ್ತಿವೆ. ಅಂಥಾದ್ದರಲ್ಲಿ 1500 ಜನಸಂಖ್ಯೆಯಿರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದೀರಲ್ಲಾ! ಮಲೆನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಗುಡ್ಡದಮೇಲೊಂದು, ತಪ್ಪಲಿನಲ್ಲಿಯೂ ಮನೆಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಹಾಗಿರುವಲ್ಲಿ 1500 ಮನೆಗಳೆಂದರೆ ಹತ್ತು-ಹನ್ನೆರಡು ಹಳ್ಳಿಗಳು ಸೇರಿ ಆಗಬೇಕು ಅಷ್ಟೆ.

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಎ. ಪುಟ್ಟಣ್ಣ.—ಇದನ್ನು ಕಡಮೆಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಅಧಿಕಾರವಿದೆ.

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಎ. ಪುಟ್ಟಣ್ಣ.—ಹಿಂದೆ ಪಂಚಾಯತಿಗಳಿಗೆ ಸಂತೆಯ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ¼ ಭಾಗ ಕೊಡತಕ್ಕದೆಂದು ಇತ್ತು. ಈಗ ಈ ವಿಚಾರವನ್ನೇಕೆ ಬಿಟ್ಟೀ ಬಿಟ್ಟಿರಿ? ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೀರಿ. Obligatory functions, discretionary functions, delegated functions ಎಂದು ನಾನಾ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಅವರಿಗೆ ವಹಿಸಿದ್ದೀರಿ. ದುಡ್ಡು ಮಾತ್ರ ಕೊಡಬೇಡಿ. ಗಿಣಿ ಸಾವಂತೆ ಸಾಕು ತ್ತೇನೆ; ಹೊಟ್ಟೆಬಟ್ಟೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಕೇಳಬೇಡಿ ಎನ್ನುತ್ತೀರಿ. ಇತ್ತ ತಾವು ಕೊಟ್ಟಿರುವುದಲ್ಲದೆ ಸೆಕ್ರೆಟರಿ ಯವರಿಗೂ ಕೊಡಬೇಕು, ಅತ್ತ ಮೆಂಬರುಗಳಿಗೆ ಟಿ.ಎ., ಡಿ.ಎ. ಯನ್ನೂ ಕೊಡಬೇಕು. ಅಷ್ಟಿರಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ನಾಶಮಾಡುತ್ತೀರಿ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಂತೆಯ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ¼ ಭಾಗವನ್ನಾದರೂ ಪಂಚಾಯತಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಒಬ್ಬ ಸದಸ್ಯರು.—ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡಿಗೆ ?

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಎ. ಪುಟ್ಟಣ್ಣ.—ಸ್ವಲ್ಪ ಭಾಗವನ್ನು ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡಿಗೆ ಬೇಕಾದರೆ ಕೊಡಿ.

ಅಮೇರಿಕ ಶ್ರೀರಾಜಯ್ಯನವರು ಷೆಡ್ಯೂಲ್ಡ್ ಕ್ಯಾಸ್ತ್ ವಿಚಾರ ಹೇಳಿದರು. ನಾನು ಷೆಡ್ಯೂಲ್ಡ್ ಕ್ಯಾಸ್ತ್ ಜನರಲ್ಲಿ ಅಗ್ರಗಣ್ಯರಾದವರನ್ನೇ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದಿದ್ದೇನೆ. ಅವರೂ ಒಪ್ಪಿದರು. ನೀವು ಎಲ್ಲೆಯವರೆಗೆ ಅವರಿಗೆ

ಪ್ರತಿಯೊಂದಕ್ಕೂ ರಿಸರ್ವೇಷನ್ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತೀರಿ, ಬೇರೆಯಾಗಿ ಬಾವಿಕೊಡುವುದು, ಬೇರೆಯಾಗಿ ಸ್ಕೂಲು ಕೊಡುವುದು ಮಾಡುತ್ತೀರಿ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಒಂದು ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಒಬ್ಬ ಸದಸ್ಯರು.—ಬೇರೆಯವರೂ ಅಗ್ರಹಾರಗಳನ್ನೇ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿರುವುದಿಲ್ಲವೇ ?

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಎ. ಪುಟ್ಟಣ್ಣ.—ಅವರನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾಡಕೂಡದು. ಸ್ಟೇಟ್ ಮಾಡಿದರೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಮವಾಗಿ ಕೊಡಿ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಂದೊಂದು ಸೆಟ್ ಎಂದು ಕೊಡಿ. ಈ ಬಿಲ್ಲನ್ನು ಬಹಳ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ತಾವು ಪಾಸುಮಾಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬಹಳ ಅನರ್ಥವುಂಟಾಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಸುಮ್ಮನೆ ಅವನರ ಅವನರವಾಗಿ ಎರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಸು ಮಾಡಿಸಿಬಿಟ್ಟು ಕಟ್ಟಹೆಸರು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಡಿ. ನಿಮಗೆ ಕಟ್ಟಹೆಸರು ಬಂದರೆ ನನಗೆ ಕಟ್ಟಹೆಸರು.

ಕೊನೆಗೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ದುಡ್ಡು ಕಾನು ನಿಕ್ಕುವುದೇ ಕಷ್ಟ. ಇದನ್ನು ಅರಿತು, ಹಳ್ಳಿಯವರು ಒಂದು ಕೆಲಸಮಾಡಿದರೆ, ಒಂದು ಕೂಲಿಮಾಡಿದರೆ ಮೊದಲು ಅದನ್ನು ಪಂಚಾಯತಿ ಫಂಡಿಗೆ adjust ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗ ಏಕೆ ಅದೇ ರೀತಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶಮಾಡಿಲ್ಲವೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

Sri T. SUBRAMANYA.—It will be converted into cash and taken in cash basis.

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಎ. ಪುಟ್ಟಣ್ಣ.—ಹಾಗೆ ಎಲ್ಲದೆ! ಸುಮ್ಮನೆ presumption ಆದರೆ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. Presumption is not a law. They must be based on facts. It must be in the Act. Monday labour ಇರುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಎಂದು ಹಿಂದೆಯೂ ಹೇಳಿದೆವು. ಜನರಿಗೂ ಕೂಡ ನಮ್ಮ ಊರು, ನಮ್ಮ ಗ್ರಾಮ ಎಂದು ಮಮತೆಯಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಾರೆ. A.C.C. N.C.C. ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅದಕ್ಕಲ್ಲಾ ವ್ಯರ್ಥವೆಂದು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ನಾನು ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಿದೆ ಈ ಎ.ಸಿ.ಸಿ, ಎ.ಸಿ.ಸಿ. ಯವರು ಸೋಷಿಯಲ್ ಸರ್ವಿಸ್ ಎಂದು ಹೇಳಿ 1½ ಮೈಲಿಯುದ್ದ ರಸ್ತೆಮಾಡಿ, 23,000 ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತಂದು ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟರು. ಏಕೆ ಹೀಗೆ ಖರ್ಚುಮಾಡಬೇಕು ? ದೇವರ ಇಚ್ಛೆಯೇ ? ಕನಗುಡಿಸುವುದು ಹೇಗೆ, ಮೈಕ್ಕೆ ಹೇಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದು ಮುಂತಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟಂತೆ ಮಾಡಿ 23,000 ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿಬಿಟ್ಟರು. ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಯವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಎರಡು ದಿನದಲ್ಲೆ ಇಷ್ಟನ್ನೂ ಮಾಡಬಲ್ಲರು. ಕೇಳಿದರೆ ಅವರು ಮಿಲಿಟರಿಯವರು ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದ ಹಣವೆಂದು ಹೇಳಿ ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಮಾಡುವುದೇ! ಹಣ ಯಾರದೇ ಆಗಲಿ waste ಮಾಡಕೂಡದು.

ಈ ಪ್ರಕಾರ ನಾನು ಹೇಳಿದ ನಾಲ್ಕಾರು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸೂಕ್ತ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತಿದ್ದುಪಡಿ ತಂದು, ಅನಂತರ ಸರಿಯಾದ ರೂಲ್ಯನ್ನು ತಂದು ಈ ಮಸೂದೆಯನ್ನು ಅಚರಣೆಗೆ ತರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

Sri C. J. MUCKANNAPPA (Gubbi).—Sir, yesterday it was agreed that the general discussion will go on till 3 o'clock today. I do not know under

what circumstances the general discussion is continued even now. I want to know how long the general discussion will continue and when the amendments will be taken up.

Sri T. SUBRAMANYA.—There was a general desire on the part of members here that the time should be extended for general discussion throughout today and that Government might reply for 15 to 30 minutes tomorrow morning. After that we will take up the amendments tomorrow and on Monday also. The Business Advisory Committee has accepted the suggestion of several members and has extended the time till Monday also.

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—The time cannot be extended by the Business Advisory Committee. It has to be accepted by this House. It is the right of the House to extend the time or not. So I want to know under what circumstances the general discussion is continuing.

Sri A. V. NARASIMHA REDDY (Bangalore South).—The Business Advisory Committee have allotted three days. That expires tomorrow. Tomorrow the revised programme of the Business Advisory Committee will be placed before the House for its acceptance.

Sri T. SUBRAMANYA.—The proposal of the Business Advisory Committee which was accepted by this House was that it shall be discussed yesterday, today and tomorrow. Time was not fixed for general discussion separately, but generally it was understood that it would be taken up till 3 o'clock today for general discussion. The Business Advisory Committee has now made another recommendation that the discussion will be continued on Monday also. Therefore we have said in the Business Advisory Committee that the general discussion will go on till the end of today and the Minister will reply for 15 to 30 minutes tomorrow morning. Thereafter the amendments will be taken up. The recommendation of the Business Advisory Committee will be placed before the House tomorrow morning for its acceptance.

†ಶ್ರೀ ಕೆ. ವಿ. ರೇವಣ್ಣಸಿದ್ದಪ್ಪ (ತಿಪಟೂರು).
ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು

ನುಮಾರು ಹತ್ತು ತಿಂಗಳ ಹಿಂದೆ ನಿಜಲಿಂಗಪ್ಪನವರ ಸರ್ಕಾರವಿದ್ದಾಗ ಅಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತಂದ ಬಿಲ್ಲನ್ನು ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಈಗಲಾದರೂ ಪಾಸು ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿರುವುದು ಸಂತೋಷದ ಸಂಗತಿ. ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳು ದಿಸ್ತ್ರಿಕ್ಟ್ ಬೋರ್ಡಿಗೆ ಇದ್ದ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ದುರುಪಯೋಗ ಪಡಿಸಿಕೊಂಡು, ದಿಸ್ತ್ರಿಕ್ಟ್ ಬೋರ್ಡುಗಳನ್ನು ರದ್ದು ಮಾಡಿ, ನಾಮಿನೇಷನ್ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದು, ಈಗಲಾದರೂ ಸರ್ಕಾರ ಈ ಬಿಲ್ಲನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿಟ್ಟಿರುವುದು ಆಶಾದಾಯಕವಾದ ಸಂಗತಿ. ಬ್ರಿಟಿಷರು ಇನ್ನೂರುವರ್ಷ ಈ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಆಳಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವಾಗ ಯಾವ ಉದ್ದೇಶವಿತ್ತೋ ಅದೇ ನಡೆದ್ದೇಶದಿಂದ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಗ್ರಾಮಪಂಚಾಯತಿಗಳಿಗೆ ಅಧಿಕಾರ ಕೊಟ್ಟಿರುವಾಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಜಾನುರಾಗಿಗಳೂ, ಅನುಭವಶಾಲಿಗಳೂ, ಹಿರಿಯರೂ ಆಗಿರತಕ್ಕಂಥ ಒಬ್ಬ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಇರುವಾಗ, ಮತ್ತು ಹಿಂದೆ ರೈತನಿಂದಲೇ ದೇಶದ ಉದ್ಧಾರವಾಗಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದವರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಂದಾಯದ ಈ ಅತ್ಯಲ್ಪ ಭಾಗವನ್ನು ಉದಾರ ಮನೋಭಾವದಿಂದ ಕೊಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ತುಂಬ ವಿಷಾದವಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಬರತಕ್ಕಂಥ ಮಾಲಿನಮೇಲೆ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಸುಂಕ ಹಾಕುತ್ತೀರಿ. ಆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಟೋಲುಗೇಟಿನಲ್ಲಿ ಆರು ಅಣ್ಣ ನಾಲ್ಕು ಅಣ್ಣ ಸುಂಕ ವಿಧಿಸುತ್ತೀರಿ. ರೈತನು ತರತಕ್ಕಂಥ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಾಲಿನಮೇಲೆ ಆಕ್ಕಾಯ್ ಹಾಕಿ, ಆ ಹಣದಿಂದ ಪಟ್ಟಣಗಳಿಗೆ ಲೈಟ್ ಹಾಕಿಸುವುದು, ನಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಸುವುದು, ಚರಂಡಿಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ಪಟ್ಟಣಗರ ಆರೋಗ್ಯವನ್ನು ಉತ್ತಮ ಪಡಿಸುವುದು, ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಶೃಂಗಾರ ಮಾಡುವುದು, ಮುಂತಾಗಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ವೆಚ್ಚ ಮಾಡುತ್ತೀರಿ. ಈ ಸುಂಕಗಳನ್ನು ಹಳ್ಳಿಯವರಮೇಲೆ ಹಾಕಿ, ಸಿಟಿಗಳು ಉದ್ಧಾರವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಆಗುವ ವ್ಯವಸಾಯೋತ್ಪನ್ನಗಳಮೇಲೆ ಸುಂಕ ಹಾಕಿ, ಆ ಹಣವನ್ನು ಸಿಟಿಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಈಗ ವಿಲೇಜ್ ಪಂಚಾಯತಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರತಕ್ಕಂಥ ಹಣ ಏನೂ ಸಾಲದು. ಸರ್ಕಾರದವರು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವ ಹಣದಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ ಹತ್ತರಷ್ಟನ್ನಾದರೂ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಬೇಕು. ವಿಲೇಜ್ ಪಂಚಾಯತಿಗೆ ಕಂದಾಯದಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 50ರಷ್ಟು ಕೊಡಬೇಕು; ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡಿಗೆ ಶೇಕಡ ಮೂವತ್ತರಷ್ಟನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು; ಹೀಗೆಮಾಡಿ ದೇಶದ ಸರ್ವತೋಮುಖವಾದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಅವಕಾಶಕೊಡಬೇಕು. ಇಷ್ಟು ಹಣ ಕೊಡದಿದ್ದರೆ, ವಿಲೇಜ್ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡಿಗೆ ವಹಿಸಿರುವ ಯಾವ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳೂ ಆಗಲಾರವು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅನುಭವವಿರುವ ಹಾಗೆ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಮುನಿಸಿಪಾಲಿಟಿಗಳಲ್ಲಿ, ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿರುವ ಜನಗಳೇ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೆಂಬರುಗಳಾಗಿ ಜಾಸ್ತಿ ಇರುವುದರಿಂದ, ಕಂದಾಯ, ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ವಸೂಲಾದ್ದನ್ನು ಯಾವರೀತಿಯಲ್ಲೂ ಹಳ್ಳಿಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ನೀವು ಹೇಳಿರುವ ಪ್ರಕಾರ 1500ರಿಂದ 10 ಸಾವಿರ ಜನ ಸಂಖ್ಯೆ ಇರುವ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗೆ ಪಂಚಾಯಿತಿ ಬೋರ್ಡನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣಪುಟ್ಟ ಹಳ್ಳಿಗಳೂ ಸೇರಿರುತ್ತವೆ. ಅವಾಗ ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಒಬ್ಬ ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಬೋರ್ಡಿಗೆ ಬರಬಹುದು. ಐದು-ಆರು ಜನ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಲ್ಲಿ, ಹಳ್ಳಿಯವರು ಮೆಜಾರಿಟಿಯಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂಥ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಹಳ್ಳಿಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ಪಿ. ರೇವಣ್ಣನಿದ್ದಪ್ಪ)

ಕಾರ್ಯಗಳು ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ರೆವಿನ್ಯೂ ಕಂದಾಯದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಗ್ರಾಮಗಳನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಿ, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಗ್ರಾಮಕ್ಕೂ ಪಂಚಾಯಿತಿ ಕೊಡುವುದು ಉತ್ತಮ. ಈ ರೋಡ್‌ ಬೋರ್ಡುಗಳಿಗೆ ನೇಮಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಧಿಕಾರ ವರ್ಗದ ಮತ್ತು ನೌಕರರ ಬರ್ಚನ್ನು ಪೂರ್ವಿಯಾಗಿ ಸರ್ಕಾರ ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಈ ಬರ್ಚನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ವಹಿಸಿದ ಹೊರತು ಅವು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಸಿ.ಡಿ. ಬ್ಲಾಕ್‌ಗಳು ಮತ್ತು ಎ.ಐ.ಎಸ್. ಬ್ಲಾಕ್‌ಗಳಿಗೆ ಮ್ಯಾಜಿಂಗ್ ಗ್ರಾಂಟ್ ಎಂದು ಏನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಒಂದು ಮ್ಯಾಜಿಂಗ್ ಗ್ರಾಂಟನ್ನು ಬ್ಯಾಕ್‌ವರ್ಡ್ ಏರಿಯಾಗಳು ಯಾವುವು ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿ, ಫಿಕ್ಸ್ ಮಾಡಿ. ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳೇ ರಸ್ತೆ, ಕಟ್ಟಡಗಳು ಮುಂತಾದುವುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದೀರಿ. ಮೊದಲ ಊರಿನವರು ಮಾಡಬಹುದು. ದುಡ್ಡು ಇಲ್ಲದೆ ಇರತಕ್ಕಂಥ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಏನೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಕಾರ್ಯ ಮಾಡಿದಂತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪಂಚಾಯಿತಿಗೂ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಸರ್ಕಾರ ಶಸ್ಸು ಹತ್ತಿರ ಕೆಲವು ಗ್ರಾಂಟ್ ಹಣವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವುದು ಬೇಡ. ಅದನ್ನು ರೋಡ್ ಬೋರ್ಡುಗಳಿಗೇ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿ. ಇಲ್ಲದೆ ಹೋದರೆ, ಒಬ್ಬ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಗೋ ಊರಿಗೋ ಹೋದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಅವರಿಗೆ ಹಾರ ಹಾಕಿ, ನಾಟಕಮಾಡಿ, ಅವರ ಊರಿಗೆ ರಸ್ತೆಬೇಕು, ಸ್ಕೂಲುಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದರೆ, ಅಂಥವರ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು ಗ್ರಾಂಟು ಕೊಡುವ ಸಂಭವವುಂಟು. ನೀವು ಒಂದು ರಸ್ತೆ, ಭಾವಿ, ಸ್ಕೂಲು ಕೊಟ್ಟು ಜನಾನುರಾಗಿಗಳಾಗಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬಹುದು. ಇಂಥ ಚಿಕ್ಕ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು ಜನಾನುರಾಗ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಬೇಡಿ. ಜನಾನುರಾಗವನ್ನು ಸರಿಯಾದ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸಂಪಾದಿಸಿ. ಸಿಟಿಗಳನ್ನು ರಿಜರ್ವ್ ಮಾಡುವುದನ್ನೂ, ನಾಮಿನೇಷನ್ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನೂ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನೀವೆಲ್ಲಾ ಹೀಯಾಳಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಈಗ ಅದೇ ನಿಮ್ಮ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಏತಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದೆ? ನಿಮಗಾಗಲೇ ಚಿಕ್ಕ ಉದುತ್ತಿದೆ; ನಿಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಚ್ಯುತಿ ಬರುತ್ತಿದೆ ಎನ್ನುವ ಭಯ ಹುಟ್ಟಿದೆ. ನಾಮಿನೇಷನ್ ಪದ್ಧತಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಜನರನ್ನು ಅವರ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿಸಿ, ಮೆಂಬರುಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ, ನೀವು ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದೀರೋ! ಹಿಂದುಳಿದವರು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕು. ಆದರೆ ಎಲೆಕ್ಷನ್ ಮುಖಾಂತರ ರಿಸರ್ವ್ ಸಿಟಿಗಳಿಗೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ಆಗಲಿ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಆತರಹ ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟರೆ ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪಬಹುದಾದ ವಿಷಯ. ಮಹಿಳೆಯರಿಗಾಗಲಿ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಮಾನ ಬೇಡ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಮಹಿಳೆಯರೂ ಒಂದೇ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಲ್ಲೋ ಕಾಂಪಿಟಿಷನ್ ಇರಬೇಕಾಗಿ ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡಿ. ಅವರಿಗೂ ಎಲೆಕ್ಷನ್ನಿಗೆ ನಿಂತು, ಉತ್ತೀರ್ಣರಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲವೇ?

ಸರ್ಕಾರದವರು ಅನೇಕ ಜನರನ್ನು ನಾಮಿನೇಟ್ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ನಾನು ಹಿಂದೆ 1942ರಲ್ಲಿ ಮನೆ ಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದೆ. ನಾನು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್‌ಗೋಸ್ಕರವಾಗಿ ನೋಂದಿದ್ದೇನೆ. ಆಗ ಅನೇಕರು ನನ್ನನ್ನು ಅಪ್ಪರ್ ಹೌಸಿಗೋ ಅಥವಾ ಲೋಯರ್ ಹೌಸಿಗೋ ನೀವು ಹೋಗಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ನಾನೊ

ಬ್ಬನೇ ಅವರ ವಂಶೋದ್ಧಾರ ಮಾಡಿರುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಒಂದು ಸಿಟಿ ಕೊಟ್ಟರು. ಆ ರೀತಿ ಒಂದು ಸಿಟಿ ಕೊಟ್ಟರೆ ಬೇರೆ ಹತ್ತು ಜನರು ನಾನು ಆ ಸಿಟಿಗೆ ಹಾಕಿದ್ದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಅದು ಸರಿಯಲ್ಲ.

ಇನ್ನು ಎಲೇಜ್ ಪಂಚಾಯಿತಿಯವರು ಹಾಕುವ ನಣ್ಣಪುಟ್ಟ ಕೇಸ್‌ಗಳು. ಒಂದು ಸಿಗರೇಟ್ ಕೇಸ್, ರ್ಯಾಟೆ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಹಾಕುವ ಕೇಸ್, ಒಂದೊಂದು ಎಂದು ಕೇಸ್ ಹಾಕುವುದು—ಈ ಕೇಸ್‌ಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಮಾಜಿಸ್ಟ್ರೇಟ್ ಅಥವಾ ಮುನ್ಸಿಪಲ್ ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಹೋಗಿ ಎಂದು ಗ್ರಾಮನಿವಾಸಿಗಳನ್ನು ನಮ್ಮನೆ ತಿರುಗಿಸಬೇಡಿ. ಅಂಥಾ ಕೇಸ್‌ಗಳನ್ನು ಎಲೇಜ್ ಪಂಚಾಯಿತಿ ಬೋರ್ಡಿನವರೇ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇಂಥಾ ಕೇಸ್‌ಗಳನ್ನು ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಬೇಡಿ. ನೀವು ಕೇಸ್‌ಗಳನ್ನು ಹಾಕುವಾಗಲೇ ಅವರಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಅವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಬಹುದು. ಆ ಕೇಸ್‌ಗಳನ್ನು ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಯಾ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಬೇಕು. ಪಬ್ಲಿಕ್ ಇದತ್ತು ಮಾಡಿದ್ದು ತಪ್ಪು ಎಂದು ಅವರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಒಂದೆರ ಸಾಕು. ಆ ರೀತಿ ತಪ್ಪಿತಸ್ಥರನ್ನು ಮೊದಲೇ ಎಚ್ಚರ ಗೊಳಿಸಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ಕೇಸ್‌ಗಳನ್ನು ಹಾಕುವುದು ತಾನೇ ತಾನಾಗಿ ಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ನಣ್ಣಪುಟ್ಟ ಕೇಸ್‌ಗಳನ್ನು ಅಂದರೆ 100-120 ರೂಪಾಯಿಗಳ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು ಪಂಚಾಯಿತಿಯವರೇ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡುವಂತೆ ಏರ್ಪಾಡುಮಾಡಿ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅವಿದ್ಯಾವಂತರ ಸಂಖ್ಯೆ ಬಹಳ ಕಮ್ಮಿ ಇದ್ದರೂ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲೂ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಕೊಡುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಎಲೇಜ್ ಪಂಚಾಯಿತಿಗೆ ವಹಿಸಿರುವ ಕೆಲಸ ರೋಡ್, ಸ್ಕೂಲ್, ಸ್ಪೆಶುವೆಗಳು ಮತ್ತು ನಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳ ಕೆಲಸ. ಕೇವಲ ಆ ರೀತಿ ವಹಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ ಅವರು ಏನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ? ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ನೌಕರಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡಬೇಕು. ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಯೋಜನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಈ ಬಿಲ್ಲನ್ನು ತಂದಿರುವುದು ಬಹಳ ವಿಷಾದಕರ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗ್ರಾಮನಿವಾಸಿಗಳೂ ಸಹ ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕು, ನಮ್ಮ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟು ಎಂಬ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ತಾಳಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಸಹ ತಕ್ಕ ಸಹಾಯವನ್ನು ಗ್ರಾಮನಿವಾಸಿಗಳಿಗೆ ಒದಗಿಸಿಕೊಡಬೇಕು. ಅದೇಲ್ಲಾ ಇಲ್ಲದೆ ಗ್ರಾಮ. ಪಂಚಾಯಿತಿಯವರಿಗೆ ಕೇವಲ ಒಂದು ಮೈಸರ್ ನೀರಾವರಿ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ, ಇನ್ನೂ ಹಿಂದುಳಿದ ಪ್ರದೇಶಗಳು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತವೆಯೇ ಹೊರತು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರ ಕೈಯಿಂದ ಆಗತಕ್ಕ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಅವರಿಗೆ ವಹಿಸಬೇಕು.

ಇನ್ನು ಗ್ರಾಂಟು ಕೊಡುವ ವಿಷಯ. ಯಾವುದೇ ಗ್ರಾಮವಾಗಲಿ ಅಲ್ಲಿನ ಜನ ಸಂಖ್ಯೆ ಮತ್ತು ಅದು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿನ ಬ್ಯಾಕ್‌ವರ್ಡ್ ಏರಿಯಾ ಮತ್ತು ಅದು ಯಾವರೀತಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗಬೇಕು ಎಂಬ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೇ ಎಂಬ ಒಂದು ಪರ್ಸೆಂಟ್‌ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ ಎಲ್ಲಾ ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳಿಗೂ ಗ್ರಾಂಟು ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೇಳಿದರೆ ಅದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಮಂಡ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಮ್ಮಿ ಬೆಳೆಯುವವರಿಗೆ ಒಂದು ಮೈಸಲ ಏರಿಯಾದಲ್ಲಿಯೇ ಮೂರು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಉತ್ತಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಇನ್ನು

ಕೆಲವು ಕಡೆ ಕೇವಲ 30 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಬರುವ ಜಾಗವೂ ಇದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಏರಿಯಾ ಹಿಂದುಳಿದಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿ ಸಾಧ್ಯವಾದಮಟ್ಟಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕೆಲಸವಾಗಿಲ್ಲ ಎಂಬ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಗ್ರಾಂಟು ಕೊಡಬೇಕು. ಜನ ಸಂಖ್ಯೆ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಗ್ರಾಂಟು ಕೊಡಬೇಕೇ ಎನಿಸಿ ಗ್ರಾಮದ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮೇಲೆ ಕೊಡುವುದರಿಂದ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ವಿಷಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ. ಈ ವಿಷಯ ಇನ್ನೊಂದು ಸುರಿ ಈ ಸಭೆಗೆ ಬರುವಾಗ ಯಾವ ಚರ್ಚೆಗೂ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಡಬಾರದೆಂದು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀಮತಿ ಬಸವರಾಜೇಶ್ವರಿ (ಮಾನ್ಯ).—ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಮಹಿಳೆಯರ ಸ್ಥಾನಗಳ ರಿಜರ್ವೇಷನ್ ಬಗ್ಗೆ ಏನು ಹೇಳಿದರೋ ನನಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಪಿ. ರೇವಣ್ಣಸಿದ್ದಪ್ಪ.—ಮಹಿಳೆಯರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾಮಿನೇಷನ್ ಪದ್ಧತಿ ಕೂಡದು. ಅವರೂ ಸಹ ಎಲೆಕ್ಷನ್ನಿನಲ್ಲಿಯೇ ಬರಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಡುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಇ. ರಾಮಯ್ಯ (ಸಿರುಗುಪ್ಪ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಈಗ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವ ಬಿಲ್ ಮೈನೋರು ವಿಲೇಜ್ ಪಂಚಾಯಿತಿ ಮತ್ತು ಲೋಕಲ್ ಬೋರ್ಡ್‌ಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟದ್ದು. ಇದು ಅತ್ಯಂತ ಮಹತ್ವವಾದಂಥ ಬಿಲ್. ಈ ಬಿಲ್‌ನಿಂದ ನಾವು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ತಳಹದಿಗೆ ತಕ್ಕ ಪಂಚಾಯಿತಿ ಯನ್ನು ಸಾಧನೆಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿದ್ದೇವೆ. ಈಗ ಐದು ಪ್ರಾಂತಗಳ ರೂಲ್ಸ್, ಆಕ್ಟ್ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಆ ಆಕ್ಟ್‌ಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಜಾರಿಗೆ ಕೊಡುವಾಗ ಒಂದು ಯೂನಿಫಾರಂ ರಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದರೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಂಶಯವೂ ಇಲ್ಲ. ಈ ಮನೋದೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಜಾಯಿಂಟ್ ಸೆರೆಕ್ಟ್ ಕಮಿಟಿಯವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ 1500 ಜನಸಂಖ್ಯೆಯುಳ್ಳ ಹಳ್ಳಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಒಂದು ಪಂಚಾಯಿತಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಇದೆ. ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ 15 ನೂರು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಸಾವಿರಕ್ಕೊಂದು ಪಂಚಾಯಿತಿ ಮಾಡುವುದು ಉತ್ತಮವೆಂದು ನಾನು ಸಲಹೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಪಂಚಾಯಿತಿ ಯಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ರಿಜರ್ವೇಷನ್ ಮಾಡಬೇಕು. ಹರಿಜನರಿಗೆ, ಷೆಡ್ಯೂಲ್ಡ್ ಕ್ಯಾಸ್ತಿಗೆ ರಿಜರ್ವೇಷನ್ ಸೀಟುಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದಾಗಿ ಅನೇಕರು ಹೇಳಿದರು. ಹರಿಜನರಿಗೆ ರಿಜರ್ವೇಷನ್ ಮಾಡುವುದು ಹಿತ. ಮೊದಲನೆಯ ಕಾನ್ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಷನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ರಿಜರ್ವೇಷನ್ ಮಾಡುವುದು ಉಚಿತವಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಈಗ ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯದ ಮೇಲೆ ಇರುವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಮಹಿಳೆಯರು, ಪುರುಷರು ಎಂಬುದಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಭೇದಭಾವ ಕಲ್ಪನೆ ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ. ಅವರೂ ಸಹ ಚುನಾವಣೆಗೆ ನಿಂತು ಗೆದ್ದು ಬರಬೇಕಾಗಿದೆಯೇ ಎನಿಸಿ ಅವರು ಚುನಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದು ಬಾರದೇ ಇರುವ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ನಾಮಿನೇಷನ್ ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ. ಅದು ಸರಿಯಾದ ಕ್ರಮವೂ ಅಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಬರಬೇಕು. ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ಕೊಟ್ಟು ನೋಡಬೇಕು ಎಂಬುದಾಗಿ ನಾನು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಪಂಚಾಯಿತಿಗೆ ಗ್ರಾಂಟು ಕೊಡುವ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದೊಬ್ಬರ ಸಾವಿರ ಪ್ರಜಾಸಂಖ್ಯೆಗೆ ಒಂದು ಪಂಚಾಯಿತಿ ಮಾಡಿದರೆ ಏನು ಆದಾಯ ಬರುತ್ತದೆ? ಹೌಸ್‌ಟ್ಯಾಕ್ಸ್, ಪೊಲೀಸ್‌ಮನ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಅವ್ಯಾಹಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಪಂಚಾಯಿತಿಯನ್ನು ಅವರು ನಡೆಸುವುದು ಹೇಗೆ? ಶೇಕಡ 20 ರಷ್ಟು ಭಾಗ ಪಂಚಾಯಿತಿಗೆ ಇಟ್ಟಿರುವುದು ಬಹಳ ಕಡಮೆ. ಹಳ್ಳಿಯ ಲ್ಯಾಂಡ್ ರೆವಿನ್ಯೂಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಶೇಕಡ 30 ರಷ್ಟಾದರೂ ಪಂಚಾಯಿತಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು. ಸರ್ಕಾರ ಶೇಕಡ ಹತ್ತು ಭಾಗ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಉಳಿದವನ್ನು ಯಾವ್ಯಾವ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳಿಗೆ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೋ ಅವೆಷ್ಟನ್ನು ಆಯಾ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳಿಗೆ ಅರಾಟ್ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ಅತಿ ಮುಖ್ಯವಾದಂಥ ವಿಷಯ. ಈ ಮನೋದೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಕೇವಲ ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರಿಗೆ, ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಕಮಿಷನರಿಗೆ ಪೂರ್ಣ ಅಧಿಕಾರ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇವರನ್ನೂ ಮತ್ತು ಇತರ ಅಫೀಸರುಗಳನ್ನೂ, ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನೂ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದರೆ ಬಹಳ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ರೆವಿನ್ಯೂ ಇಲಾಖೆಯವರು ಒಬ್ಬ ಅಫೀಸರು ಮಾತ್ರ ಇರುತ್ತಾರೆ; ಇದರಿಂದ ಪಂಚಾಯಿತಿ ಆಡಳಿತ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರಿಗೆ ಬಹಳ ಅಧಿಕಾರವಿದೆ, ಈಗ ಈ ಪಂಚಾಯಿತಿ ಆಡಳಿತವನ್ನೂ ಸಹ ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರಿಗೆ ಕೊಡುವುದರಿಂದ ಪಂಚಾಯಿತಿ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಯಾವ ವಿಧವಾಗಿಯೂ ಸುಧಾರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ಇನ್ನೂ ಕಡುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಏನೂ ತಪ್ಪಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮದ್ರಾಸಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಆಡಳಿತ ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಪಂಚಾಯಿತಿ ಅಫೀಸರ್ ಕೈಲಿದೆ. ಒಂದು ರೀಜನ್ನಿನಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ರೀಜನ್ನಿಗೆ ಇನ್ಸ್ಪೆಕ್ಟರ್ ಆಫ್ ಲೋಕಲ್ ಬೋರ್ಡ್ಸ್ ಎಂದು ಇರುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಇಡೀ ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಲೋಕಲ್‌ಸೆಲ್ ಗೌರ್ನರ್ ಮೆಂಟ್ ಅಫೀಸರ್, ಮತ್ತು ಇನ್ಸ್ಪೆಕ್ಟರ್ ಆಫ್ ಲೋಕಲ್ ಬೋರ್ಡ್ಸ್ ಎಂಬುದಾಗಿ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಈ ಮನೋದೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಕಮಿಷನರ್, ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರಿಗೆ ಅಧಿಕಾರ ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದು ಯಾವುದೂ ಉಪಯೋಗವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ರೀತಿ ಕೊಟ್ಟರೂ ವ್ಯರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಈ ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯಿತಿ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರ್ ಮತ್ತು ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಕಮಿಷನರ್ ಅವರಿಗೆ ವಹಿಸಬೇಕೆಂಬ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಏನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೀರೋ ಅದನ್ನು ಈ ಮನೋದೆಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಹಾಕಿ. ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ವಿದ್ಯಾವಂತರು ಇರಬಹುದು. ಅವಿದ್ಯಾವಂತರು ಜಾಸ್ತಿ ಇದ್ದರೆ ಅಂತಹ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾವಂತರು ಅವರಿಗೆ ಅಡ್ಡೋಜ್ ಮಾಡಬೇಕು. ಚಲೋ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಗ್ರಾಮಾಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಬೇಕು. ಅದು ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರ ಕೈಲಿ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಪಂಚಾಯಿತಿ ಇಲಾಖೆ ಇರಬೇಕು. ಅವರು ಪಂಚಾಯಿತಿ ಆಡಳಿತವನ್ನು ನೋಡುವುದು ಸರಿ. ಅಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಲೋಪವೋಪಗಳಿದ್ದರೆ ಅವನ್ನು ಸರಿಮಾಡುವುದು ಪಂಚಾಯಿತಿ ಇಲಾಖೆಯವರ ಕೆಲಸವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರ್ ಅವರಿಗೆ ಈಗಾಗಲೇ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಇನ್ನು ಪಂಚಾಯಿತಿ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಬೇರೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಹೇಗೆ ಅವರ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಾರೆಂಬುದನ್ನು ನಮ್ಮ

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಇ. ರಾಮಯ್ಯ)

ಸರ್ಕಾರದವರು ಯೋಚಿಸಲಿಲ್ಲವೆಂದು ನನಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅವರಿಗೆ ಅನೇಕವೇಳೆ ತಮಗೆ ಬಂದ ಪೇಶರುಗಳನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕೇ ಸಮಯವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಜಾಯಿಂಟ್ ಸೆರೆಕ್ಟ್ ಕಮಿಟಿಯವರು ಯಾವ ರೀತಿ ಈ ಪಂಚಾಯಿತಿ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಅವರಿಗೇ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡಿದರೋ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಪಂಚಾಯಿತಿ ಆಡಳಿತ ಸಫಲವಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಗ್ರಾಮಾಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗಬೇಕಾದರೆ, ಗ್ರಾಮಪಂಚಾಯಿತಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಅಧಿಕಾರ ಸಮಪ್ರದೋಗವಾಗಬೇಕಾದರೆ ಈಗ ರತ್ನ ಮನೋದಯ ಪ್ರಕಾರ ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರಿಗೆ ಮತ್ತು ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಕಮಿಷನರಿಗೆ ಪಂಚಾಯಿತಿ ಆಡಳಿತ ಕೊಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ನೀವು ಕೊಟ್ಟ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಉಪಯೋಗ ಪಡಿಸಲಕ್ಕೆ ಶಕ್ತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವಾದ ಇಲಾಖೆಯನ್ನೇ ಈಗ ಮದ್ರಾಸ್ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಾಡಿರುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಮಾಡಿ ಅಂಥ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

5 P.M.

ಇನ್ನು ಸೆಕ್ರೆಟರಿಗಳ ನೇಮಕದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕಮಿಷನರಿಗೆ ಅಧಿಕಾರ ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಹಳ್ಳಿ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳಿಗೆ ಸೆಕ್ರೆಟರಿಯಾಗಿ ಬರತಕ್ಕವರ ದರ್ಜೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಮೆ ಎರಡನೆಯ ದರ್ಜೆಯ ಗುಮಾಸ್ತನದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಅಪಾಯಿಂಟ್‌ಮೆಂಟನ್ನು ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರೇ ಮಾಡಬಹುದು. ಈ ಅಪಾಯಿಂಟ್‌ಮೆಂಟನ್ನು P.S.O. ಅವರು ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದರೆ ಅದರಿಂದ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಈ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರಿಗೇ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ನಾನು ಈಗ ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳ ಆಡಿಟ್ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ನಾವಿರುವ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಿರುವಂತೆ ಯಾವ ಸಂಸ್ಥೆಯು ರಕ್ತಪತ್ರಗಳೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಆಡಿಟ್‌ಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆಡಿಟ್ ಆದರೂ ಅದು ಅಷ್ಟೇನೂ ಎಫೆಕ್ಟಿವ್ ಆಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದವರ ಗಮನ ಇತ್ತ ಕಡೆಗೆ ಅಪ್ಪಾಗಿ ಬೀಳುತ್ತಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಅನೇಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಹಣ ಈ ದಿವಸ ದುರ್ವಿನಿಯೋಗವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಎಷ್ಟೋ ಕಡೆ ಹಾಗೆ ಹಣ ದುರ್ವಿನಿಯೋಗವಾಗಿದ್ದು ಅಲ್ಲಿ ಆಡಿಟ್ ಆದಂತರವೂ ಕೂಡ ತಪ್ಪಿತಸ್ಥರಮೇಲೆ ತಕ್ಕ ಚರ್ಯೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಈ ದಿವಸ ಈ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಎಷ್ಟೋ ಜನ ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟರೂ ಮತ್ತು ಡೈರೆಕ್ಟರುಗಳೂ ಹಣವನ್ನು ದುರ್ವಿನಿಯೋಗ ಮಾಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಮೇಲೆ ಯಾರೂ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡಿಲ್ಲ. ಇಂಥವರಮೇಲೆ ತಕ್ಕ ಶಿಸ್ತಿನ ಕ್ರಮ ಕೈಗೊಳ್ಳಲೇಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಸುಮ್ಮನೆ ನೋಟೀಸ್ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೇನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕಾಲಕಳೆಸಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಆಡಿಟ್ ಮಾಡಿಸಿ ಹಣವೇನಾದರೂ ದುರ್ವಿನಿಯೋಗವಾಗಿದ್ದರೆ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಶಿಸ್ತಿನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಕೈಗೊಂಡು ಅಂಥ ದುರ್ವಿನಿಯೋಗವಾಗುವುದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸುವುದು ಸರ್ಕಾರದವರ ಕರ್ತವ್ಯ. ಇದನ್ನು ಎಫೆಕ್ಟಿವ್ ಆಗಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಸ್ಪೆಷಲ್ ಆಡಿಟ್ ಸ್ಕ್ವಾಡ್‌ನೇ ನೇಮಿಸಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ತಕ್ಕ ವಿಚಾರವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ

ಮಾಡಿ ಈ ಆಡಿಟ್ಟನ್ನು ಹೇಗಾದರೂಮಾಡಿ ಇದು ಬಹಳ ಎಫೆಕ್ಟಿವ್ ಆಗಿ ಇರುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನೀಗ ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡುಗಳನ್ನೇನೋ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಶಾಸನ ಸಭಾಸದಸ್ಯರುಗಳು ಯಾವಯಾವ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಿಂದ ಬಂದಿರುತ್ತಾರೋ ಅವರು ಆಯಾಯ ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡುಗಳ ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಬಹುದೆಂದೂ, ಆ ಮಂಡಳಿಗೆ ಸೂಕ್ತ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ನೀಡಬಹುದೆಂದೂ ಹೇಳಿ ಈ ಶಾಸನ ಸಭಾಸದಸ್ಯರುಗಳಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಒಟ್ ಮಾಡತಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರ ಇವರಿಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆ ಇವರಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಒಟ್ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ಒಂದು ಅಧಿಕಾರ ಎಲ್ಲದಮೇಲೆ ಇವರೇತಕ್ಕು ಆ ವಿಷಯಗಳುಗಳಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು? ಯಾವಾಗ ಒಟ್ ಮಾಡತಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರ ಇವರಿಗಿಲ್ಲವೋ ಆಗ ಇವರಿಗೆ ಆ ವಿಷಯಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ ಅಟೆಂಡ್ ಮಾಡಕೂಡದು, ಅಲ್ಲಿ ಅವರು ಒಟ್ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಎಲ್ಲರಂತೆ ಚುನಾವಣೆಗೆ ನಿಂತು ಬರಬೇಕೆಂದರೆ ಅದರಲ್ಲೇನು ವಿಶೇಷವಿದೆ? ಈಗಾಗಲೇ ಈ ಶಾಸನ ಸಭಾಸದಸ್ಯರುಗಳು ಒಂದು ಲಕ್ಷ ಪ್ರಜೆಗಳ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಾಗಿ ಆರಿಸಿ ಬಂದಂಥ ಸದಸ್ಯರುಗಳಿರುತ್ತಾರೆ. ಇಂಥವರಿಗೆ ಆ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಒಟ್ ಮಾಡತಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ಇದಂಥ ಮಾತು! ಆದುದರಿಂದ ಶಾಸನ ಸಭಾಸದಸ್ಯರುಗಳಿಗೆ ಯಾವಾಗ ಸರ್ಕಾರ ಆ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ಸೂಕ್ತ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ನೀಡುವುದಕ್ಕೂ ಮನೋದಯಿಲ್ಲ ಒಂದು ಪ್ರಾವೀಣ್ಯಮಾಡಿತೋ ಆಗ ಈ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಒಟ್ ಮಾಡತಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರ ಕೂಡ ಇರುತ್ತೇಂದೇ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಈಗಲೂ ಸಹ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು ಇದನ್ನು ಸೂಕ್ತ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಮಾಡಿ ಶಾಸನ ಸಭಾಸದಸ್ಯರುಗಳಿಗೆ ಆ ಒಟಿಂಗ್ ಅಧಿಕಾರವಿರುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಇಲ್ಲಿ ನಾನೀಗ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಕೌನ್ಸಿಲ್‌ಗಳರ ಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನೇತಕ್ಕು ಮಾಡಿದ್ದಾರೋ ಅದು ನನಗಂತೂ ತೋಚುತ್ತಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡುಗಳ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಸೂಪರ್‌ವೈಸ್ ಮಾಡಿ ಅವರಿಗೆ ಸೂಕ್ತ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ನೀಡತಕ್ಕದ್ದು ಇವುಗಳ ಕರ್ತವ್ಯ ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡುಗಳ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾಗಿದ್ದರೆ ಅದು ಆಗಿಲ್ಲ, ಹೀಗೆ ಮಾಡಿ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಒಂದು ಸಲಹೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಷ್ಟೇ ಇದರ ಕೆಲಸ. ಇಷ್ಟು ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಇಂಥ ಒಂದು ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಕೌನ್ಸಿಲ್ ಏಕೆ ಬೇಕು? ಇದನ್ನು ತೆಗೆದುಕಾಕಿ. ಇದೊಂದು ನಾಮಕಾಪಾಸೆ ಮಾಡಿ; ಯಾರನ್ನೋ ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಏತಕ್ಕು ಇಂಥ ಸಮಿತಿಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೀರಿ? ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಡಿಲ್ವಾ ಬೋರ್ಡುಗಳು ರದ್ದಾಗುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳ ಅಧೀನದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಸ್ಕೂಲುಗಳ ಆಡಳಿತವಿತ್ತು. ಈಗ ಆ ಸ್ಕೂಲುಗಳ ಆಡಳಿತವನ್ನಾದರೂ ಈ ಡಿಲ್ವಾ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಸಮಿತಿಗಳಿಗೆ ವಹಿಸಿ ಅವುಗಳಿಗೆ ರೆವಿನ್ಯೂ ವರಮಾನದಲ್ಲಿ 20 ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಆದಾಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅವುಗಳಿಗೆ ಈ ಒಂದು ಕೆಲಸವನ್ನಾದರೂ ಕೊಡಿ. ಹಾಗೆ ಯಾವ ಒಂದು ಖಚಿತವಾದ ಕೆಲಸವನ್ನಾಗಲಿ, ಒಂದು ಅಧಿಕಾರವನ್ನಾಗಲಿ ಕೊಡದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಅದೊಂದು ಟಿ.ಎ. ಮತ್ತು ಡಿ.ಎ. ಗಳ ಸಮಿತಿಯಾಗಿದೆ. ಅದ್ಧ

ರಿಂದ ಈ ಜಿಲ್ಲಾ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಸಮಿತಿಗಳಿಗೆ ಹಿಂದೆ ಜಿಲ್ಲಾ ಬೋರ್ಡುಗಳ ಸ್ವಾಧೀನದಲ್ಲಿದ್ದ ಪಾಠಶಾಲೆಗಳ ಆಡಳಿತವನ್ನೆಲ್ಲ ವಹಿಸಿ ಇದನ್ನು ಒಂದು ಅಧಿಕಾರಿಯುತ ವಾದ ಬಾಡಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಇಲ್ಲಿ ನಾನು ಸೂಚಿಸಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಇಲ್ಲಿಯೂ ಮತ್ತೆ ಈ ಸಮಿತಿಗೂ ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರೇ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲೂ ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರ ಹೆಸರನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು ಸರಿಯಾದದ್ದಲ್ಲ. ಈ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಬಾಸಗೀ ಜನರನ್ನು ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿರುವಂತೆ ಇದನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕೆಂದು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

Sri M. RAMAPPA (Harihar).—I want a clarification from the Minister. I don't want to speak.

Mr. CHAIRMAN.—If it is a clarification on the Bill itself, you will have to ask it some other time. Now I have called Sri Narayanaswamy to speak.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಲ್. ನಾರಾಯಣಸ್ವಾಮಿ (ಮುಳು ಬಾಗಿಲು).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಆಶೀರ್ವಾದಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರವಾಗಿದ್ದಂಥ ಈ ಗ್ರಾಮ ರಾಜ್ಯಗಳ ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂಥ ಒಂದು ಮನೋದೇಯವನ್ನು, ಇಲ್ಲಿಗೆ ಹನ್ನೊಂದು ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದಮೇಲೆ ಪ್ರಜಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಮನೋದೇಯವನ್ನು ಸಂಭವಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ತುಂಬ ಸಂತೋಷಪಡುತ್ತೇನೆ. ಈ ಮನೋದೇಯ ಉದ್ದೇಶವೇನೋ ಬಹಳ ಸಾಧುವಾದುದೇ ಆಗಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಇದರಿಂದ ಅಷ್ಟೇನೂ ಉಪಕಾರ ವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬ ಅಂಶವನ್ನೇ ನಾನು ಬಹಳ ವಿಷಾದದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಮನೋದೇಶನ ಯಾಗಿರತಕ್ಕ ರೂಪರೇಖೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಮಾಡಿದ್ದಂಥ ಸೂಚನೆಗೆ ಇದು ತದ್ವಿರುದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಅವರು ಈ ಗ್ರಾಮ ರಾಜ್ಯಗಳ ಆಡಳಿತದ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವ ಸಭೆಗಳಿಗೂ ಚುನಾವಣೆಯೇ ಇರಕೂಡದೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದರು. ಈ ದಿವಸ ಈ ಮನೋದೇಯವು ವಿಧಾಯಕವಾಗಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಮುಂದೆ ಇದರಿಂದ ಬಹಳ ದುಷ್ಪರಿಣಾಮ ಗಳುಂಟಾಗುತ್ತವೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಹಳಿಗಳಲ್ಲರತ್ತ ಜನರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪವೇ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತ ಅವರು ಮುಂದೆ ರಾಜ್ಯಾಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿಕೆಲಸ ನಡೆಸಲು ಅನುಕೂಲಪಡಿಸಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದಲೇ ಈ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದಾಗಿ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಈ ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರು ಬಂದು ಹೆಚ್ಚಿನ ಶ್ರಮವಿಲ್ಲದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದೇ ಇದರಲ್ಲಿ ಅಡಗಿರುವ ತತ್ವ. ಆದರೆ ಈಗ ಈ ಮನೋದೇಯವು ಹೇಳಿರುವಂತೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಗ್ರಾಮಪಂಚಾಯಿತಿಗೂ ನೇರವಾದ ಚುನಾವಣೆಗಳು ನಡೆಯಬೇಕೆಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿದೆ. ಇದು ಅಷ್ಟು ಸಾಧುವಾದುದೇ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವೀಗ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಧಾನವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸುವುದಿಲ್ಲವೋದೋಣ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹಳ್ಳಿಗೂ ಅಥವಾ ಎರಡು-ಮೂರು ಹಳ್ಳಿಗಳ ಒಂದೊಂದು ಸರ್ಕಲ್‌ಗೂ ಒಂದೊಂದು ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯಿತಿ ಆ ಪ್ರಜಾಸಂಖ್ಯೆಯ ಆಧಾರದಮೇಲೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಹೀಗೆ ಎರಡು-ಮೂರು ಸಾವಿರ ಜನಗಳ ಒಂದು ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಅದರಲ್ಲೂ ಹಳ್ಳಿ

ಗಳ ಕಡೆ ಒಂದು ಚುನಾವಣಾಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲರತ್ತ ಒಬ್ಬ ಶ್ರಮಂತ ಚುನಾವಣೆಗೆ ನಿಂತುಕೊಂಡರೆ ಆತನಿಗೆ ಪ್ರತಿಸ್ಪರ್ಧಿಯಾಗಿ ಒಬ್ಬ ಬಡವನು ಚುನಾವಣೆಗೆ ನಿಂತು ಒಟ್ ಪಡೆಯುವಂಥ ಅವಕಾಶವಿದೆಯೇ ?

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಲ್. ನಾರಾಯಣಸ್ವಾಮಿ.—ತಾವೀಗ ಗ್ರಾಮಪಂಚಾಯಿತಿಗಳ ಚುನಾವಣೆ ವಿಷಯವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಾ ? ಆ ಚುನಾವಣೆಗಳನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತಾವೀಗ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ ?

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಲ್. ನಾರಾಯಣಸ್ವಾಮಿ.—ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ನಾನು ಹೊರಗಡಹುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಲ್. ನಾರಾಯಣಸ್ವಾಮಿ.—ವಿಲೇಜ್ ಪಂಚಾಯಿತಿಗೆ ಹೇಗೆ ಎಲೆಕ್ಷನ್ ಮಾಡಬೇಕು ?

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಲ್. ನಾರಾಯಣಸ್ವಾಮಿ.—ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡಿಗೆ ಇಂಡೈರೆಕ್ಟ್ ಎಲೆಕ್ಷನ್ ಮಾಡಿ, ವಿಲೇಜ್ ಪಂಚಾಯಿತಿಗೆ ಡೈರೆಕ್ಟ್ ಎಲೆಕ್ಷನ್ ಮಾಡಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡಿಗೆ indirect election ಮಾಡಬೇಕು. ಇದೇ ಒಂದು ಕಾರಣ ದಿಂದ, ಹರಿಜನರಿಗೆ ನಾಮಕರಣ ಪದ್ಧತಿ ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು ಎಂದು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ನಿಜ. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಹಿಂದುಳಿದಿರತಕ್ಕ ಹರಿಜನರು ಸಾರ್ವಜನಿಕವಾದಂಥ ಒಂದು ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಕ್ಷೇತ್ರದಿಂದ ಚುನಾವಣೆ ಯಾಗಿ ಬರುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟ. ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ನಾಮಕರಣ ಪದ್ಧತಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದೀರಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ ಈ ಲೋಪಗಳು ಸರಿಹೋಗಬೇಕಾದರೆ ಡೈರೆಕ್ಟ್ ಎಲೆಕ್ಷನ್‌ನ್ನು ವಿಲೇಜ್ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ, ಇಂಡೈರೆಕ್ಟ್ ಎಲೆಕ್ಷನ್‌ನ್ನು ತಾಲ್ಲೂಕು ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿಟ್ಟರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಜಿಲ್ಲಾ ಬೋರ್ಡುಗಳು ಬಹಳ ದೀರ್ಘಕಾಲದಿಂದ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಆಡಳಿತನಡೆಸಿ ಎಷ್ಟೋ ಖ್ಯಾತಿಯನ್ನು ಗಳಿಸಿವೆ. ಸರ್ಕಾರದವರ ಆಶ್ರಯವಿಲ್ಲದ ಆಡಳಿತ ನಡೆಸಬೇಕು. ಯಾವಕಾರಣದಿಂದ ಜಿಲ್ಲಾಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಅಧ್ಯಕ್ಷರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೋ ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಜಿಲ್ಲಾ ಸಮಿತಿಗಳಿಗೆ ಇರುವ ಕೆಲಸವಾದರೂ ಅಷ್ಟೇ. ಯಾರಾದರೂ ಒಬ್ಬ ಬಾಸಗಿ ಟೇರ್ಮಿನರನ್ನು ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಏನು ಲೋಪ ವಾಗುತ್ತದೋ, ಕಷ್ಟವಾಗ ತದೋ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಜಿಲ್ಲಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಇರಬೇಕು. ಹಿಂದೆ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಕೌನ್ಸಿಲ್‌ಗಳಿದ್ದವು. ಅದು ಇದ್ದಾಗಲೂ ಕೂಡ ನಾನು-ಅಫೀಷಿಯರ್ ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟರು ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಂಬಳ ಕೊಟ್ಟು ಅಧಿಕಾರ ಕೊಡಬೇಕೇ ? ಯಾರಾದರೂ ಒಬ್ಬರು ಸಭೆಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು, ಮೀಟಿಂಗ್ ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಇದ್ದರೆ ಸಾಕು. ಮಿಕ್ಕ ಕೆಲಸ ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಸೆಕ್ರೆಟರಿಯವರು ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮಿಷನರ, ಲೋಕಲ್ ಸರ್ಲ್ಡ್ ಗವರ್ನಿಂಗ್ ಬಾಡಿಗಳ ಕಮಿಷನರ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಪಡೆಯಬಹುದು. ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಲೆವೆಲ್ಲನಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೇ ಈ ಕೆಲಸ ಬಡಬಹುದು. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಶೇಷವಿದೆ. ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡಿನ ಎಲ್ಲಾ ಅಧ್ಯಕ್ಷರುಗಳೂ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಕೌನ್ಸಿಲಿನ ಸದಸ್ಯರುಗಳಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳನ್ನೂ ತಿಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪಂಚಾಯಿತಿ ಬೋರ್ಡಿನ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಅದೂ ಒಂದು ಲೋಪವೆಂದು ನಾವು ಹೇಳಬೇಕು. ಪಂಚಾಯಿತಿ ಮತ್ತು ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡ್ ನೋಡೋಣ. ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಪಂಚಾಯಿತಿ ಬೋರ್ಡ್ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡ್ ಎಲ್ಲಾ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳ ಆಡಳಿತವನ್ನು ತನ್ನ ಮಿತಕ್ಕೆ ಒಳ

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಂ. ನಾರಾಯಣಸ್ವಾಮಿ)

ವಹಿಸಿಕೊಂಡು, ಕೇಂದ್ರೀಕೃತವಾಗಿ ನಡೆಸಬೇಕೆಂದರೆ ಬಹಳ ಶೋಚನೀಯವಾದ ವಿಷಯ. ಇದು ಒಂದು ರೋಷ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಕೂಡ ತಾವು ಪರ್ಯಾಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಹಳೆಯ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿದ್ದಂತೆ ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂಬ ಸದುದ್ದೇಶವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೀರೆಂದು ಊಹಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಈ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಬ್ರಹ್ಮಪುರ ಇಂಡಿಯಾ ಡೇಶದಲ್ಲಿ ಅವರ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಚ್ಯುತಿ ಇಲ್ಲದೆ ಇರಲಿ ಎಂದು ಮಾಡಿದಾಗ, ಈಗಲೂ ಮಾಡುವುದು ಬಹಳ ಶೋಚನೀಯವಾದ ವಿಷಯ. ನಮ್ಮ ಮಿತ್ರರು ಹೇಳಿದಂತೆ ಒಂದು ತಾಲ್ಲೂಕಿಗೆ ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಹಂಚಿಕೊಡಬೇಕು. ಈ ಇಪ್ಪತ್ತು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗೆ, ಐವತ್ತು ಪಂಚಾಯತಿಗಳು ಇರುತ್ತವೆ. ಎಂದರೆ, ಒಂದೊಂದು ಪಂಚಾಯತಿಗೆ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಹಣಬರುತ್ತದೆ? ಪಂಚಾಯತಿಯಲ್ಲರ ತಕ್ಕ ಬರ್ಚೆಷ್ಟು? ಇಷ್ಟೊಂದು ಅಧಿಕಾರವಿಟ್ಟು ಕೊಂಡೂ, ಹಣವಿಲ್ಲದೆ ಏನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುತ್ತದೆ? ಇದು ಪರಿಹಾಸ್ಯದ ಮಾತೇ? ಹೆಚ್ಚಿನ ಉಪಕಾರವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಶೇಕಡ ಇಪ್ಪತ್ತು ಭಾಗ ಏರುವುದನ್ನು, ಪಂಚಾಯತಿ ಮತ್ತು ತಾಲ್ಲೂಕು ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಮೂವತ್ತು, ಮೂವತ್ತು ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಮಾಡಿ, ಐದು ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಇರುವುದನ್ನು, ಹತ್ತು-ಹತ್ತು ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಮಾಡಿದರೆ ಬಹಳ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ದಯವಿಟ್ಟು ತಾವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ.

1 ಶ್ರೀ ಬಿ. ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯ.—80 ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಆಯಿತು.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಂ. ನಾರಾಯಣಸ್ವಾಮಿ.—ಆಗ ಬಹುದು. ಅಷ್ಟು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪಂಚಾಯತಿಗಳು ಮತ್ತು ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡುಗಳು ಕೆಲಸವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಅಧಿಕಾರ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಇದಕ್ಕೆ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ನಿಬ್ಬಂದಿ ಎಲ್ಲೆ? ಹಣ ಕೊಟ್ಟರೆ ಪಿ.ಡಬ್ಲ್ಯು.ಡಿ. ಯವರು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಇರತಕ್ಕಂಥ ಪದ್ಧತಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಪೌರಸಭೆಗಳ ಮತ್ತು ರೋಡ್ ಸೆರೆಗವರ್ನಿಂಗ್ ಡಿಪಾರ್ಟ್ ಮೆಂಟಿನ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು D.P.W.ಗೆ ವಹಿಸಿ. ಹತ್ತಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಕೆಲಸವಾಗಿದೆ ನಿಂತುಹೋಗಿದೆ. ಬೇರೆ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಬಹಳ ದೀರ್ಘ ಕಾಲದಿಂದ ಸರ್ಕಾರದ ಮುಂದೆ ಮನವಿಗಳು ಬಂದಿವೆ. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಬಂದರೂ ನಹ, ಮತ್ತೆ ಅದೇ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಇದರಲ್ಲಿ ಜಾರಿಗೆ ತರುವುದಾದರೆ, ನಿಜವಾಗಿ ಏನೂ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿದಂತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸಿ.ಡಿ. ಮತ್ತು ಎನ್.ಯು.ಎಸ್ಸಿ.ಗೆ ಒಟ್ಟು-ಇಂಜಿನಿಯರ್ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು ನಿಜ. ತಾಲ್ಲೂಕು ಪಂಚಾಯತಿಗೆ ಓವರ್‌ಸೀರುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಈಗ ಎನ್ಸಿಮೆಟು ಮಾಡಬೇಕಾದರೂ ನಹ ನಮಗೆ ಯಾರ ನೆರವೂ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾದರೆ ಹೇಗೆ ಕೆಲಸವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ? ಪಂಚಾಯತಿಗಳು, ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡುಗಳು ಮತ್ತು ಮುನಿಸಿಪಾಲಿಟಿಗಳು, ಇವೆಲ್ಲವುಗಳಿಗೂ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂತೆ ಒಬ್ಬ ಪಿ.ಡಬ್ಲ್ಯು.ಡಿ ಸಬ್ ಇಂಜಿನಿಯರ್ ಅಥವಾ ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಇಂಜಿನಿಯರ್ ತಾಲ್ಲೂಕು ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ಸೂಕ್ತ. ಅದನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸರ್ಕಾರ ಆರೋಚನೆಮಾಡಿ ಅದಕ್ಕೆ

ನಮ್ಮ ತಿಸಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡುಗಳು ಮತ್ತು ಪಂಚಾಯತಿಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರತಕ್ಕಂಥ ಕಾನೂನಿನಲ್ಲಿ ರೈಸೆನ್ಸ್ ಪದ್ಧತಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಕ್ಲಾಸು 143ರ ಪ್ರಕಾರ ಕುರಿ, ಮೇಕೆ ಸಾಕುವುದಕ್ಕೆ ರೈಸೆನ್ಸ್ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ರೈಸೆನ್ಸ್ ಫೀ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವುದು ನನಗೆ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೂ ನಾಚಿಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ರೈತ ಹಂದಿಮೇಯಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮೇಕೆ ಮೇಯಿಸುವುದಕ್ಕೆ ರೈಸೆನ್ಸ್ ಪಡೆಯಬೇಕೆಂದರೆ ಅದು ನಾಚಿಕೆಯಾಗುವ ಮಾತು. ಪರಕೀಯರ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದ್ದರೆ, ಇದ್ದರೂ ಇರಬಹುದು. ನಮ್ಮವರೇ ಆದವರು, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಜನರ ಮೆಚ್ಚಿಗೆಗೆ ಪಾತ್ರರಾದ ಸಚಿವರಿರುವಾಗ, ಇಂಥ ಒಂದು ಮನೋಧರ್ಮವನ್ನು ತರುವುದು ಪರಿಹಾಸ್ಯಕರವಾದ ಮಾತು. ಅದನ್ನು ಮೊದಲು ಕಡಿತದಿಂದ ತೆಗೆಯಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಈ ಆಕ್ಟರಾಯನ್ನು ವಿದಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಮೂರು ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಮ್ಯಾಕ್ಸಿಮಮ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಅದು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆಯಿದೆ. ಆದಾಯ ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಈಗ ಇರತಕ್ಕಂಥ ಪ್ರಕಾರ, ಎಸ್ಸಿಯರ್ ಕಮೋಡಿಟೀಸ್ ಮೇಲೆ ಎಂದರೆ, ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಬೇಕಾದಂಥ ವಸ್ತುಗಳಾದ ಸಕ್ಕರೆ, ಬೆಲ್ಲ, ಕೊಬ್ಬರಿ, ತುಪ್ಪ, ಬಟ್ಟೆ ಮುಂತಾದುವುಗಳ ಧಾರಣೆ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಿದರೆ, ಬಡವರು ಹೇಗೆ ಬದುಕುವುದು? ಧಾರಣೆವಾಸಿಗಳನ್ನು ಜಾಸ್ತಿಮಾಡಿ, ತೊಂದರೆ ಕೊಟ್ಟು ಹಳ್ಳಗಾಡಿನ ಜನರಿಗೆ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟರೆ, ಅದು ಅಷ್ಟು ಸೂಕ್ತವಲ್ಲ. ಆಹಾರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಲಕ್ಕರಿ ಆರೈಕೆಗಳಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಹಾಕುವುದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಕೊಡೋಣ. ಈ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರತಕ್ಕಂಥ ಸಾಮಾನುಗಳ ಮೇಲೆ ಆಕ್ಟರಾಯ್ ಹಾಕುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯವಿದೆ. ಟೌನ್ ಮುನಿಸಿಪಲ್ ಆಕ್ಟಿನಲ್ಲಿ ವಿಧಾಯಕವಾದ ಒಂದು ಪಟ್ಟಿಯಿದೆ; ಅದನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬಹುದು. ಅದರಲ್ಲಿ ಸೇರದೆ ಇರತಕ್ಕಂಥ ವಸ್ತುಗಳ ಈ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲವೆ. On all other goods ಎಂದಿದೆ. ಎಕ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟ್ ಕ್ಲಾಜ್, ಸೇವಿಂಗ್ ಕ್ಲಾಜ್, 1951ರ ಆಕ್ಟಿನಲ್ಲಿದೆ ಎಂದು ಈ ಆಕ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ ಡೆಲೆಗೇಟೆಡ್ ಪರ್ವೆನ್ ಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕಾನ್ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಷನ್ ಇಷ್ಟು ರೈಸೆನ್ಸ್ ಮಾಡಿದರೆ, ಇದು ಏನಾಗುತ್ತದೆಂಬ ಮಾತನ್ನು ನಾವು ಕೂಲಂಕಂಷವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು. ಅಂಥ ಒಂದು ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿಟ್ಟಿದ್ದರೆ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ದಯವಿಟ್ಟು ಇಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ.

Sri B. K. PUTTARAMIYA (Channapatna).—I rise to a point of order. ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ವಿರೋಧ ಪಕ್ಷದವರಿಗೆ ಮತ್ತು ಆ ಕಡೆ ಪಕ್ಷದವರಿಗೆ ಲೇಡರ್‌ನ ಅಪ್‌ನಿಷ್ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ, ಲೇಡರ್ ಆಫ್ ದಿ ಹೌಸ್ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಲೇಡರ್ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಪದ್ಧತಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮೂಕಪ್ಪನವರು ಲೇಡರ್ ಎಂದು ಅನೌನ್ಸ್ ಮಾಡಿರುವುದು ಇದುವರೆಗೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಈಗ ಅವರು ಲೇಡರ್ ಸೀಟನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಸರಿಯೇ ಎಂದು ತಾವುರೂಲಿಂಗ್ ಕೊಡಬೇಕು.

Mr. CHAIRMAN.—There is no point of order in that. He is only consulting the Revenue Minister. Therefore he is sitting there.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಕೆ. ಪುಟ್ಟರಾಮಯ್ಯ.—ನಮಗೆ ಏನು ಅನುಮಾನ ಬಂದಿರಬೇಕೆಂದರೆ ಅವರನ್ನು ಲೇಡರಾಗಿ ಡಿಕ್ಲೇರ್ ಮಾಡದೆ, ಲೇಡರ್ ಆಗಿದ್ದಾರೋ ಎಂದು.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ರಾಮಪ್ಪ.—ಒಳ್ಳೆಯ ಸಂಪ್ರದಾಯ ವಲ್ಲ—specially to occupy that seat.

Sri KADIDAL MANJAPPA (Minister for Revenue).—He came here just to consult me.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಲ್. ನಾರಾಯಣಸ್ವಾಮಿ.—ಗ್ರಾಂಥ ರೆಂಟ್ ವಿಧಿಸತಕ್ಕಂಥದ್ದು ರಲ್ವ ವೋಡ್ಸ್ ಜಿಪ್ಸಾಸೆ ಇದೆ. ಅದು ಮಾನ್ಯ ಸಚಿವರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಒಂದು ಟೂರಿಂಗ್ ಟಾಕರ್ ಬರಬೇಕಾದರೆ, ಅದು ಇರತಕ್ಕ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡಬೇಕು. ಮುನಿಸಿಪಾಲಿಟಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂಥ ಗೊತ್ತಾದ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಅದು ಬಿಟ್ಟನ್ನು ಹಾಕಬೇಕು. ಬೇರೆಕಡೆ ಹಾಕಲು ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಕೊಟ್ಟ ಮೇಲೆ, ಮಾಲೀಕರು ಎಲ್ಲ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಪಡುತ್ತಾರೋ ಅಲ್ಲ ಕೊಡಬೇಕಾದುದು ಮುನಿಸಿಪಾಲಿಟಿಯವರ ಕರ್ತವ್ಯ. ಈ ರೀತಿ ಒಂದು ಅಮೆಂಡ್‌ಮೆಂಟ್ ಮಾಡದಹೊರತು ಬರತಕ್ಕಂಥ ಆದಾಯ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಖಾಸಗಿ ಜನ ದಿನ ಒಂದಕ್ಕೆ ಒಂದು, ಎರಡು ರೂಪಾಯಿಗೆ ಸಿನಿಮಾಟೆಂಟ್ ಹಾಕಿ ಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಜಾಗ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ತಾವು ಮಾಡಿರತಕ್ಕಂಥ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕಾರ ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡಬೇಕು ಅಥವಾ ಆರು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದರೆ, ಸಿನಿಮಾ ಮಾಲೀಕರಿಗೆ ಒಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗಿಬಿಟ್ಟು, ಬೇರೆ ಖಾಸಗಿ ಸ್ಥಳಗಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ; ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಮುನಿಸಿಪಲ್ ಕೌನ್ಸಿಲ್ ಗೆ ಡಿಸ್ ಕ್ರಿಪ್ಷನ್ ರಿ ಪರ್ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಬಹಳ ದೀರ್ಘ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಕರೆಸ್ಟೆಂಡೆನ್ಸ್ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇದೆ. ಅದನ್ನು ಇದುವರೆಗೂ, ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಈಗಲಾದರೂ ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಸಾರ್ವ ತ್ರಿಕವಾಗಿ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ವಿಧವಾದ ದರವರು ವಂತಾಗಬೇಕು ಎಂದು ತಮಗೆ ಮನವಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಸ್ವಾಮಿ, ಹರಿಜನರಿಗೆ ಮತ್ತು ಷೆಡ್ಯೂಲ್ಡ್ ಜಾತಿಗಳಿಗೆ ಕೆಲವು ರಿಯಾಯಿತಿಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನೂಟಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ backward classes ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತದೆಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಏಕೆಂದರೆ ಲಾಪವ್ಯಕ್ತಿಯಿಂದ ಷೆಡ್ಯೂಲ್ಡ್ ಕ್ಯಾಸ್ತಿನವರನ್ನು ಆರೀತಿ ನೋಡಬೇಕು ಎಂದರೆ ಅವರು ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿಯೂ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿಯೂ ಬಹಳ ಹಿಂದುಳಿದಿರುವವರಾದ ಕಾರಣದಿಂದ. 1959 ನೆಯ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೆ ಅವರು ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂಬುದು ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಅವರಿಗಿಂತಲೂ ಹಿಂದುಳಿದಂಥ ಎಪ್ಪೋ ಬಾಕ್ವರ್ಡ್ classes ನವರಿದ್ದಾರೆ. ಅವರನ್ನು ಮತ್ತು ಹರಿಜನರನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡು backward classes ಎಂದರೆ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಗ್ರಾಮಪಂಚಾಯಿತಿ ಯಲ್ಲಾಗಲಿ, ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡ್‌ನಲ್ಲಾಗಲಿ ಈ ರೀತಿ ಮಾಡುವುದು ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕವಾದುದು. ಇದನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

37(1) ಕ್ಲಾಜ್ ಪ್ರಕಾರ ಕೋರಂ ಆಗಲು ಒಟ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಧ ಜನವರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದೆ. 11 ಜನ ಅಥವಾ 19 ಜನ ಸದಸ್ಯರಿರುವ ಕಡೆ ಐದೂವರೆ ಅಥವಾ ಒಂಬತ್ತೂವರೆ ಜನವಿದ್ದರೆ ಕೋರಂ ಆಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಆರು ಅಥವಾ ಹತ್ತು ಎಂದು ಮಾಡಿ ಇಲ್ಲವೇ ಐದು ಅಥವಾ ಒಂಬತ್ತು ಎಂದು ಮಾಡಿ. ಕೋರಂಇಷ್ಟು ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ದಿಷ್ಟಗೊಳಿಸಬೇಕು.

ಎಕ್ಸಿಕ್ಯೂಟಿವ್ ಆಫೀಸರಿಗೆ ಬಹಳ ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ನಿಜವಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತಿ ಎಲ್ಲರ ಮೇಲೆ ಟ್ರಸ್ಟ್ ಕಂಟ್ರೋಲ್ ಅವರಿಗೆ ಒಬ್ಬರಿಗೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಅವರು ಏನುಬೇಕಾದರೂ ಶಿಕ್ಷೆ ಮಾಡಬಹುದು. ಶಿಕ್ಷೆತರಾದವರು ಪರಿಹಾರ ದೊರಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಜಿಲ್ಲಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಆಪೀಲ್ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದಿದೆ. ಇಲ್ಲಯೂಕೂಡ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ಮನ್ನಣೆ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗಾದರೆ ಏನಾಗುತ್ತದೆ? ಅಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಎಕ್ಸಿಕ್ಯೂಟಿವ್ ಆಫೀಸರೇ ಶ್ರೇಷ್ಠ, ಅವನೇ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರಿ ಹೀಗೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಖಾಸಗಿ ಸದಸ್ಯರಲ್ಲ ಅವರನ್ನು ಏನು ಸಾಹೇಬರೇ, ಏನು ಹೇಳುತ್ತೀರಿ, ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳಿದಹಾಗೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡು, ಅವರ ಆದಿಯಾಳಾಗಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಬಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಎಕ್ಸಿಕ್ಯೂಟಿವ್ ಅಧಿಕಾರಿಗೆ. ಅಷ್ಟೊಂದು ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ಕೊಡಕೊಡದು. ಏನೇ ಅಧಿಕಾರವಿದ್ದರೂ ಅದು ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೇ ಇರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ಜಿಲ್ಲಾ ಬೋರ್ಡ್‌ನ ಅಧೀನದಲ್ಲಿರುವ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ಏನುವುದು ತಮಗೆ ಗೊತ್ತು. ಇದರಲ್ಲಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಫೈವ್ ಥೈಡ್ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಈ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಬೇರೆ ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ಎಂದರೆ ಸ್ಕೂಲ್ ಬೋರ್ಡ್‌ಗೆ ವಹಿಸಿ ಅಥವಾ ಸರ್ಕಾರದವರೇ ವಹಿಸಿಕೊಂಡು ಈ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಭಾರ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳ ಮೇಲೆ ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡ್‌ಗಳಿಗೆ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸಲಹೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಗ್ರಾಮರಾಜ್ಯ, ರಾಮರಾಜ್ಯವಾಗಿ ಇರಬೇಕಾಗಿದೆ. ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಪಂಚಾಯಿತಿ ಬೋರ್ಡ್‌ಗಳು ಪಂಚಾಯಿತಿ ಕೋರ್ಟ್‌ಗಳಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿವೆ. ಹಿಂದೆ ಅನೇಕವೇಳೆ ಇದೇ ಸಥೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಮನವಿಗಳನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಪಟ್ಟಿಗೂ ಲಿಟಿಗೇಷನ್ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬೇಕಾದದ್ದು ಮುಖ್ಯ. ವಕೀಲರ ಹತ್ತಿರಹೋಗಿ, ಮಧ್ಯವರ್ತಿ ಜನಗಳ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಬಹಳ ತೊಂದರೆ ಪಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಥ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತೀರ್ಮಾನಿಸಲು ಪಂಚಾಯಿತಿ ಕೋರ್ಟ್‌ಗೇ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದುದರಿಂದ, ಅವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತವೆಯೇ ಇಲ್ಲವೋ ಎನ್ನುವ ಶಂಕೆ ತಮಗೆ ಇರಬಹುದು. ಮುನ್ಯ ಸಚಿವರ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಮುಗ್ಧರಿಸಿ, ಬಿದ್ದು, ಎದ್ದು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳೋಣ. ನಾವು ಸ್ವರಾಜ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದೇವೆ. ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ನಮಗೆ ಆಡಳಿತ ನಡೆಸಲು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅರ್ಹತೆ ಇದೆಯೇ ಎನ್ನುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಸಲ ಕೇಳಿದ್ದೇವೆ. ನಮಗೆ ಅರ್ಹತೆ ಇದೆಯೇ ಇಲ್ಲವೇ ಎನ್ನುವುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರಿಗೆ ಅವರೇ ನ್ಯಾಯ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡತಕ್ಕ ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಡಲು ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಪಂಚಾಯಿತಿ ಕೋರ್ಟ್‌ಗಳನ್ನು ಜಾಗೃತವಾಗಿ ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕೆಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಲ್. ನಾರಾಯಣಸ್ವಾಮಿ)

1,500 ರಿಂದ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಪ್ರಜಾಸಂಖ್ಯೆಗೆ ಒಂದು ಪಂಚಾಯಿತಿ ಇರಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಅನೇಕ ಕಡೆ ಹಳ್ಳಿಗಳು ಬಹಳ ದೂರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ. ವಿಸ್ತರಣೆ ಹೆಚ್ಚಿದಷ್ಟೂಕೂಡ, ಅಡಳಿತ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ತೃಪ್ತಿ ರವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕಾರಣ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳ ವಿಭಜನೆ ಮಾಡುವಾಗ ಬಹಳ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಮೂರುಮೈಲಿ ಮೇಲ್ಮಟ್ಟಿರುವ ಗ್ರಾಮಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಬಾರದೆಂದು ತಮ್ಮನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

Mr. CHAIRMAN.—Hon'ble Member's time is up. He may speak on the amendments.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಲ್. ನಾರಾಯಣಸ್ವಾಮಿ.—ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ, ಇತರ ವಿಷಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮಾನ್ಯ ಸಚಿವರು ಗಮನಿಸಿ ಅವುಗಳಿಗೆ ಮಾನ್ಯತೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎ. ಎಸ್. ಪಾಟೀಲ್ (ನರಗುಂದ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಮೈಸೂರು ವಿಲೇವಾರಿ ಪಂಚಾಯಿತಿ ಮತ್ತು ಲೋಕಲ್ ಬೋರ್ಡ್ ಬಿಲ್, 1959ರ ಕೆಲವೊಂದು ಕ್ಲಾಜುಗಳನ್ನು ಇಪ್ಪತ್ತನೇ ದಿನದ ಸೆರೆಕ್ಟ್ ಕಮಿಟಿಯವರು ಪರಿಶೀಲನೆಮಾಡಿ ತಂದಿರುವ ರಿಪೋರ್ಟನ್ನು ನಾವು ವಿಚಾರ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಂದು ತಿದ್ದುಪಡಿಗಳಾಗಬೇಕೆಂದು ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಅದರೂ ಸಹಿತ ಈ ಸೆರೆಕ್ಟ್ ಕಮಿಟಿಯ ರಿಪೋರ್ಟನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸುತ್ತ ಅದರಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಂದು ತಿದ್ದುಪಡಿಗಳು ಆಗತಕ್ಕದ್ದು ಅವಶ್ಯಕವೆಂದು ಕೆಲವು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ನೀಡಲಿಕ್ಕೆ ಎದ್ದು ನಿಂತಿದ್ದಾಗಿದೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಈಗ ಇಂಥ ಕಾಯಿದೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವಾಗ ಬಹಳ ವೇಳೆ ಕಳೆಯಬಾರದು. ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಭಾಷಣಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಈ ಸಭೆಯ ವೇಳೆಯನ್ನು ವ್ಯಯಿಸಿ ಹಾನಿಮಾಡಬಾರದು ಎಂಬ ಅಂಶವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ತಮ್ಮ ಹೃದಯದೊಳಗೆ ಇಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ. ಈಗ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಾದರೂ ಅನೇಕ ಮಹತ್ವದ ಕಾಯಿದೆಗಳನ್ನು, ಕಾನೂನುಗಳನ್ನು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ತವಾಗಿಲ್ಲ. ಅದರಂತೆಯೇ ಸೆರೆಕ್ಟ್ ಕಮಿಟಿಯಿಂದ ಬಂದಂಥ ಒಂದು ರಿಪೋರ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ಜನರಲ್ ಡಿಸ್ಪಷ್ ಪ್ರಕಾರ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ದಿನದ ಮಾತನಾಡಿ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಹೋದರೆ ಆರುವರ್ಷವಾದರೂ ಸಹಿತ ಇಂಥ ಕಾನೂನುಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನನಗನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೆ ನಮ್ಮ ಪಕ್ಷದವರೇ ಆಗಲಿ, ವಿರೋಧ ಪಕ್ಷದವರೇ ಆಗಲಿ, ಪುನಃ ಪುನಃ ಜನರಲ್ ಡಿಸ್ಪಷ್ ರೀತಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಂದು ಮಾತನಾಡಿದುದನ್ನೇ ಇಪ್ಪತ್ತು ಹೇಳಿದ್ದೂ, ಕೇಳಿದ್ದೂ ಉಂಟು. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೂ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಭಾಷಣಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಅವರು ಮುಖ್ಯ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಸಭೆಯಮುಂದೆ ಇಡುವುದು ಉತ್ತಮ. ಸೆರೆಕ್ಟ್ ಕಮಿಟಿಯವರು ಹತ್ತು ಹದಿನೈದು ಸಾರಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಎಲ್ಲ ಅಂಶಗಳನ್ನೂ ಪರೋಪೋಚನೆಮಾಡಿ, ಪರಿಶೀಲನೆಮಾಡಿ ಒಂದು ಕಾಯಿದೆಯನ್ನು ತಂದಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಸಹಿತ ವಿರೋಧ ಪಕ್ಷದವರು ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಪಕ್ಷ ಕೆಲವರು ಸಹಿತ ಅದು ಬೇಡ, ಇದು ಬೇಡವೆನ್ನುವ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದು ಸರಿಯಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿ, ನಾಲ್ಕು ಅಂಶಗಳಮೇಲೆ ಕೆಲವೊಂದು ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಎದ್ದು ನಿಂತಿದೆ.

ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಗ್ರಾಮ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ 1,500 ರಿಂದ ಹತ್ತು ಸಾವಿರವರೆಗೆ ಸಂಖ್ಯಾವಾನ ಎಂದು

ಮಿತಿಗೊಳಿಸಲಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವಾಗ 1,000 ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಇರುವ ಗ್ರಾಮದ ನಾಲ್ಕೈದು ಮುಖಂಡರು ಕೂಡಿ ಅವರವರೊಳಗೆ ಸೆಕ್ರೆಟರಿ, ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟ್, ಹೀಗೆ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಿಗೆ ಹಂಚಿಕೊಂಡು ಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಸಂಗವುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಮುಂಬಣ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಾವಿರ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿ ಹೀಗೆ ಎರಡು ಹಳ್ಳಿಗಳನ್ನು ಕೂಡಿಸುವ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಹಳ್ಳಿಯವರು ಬಹುವೇತದಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ ತಾವೇ ಎಲ್ಲ ಮುಖ್ಯ ಸ್ಥಾನಗಳನ್ನೂ ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಊರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಎಲ್ಲ ಮುಖ್ಯ ಸ್ಥಾನಗಳನ್ನೂ ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಊರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಎಲ್ಲ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿ, ಊರನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇಂಥದಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಗಳು ನಮ್ಮ ಎದುರಿಗೇ ಬಂದಿವೆ. ಅದುದರಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟೂ ನಣ್ಣ ನಣ್ಣ ಘಟಕಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸಾವಿರ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳತಕ್ಕದ್ದು, ಸಾಧ್ಯವಾದುದು. ಈ ಪ್ರಕಾರ ಒಂದು ಘಟಕಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಅವಶ್ಯವಿದೆ. ಒಂದು ಸಾವಿರ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಸೆರೆಕ್ಟ್ ಕಮಿಟಿಯ ಕೆಲವು ನಡೆಸುರು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಸಹಿತ ಇತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ಸಾವಿರ ಜನಸಂಖ್ಯೆಗೆ ಮಿತಿಗೊಳಿಸಬೇಕು. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚುಮಾಡಿದರೆ ಎಷ್ಟೋ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಮರಸ ಕಡಿಮೆ, ಹಳ್ಳಿಗಳ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಿಗೆ ಸಹಕಾರವಿಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅನೇಕತರಹ ಶಕ್ತಿಗಳು ಉದ್ಭವವಾಗಿ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳ ಅಡಳಿತ ಕಟ್ಟಿರುವುದು ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ, ಜನರಲ್ಲಿಯೂ ನಾಕಷ್ಟು ಅನುಭವವಲ್ಲದೆ.

5-30 P.M.

ಇದೇ ಪ್ರಕಾರ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಒಂದು ಸಾವಿರ ಉಳ್ಳಂತಹ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳು ನನಗೆ ತಿಳಿದಮಟ್ಟಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿವೆ. ಅನೇಕ ಮಿತ್ರರು ಗ್ರಾಮ ರಾಜ್ಯಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಈ ರೀತಿಯಾದ ಬಿಲ್ಲನ್ನು ತಂದಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆಗಿರತಕ್ಕ ಸರ್ಪಂಚ್, ಉಪಸರ್ಪಂಚ್ ಎನ್ನುವುದರ ಬದಲಿಗೆ ಚೇರ್ಮನ್‌ರು, ವೈಸ್ ಚೇರ್ಮನ್‌ರು ಎಂದು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನೂಟಿಸಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತು ಸರಿಯಾಗಿ ವಹಿಸಿಕೊಂಡು ಉತ್ತಮರೀತಿಯಿಂದ ಕೆಲಸಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ನಾಕಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆದಿರುವವರು ಬಂದರೆ ಅವರು ಇನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅಡಳಿತವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೆ ನಾಕಷ್ಟು Funds ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿದ್ದ Local Boards Act and Bombay Panchayats Act ಗಳ ಪ್ರಕಾರ ಕಂದಾಯದ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಶೇಕಡಾ 30 ರಷ್ಟನ್ನು ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳವರಿಗೆ ಅವರ ಅಡಳಿತವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದರಿಂದ ಅಡಳಿತವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸಲು ಒಂದು ಹೆಚ್ಚಿನ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈ ಬಿಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಈಗ ಶೇಕಡಾ ಇಪ್ಪತ್ತ ರಷ್ಟು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿರುವುದು ಬಹಳ ಕಡಮೆ ಇದೆ. ಇದರಿಂದ ಅವರ ಆದಾಯದಲ್ಲಿ Deficit ಆಗುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿ ಬೋರ್ಡು ಆಗುವುದರಿಂದ ಅವರು ಅಡಳಿತವನ್ನು ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ತುಂಬ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಮುಂದೆ ಅವರು ಹಣಸಾಲದೆ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಸಾಲಕ್ಕಾಗಿ ನಮ್ಮಲ್ಲೇ ಬರಬೇಕಾದ ಪ್ರಸಂಗ ಬರಲು ಅವಕಾಶ

ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಶೇಕಡಾ 30 ರಷ್ಟನ್ನಾದರೂ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸುತ್ತೇನೆ.

ನನ್ನ ಮಾನ್ಯ ಮಿತ್ರರಾದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಫೋರ್ಸಡೆ ಯವರು Common Pool ಮಾಡಿ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಮಾನವಾದ ಅವಕಾಶ ಬರಲೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಈಗ ಇಂಟಿಗ್ರೇಟೆಡ್ ಪರಿಯಾದಲ್ಲಿ ಬಹುಭಾಗ ಹಿಂದುಳಿದ ಪ್ರದೇಶಗಳಾಗಿವೆ. ಆದುದರಿಂದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಈ ಹಿಂದುಳಿದ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗೆ ಹಂಚಿಬಿಡಿ ಎಂದರೆ ಇದು ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪುವ ಮಾತಲ್ಲ. ನಿಜವಾಗಿ Taxation ನನ್ನು Propose ಮಾಡುವವರೂ ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ.

Sri M. Y. GHORPADE (Sandur).— Pooling the common land revenue is not equitable and fair. I would like to ask a simple question. Supposing Bombay says that all the income-tax it collects from Bombay should be spent only in Bombay area and not be shared by backward States. Would it be fair? It has been laid down by the Finance Commission that in distributing Union taxes, irrespective of the place where it is collected, the criteria should be 1. Population 2. Relative backwardness of States and 3. Necessity of maintaining certain uniformity in the provision of essential services.

ಶ್ರೀ ಎ. ಎಸ್. ಪಾಟೀಲ್.—ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಮುಖ್ಯವಾದ ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಬಡವನು ಇತರ ಜನಗಳಂತೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದಲು ಒಂದು ಸಮಾನಾವಕಾಶಕೊಟ್ಟು, ಸೋಷಿಯಲಿಸ್ಟ್ ಸಮಾಜವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಬೇಕೆಂದರೆ ಹೇಗೆ? ಈಗ ನನಗೆ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನಿಗೂ ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗಳಂತೆ ರೊಕ್ಕಾಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಸರಿಯಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ದಿನ ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರು ಹಿಂದುಳಿದ ಜಾತಿಗೆ ಸೇರಿದವರು, ಅದುದರಿಂದ ಇಂತಹ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವ ಭೂಮಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಹಂಚಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಯಾರೂ ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಹಳ್ಳಿಯ ಜೀವನ ಬಲ್ಲಿದವರಿಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ? ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ತತ್ವಗಳು ಇದೆಯೆಂದು ಓದಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರಬಹುದು. ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ, ಅನುಭವದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳದೆ, ಬೀಳುಬಿದ್ದಿರುವ ಭೂಮಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಹಂಚಿ ಒಕ್ಕಲುತನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅರ್ಥ ಎಕರೆ ಯಷ್ಟು ಭೂಮಿಯೂ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಿಗೆ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. “Common Pool” ಎಂದು ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗಳಿಗೂ ಅದನ್ನು ಅನ್ವಯಿಸಬೇಕೆಂದರೆ ಬರೀ ತತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಂತಾಗುವುದೇ ವಿನಾ ಸರಿಯಾಗಿ ನಿರೂಪಿಸಬೇಕೆಂದಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿ ನಿಬ್ಬಂದಿಯವರನ್ನು ನೇಮಿಸುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಪಂಚಾಯತಿಗೆ ಸೆಕ್ರೆಟರಿಯನ್ನು ನೇಮಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಒಂದು Common Cadre ಮಾಡಬೇಕು. District Development Council ನಂತೆ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಸಮಿತಿಯಾದಿ ಆ ಸಮಿತಿ ಯವರು ಈ Common Cadre ಗಾಗಿ ಪರಿಶ್ರಮಪಡಬೇಕು.

ಅದರಂತೆ ಪಂಚಾಯತಿಗಳಿಗೆ ನೇಮಕಮಾಡುವುದು ಸರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪಂಚಾಯತಿಗಳಲ್ಲಿ ಸೆಕ್ರೆಟರಿಯನ್ನು ನೇಮಿಸುವಾಗ ಈ ಸಮಿತಿಯ ಅಂಗೀಕಾರವನ್ನು ಪಡೆದು ಅದರಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಆ ಸಮಿತಿಯವರೇ ಇವರನ್ನು appoint ಮಾಡಲಿ. ಈ ಸಮಿತಿಯಲ್ಲಿ ಆಯಾ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಸಂಖ್ಯೆಯವರೂ ಇರಲೇಬೇಕು.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಾರವನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ನಿವೇದಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ವಿಧಾನಸಭೆಯ ಸದಸ್ಯರು ಎಲ್ಲ ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡ್‌ನ ಸದಸ್ಯರಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದು ಬಹಳ ಮಹತ್ವವುಳ್ಳದ್ದು ಎಂದು ನಾನು ತಿಳಿಯುತ್ತೇನೆ. ಆಗ Community Development Blocks ಸರಿಯಾಗಿ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿವೆಯೇ ಇಲ್ಲವೇ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಈಗ ಹೇಗೆ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ ಎನ್ನುವುದು ಗೊತ್ತಾಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಪ್ರತಿ ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡ್‌ನಲ್ಲಿಯೂ ಸದಸ್ಯರು ಇರತಕ್ಕದ್ದು ಎನ್ನುವ ಅಂಶ ಅಡಕವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ ಫೋಟು ಇಲ್ಲದೆ ಇರುವಂತೆ ಮಾಡಿರುವುದು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. ಫೀಗಿದ್ದರೆ ಆ ಬೋರ್ಡ್‌ನಲ್ಲಿನ ಒಬ್ಬ ಸಿಪಾಯಿ ಆಗಲೇ ಗ್ರಾಮ ಸೇವಕನಾಗಲೇ ಯಾರು ಇವರಿಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ರೀತಿ ಆಗಲು ಅವಕಾಶವಿರುವಂತೆ ಮಾಡಬಾರದು. ಇವರು Nonentity ಎನ್ನುವಂತೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಾರದು, ಇವರಿಗೆಲ್ಲ ಫೋಟೊಗಿನ ಅಧಿಕಾರವಿರಬೇಕೆಂದು ತಪ್ಪು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ಮಾತು, ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡ್‌ನಲ್ಲಿ Chief Executive Officer ಎನ್ನುವ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಇವರಿಗೆ Staffನ್ನು appoint ಮಾಡುವ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಇದು ಕೂಡ ಬೋರ್ಡ್‌ನ ಕಡೆಗೆ ಇರತಕ್ಕದ್ದು ಯುಕ್ತವಾಗಿ ತೋರುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡ್‌ಗೆ ಬೇಕಾದ ಒಂದು ಸಣ್ಣ menial Staffನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡುವಾಗ Chief Executive Officer ಎನ್ನುವ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಅಪವಾದ ಬರುತ್ತದೆ. ತುಂಬಾ ಮಹತ್ವದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಅವರವರ ಕಡೆಗೆ ಸೇರಿದವರನ್ನೇ ನೇಮಕಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಎನ್ನುವ ದೂರಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದಕಾರಣ ಇದನ್ನು ಬೋರ್ಡ್‌ಗೆ ಕೊಡಬೇಕು. ಅರೀತಿ ಬೋರ್ಡ್‌ಗೆ Staffನ್ನು ನೇಮಿಸುವ ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಸೂಚನೆ.

ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಈಗಾಗಲೇ ನಾನು ಹೇಳಿದ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲನೆಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿ ಈ ನನ್ನ ನಾಲ್ಕು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಜಿ. ಲೋತ್ (ಸಾಧು).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಎರಡೇ ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಎರಡು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ. ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಕಾಲ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ.

ತಾಪ್ತ ಇಲ್ಲಿ Qualification of Members ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮೆಂಬರುಗಳಿಗೆ ಇಂಥ ಅರ್ಹತೆಯಿರಬೇಕೆಂದು ಯಾವುದನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿ ನಮೂದು ಮಾಡಿಲ್ಲ. 21 ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಿನವನಾಗಿದ್ದರೆ ಸಾಕೆಂದಿವೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ, ಗ್ರಾಮಪಂಚಾಯತಿಯಾಗಿರಲಿ, ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡ್ ಆಗಿರಲಿ ಅದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯಬೇಕೆಂದಿದ್ದರೆ ಏನಾದರೂ prescribed qualification ಇದ್ದೇ ಇರಬೇಕು—ಕೊನೆಯ ಪಕ್ಷ

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಜಿ. ಪೋತ್)

ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲದವರೆಗಾದರೂ ಶಿಕ್ಷಣದ ಅರ್ಹತೆ, ಲೋಕಲ್ ಸೆಂಟ್ ಗೆ ರೈಮೆಂಟ್ ಸರ್ವಿಸ್‌ನ ಅನುಭವದ ಅರ್ಹತೆ, ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಸೊಸೈಟಿ ಸರ್ಟಿಫೈನ ಅರ್ಹತೆ ಅಥವಾ ಲೋಕಲ್ ಆಡಳಿತದ ಮಾಹಿತಿ—ಹೀಗೆ ಒಂದರೊಂದು ಅನುಭವದ ಅರ್ಹತೆ ಇರಬೇಕಾದದ್ದು ಅವಶ್ಯಕವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ರೀತಿ ಏನಾದರೊಂದು qualification ಅನ್ನು prescribe ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಮೊದಲ ನೆಯ ಸೂಚನೆ. ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ದಿವಸಗಳವರೆಗಾದರೂ ಇರಬೇಕು. ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಜನರು ಎದ್ಯಾವುದನ್ನೂ ಮುಂದುವರಿದು, ಕಾಲದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನಮ್ಮ ಕಾಲ, ಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ನಾವು ಹಣ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದು ವ್ಯರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳು well based ಆಗುತ್ತವೆ. ಆದಕಾರಣ prescribed qualification ಒಂದನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಇಡಿ. ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಿಂತೂ ಇಂಥಾದ್ದು ಬೇಕೇಬೇಕು. ಎರಡನೆಯ ವಿಷಯವೆಂದರೆ, ಗ್ರಾಮಪಂಚಾಯಿತಿ ಯಾಗಲಿ, ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡ್ ಆಗಲಿ, ಯಾವುದು ನಡೆಯಬೇಕಾದರೂ ಎರಡು ವಿಷಯಗಳು ಅತ್ಯಂತ ಅವಶ್ಯಕ. ಒಂದು personnel and the other finance; administrative and ಒಂದು organising capacity ಯಿರತಕ್ಕ ಜನರು ಬೇಕು, ಇನ್ನೊಂದು ಸಾಕಾದಷ್ಟು finance ಇರಬೇಕು. ಇದರಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯದಾದ financeನ್ನು ಇದ್ದಲ್ಲಿ, ನಾಳೆ ಕೆಲವು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಾವು ಒದಗಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ administrative and organising capacityಯಿರತಕ್ಕ ಜನರನ್ನು ಮಾತ್ರ produce ಮಾಡುವುದು ಕಷ್ಟ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ qualificationಅನ್ನು prescribe ಮಾಡಬೇಕಾದದ್ದು ಮುಖ್ಯ.

ಆಮೇಲೆ finance ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕಂದಾಯದ ಉತ್ತಮತೆಯಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 50ರ ತನಕ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳಿಗೆ ಕೊಡುವುದು ಬಹಳ ಅವಶ್ಯಕ. ಏಕೆಂದರೆ ತಾವು ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ರೀತಿಯ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ವಹಿಸಿದ್ದೀರಿ. ಒಂದು obligatory ಕೆಲಸಗಳು, ಎರಡನೆಯದು discretionary ಕೆಲಸಗಳು, ಮೂರನೆಯದು assigned functions, ನಾಲ್ಕನೆಯದು additional duties given by Government.—ಈ ನಾಲ್ಕು ವಿಷಯಗಳಿಗೂ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಹಾಗೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಏನೇನು ಕೆಲಸ ನಡೆಸಬೇಕು ಅಂದರೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿರುವ ಕೆಲಸಗಳು ಮತ್ತು ಇದಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯ ಅಂದಾಜು ಖರ್ಚು ಮತ್ತು ಅದು area-wise ಆಗಲಿ population-wise ಆಗಲಿ ತಕ್ಕಂತೆ ಲೆಕ್ಕ ತೆಗೆದು ಸರಾಸರಿ ಅಂದಾಜು ಎಷ್ಟಾಗುತ್ತದೆಂದು ನೋಡಿ, ಎಷ್ಟು ಬೇಕು ತಂದೆಂದಾದರೂ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿ, ಗ್ರಾಮಪಂಚಾಯಿತಿಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಸರಿಸಮಾನವಾಗಿರುವ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಲು ಎಷ್ಟು ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆಂದು ನೋಡಿ ಒಟ್ಟು ಸರಾಸರಿ work-out ಮಾಡಿ, ಅಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಪಂಚಾಯಿತಿ ಗಳಿಗೆ ಟ್ಯಾಕ್ಸೇಷನ್ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಂಟಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಮತ್ತಾವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಆಗಲಿ ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಪ್ರವಸ್ತೆ ಮಾಡಿ. ಇದು ಎಷ್ಟು per cent ಎಂತಲೇ ಆಗಲಿ ಅದನ್ನು

ಒದಗಿಸುವ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿದರೆ ಆಗ್ಗೆ ನಾವು ಗ್ರಾಮಪಂಚಾಯಿತಿಗಳನ್ನು sound line ಮೇಲೆ ನಡೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಹಾಗೆ ಮೊದಲು Estimate by expenditure at least of obligatory duties ತೆಗೆಯಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಪಿ. ಜಿ. ಸಿದ್ಧಾಂತಿ (ಮುದ್ದೆ ಬಹಾಳ).— ಸ್ವಾಮಿ, ಸೆಕ್ಷನ್ 78 ಮತ್ತು 80ರ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ನಾನು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬೆಳಗಾಂ ಡಿವಿಜನ್ನಿಗೆ ಸಂಬಂಧ ಪಟ್ಟಂತೆ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳು 1954-55ರ ಹಿಂದೆ ಏನಿತ್ತು, 1956-57ರಲ್ಲಿ ಏನಾಯಿತು ಮತ್ತು ಈಗಿನ ಪ್ರಕಾರ ಏನು ಕಡತಾಗುತ್ತದೆಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

1954-55ರವರೆಗೂ ಮುಂಬೈ ಸರ್ಕಾರದವರು ಭೂಕಂದಾಯದಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 15 ಭಾಗವನ್ನು ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದಲ್ಲದೆ ಸೆಕ್ರೆಟರಿಯವರ ಸಂಬಳದಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 75 ಭಾಗವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಜೊತೆಗೆ ತುಟ್ಟ ಭತ್ಯದಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 50 ಹಣವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗಿದ್ದುದನ್ನು 1955-56 ಆದಮೇಲೆ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿದರು. ಅಗಿದ್ದು ಅಕ್ಟೋಬರ್ 33 (2) ಕಲಮನ್ನು delete ಮಾಡಿ 92ನೆಯ ಕಲಮಿನಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿದರು. ಆದರೆ ಪ್ರಕಾರ ಸೆಕ್ರೆಟರಿಯವರ ಸಂಬಳ ಮತ್ತು ತುಟ್ಟ ಭತ್ಯೆ ಏನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರೋ ಅದನ್ನು ಕಡಮೆ ಮಾಡಿ, ಭೂಕಂದಾಯದಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 30ರಷ್ಟು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದರು. ಈಗ ನಾವು ಮುಂಬಯಿ ಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಇಲ್ಲಿ ತಾವು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಮಾಡಿರುವುದೇನು? ಸ್ವಾಮಿ ಫೀ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಿದಿರಿ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮುಂಚೆ ಅಗ್ರಿ ಕಲ್ಚರರ್ ಇಂಟೆಂಟಿವ್ ಇರಲಿಲ್ಲ ಅದನ್ನು ಹೇರಿದಿರಿ (ಹೇರಲಿ; ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ). ಆದರೆ ಹಳ್ಳಿಯವರಿಂದ ಬಂದವರಾಗಿ ತಾವು ಶೇಕಡ 30ರಿಂದ ಶೇಕಡ 20ಕ್ಕೆ ಕಡಮೆ ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿಯ ತನಕ ಏನು ನಮಗೆ ಪಂಚಾಯಿತಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರೋ ಅದನ್ನು ಕಡಮೆ ಮಾಡಬೇಡಿ, ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ತಾವು 80ನೆಯ ಕ್ಲಾಜಿನ (1) ಮತ್ತು (2) ಉಪಲಮಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನದ್ಯಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಿದ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ತಾವು 78ನೆಯ ಸೆಕ್ಷನ್ನಿನ ಪ್ರಕಾರ ನೂರಕ್ಕೆ 30 ರಂತೆ ಭೂಕಂದಾಯದ ಭಾಗವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಹಿಂದೆ ಇದ್ದಂತೆಯೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಏನು ಹಿಂದಿನವರು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನು ಕಡಮೆ ಮಾಡಬೇಡಿ, ಇದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಹಣವನ್ನು ನೀವು ಹೇಗಾದರೂ ಒದಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ. ಹೀಗೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಮ್ಮನ್ನು ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಎಂ. ಎಲ್. ಎ.ಗಳನ್ನು ಕೇಳುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯಲ್ಲ ಹಣ ಕಡಮೆ ಬಿದ್ದುದನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ನಿಮಗೆ ಬಿಟ್ಟದ್ದು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ 78ನೆಯ ಸೆಕ್ಷನ್ನಿನಲ್ಲಿ 20 ಎಂದಿರುವುದನ್ನು 30 ಎಂದು ಮಾಡಿ. ಅಲ್ಲದೆ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯವೇನೆಂದರೆ 80 (3)ನೆಯ ಸೆಕ್ಷನ್ ನಮಗೆ ಅನ್ವಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಹೈದರಾಬಾದಿಗೆ ಅನ್ವಯಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ಅಲ್ಲಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗಿದೆಯೋ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರ ವಿಷಯ ನಾನು ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮುಂಬಯಿನ ಪ್ರದೇಶದ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು

ಅರಿತು ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಈಗ ಇದ್ದಷ್ಟನ್ನಾದರೂ ನಮಗೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ ಸಾಕು ಎಂದು ನಾನು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ವಿನಂತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಒಬ್ಬ ಸದಸ್ಯರು.—ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡಿಗೆ!

ಶ್ರೀ ಪಿ. ಜಿ. ಸಿದ್ಧಾಂತಿ.—ಬೇಕಾದರೆ ಅದೇ ಪ್ರಕಾರ ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡಿಗೆ ಕೊಡಿ. ಅದರ ವಿಚಾರ ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಒಂದೊಂದು ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡಿನ ಬಡ್ಡೆಟ್ ಹೇಗಿರುತ್ತದೋ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನು ಭೂಕಂದಾಯದ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರ ಯಾವ ಒಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯದ ಮೇಲೆ ಇರಬೇಕಾಗಿದೆ ಯೋ ಆ ಒಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯದ ಮೇಲೆ ಇಲ್ಲ. ಹೈದರಾಬಾದ್ ಏರಿಯಾ ಮತ್ತು ಬದರೆ ಜಿಲ್ಲೆಯೊಳಗೆ ಒಂದು ರೀತಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಎಕರೆಗೆ 13-14 ರೂಪಾಯಿ ಇದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಜಹಗೀರ್‌ದಾರರ ಧರ್ಮ ಸ್ವಲ್ಪ ಇದೆ. ಅದರೊಳಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈಗ ಶೇಕಡ 50ರಷ್ಟು ಆಸೆಸ'ಮೆಂಟ್ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ನಾವು ಎಕರೆಗೆ 6-7 ರೂಪಾಯಿಯಂತೆ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ತರೀ ಜಮಾನು ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ತರೀ ಜಮಾನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಇರುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಭೂ ಕಂದಾಯ ಜಾಸ್ತಿ ಇದೆ. ಅದಕಾರಣ ಎಲ್ಲಯತನಕ ಈ ಭೂಕಂದಾಯವನ್ನು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲೂ ನಮನಾಗಿ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿಯತನಕ ಗ್ರಾಮ ಗಳಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲೂ ಬರಗಾಲ ಜಿಲ್ಲೆಯವರಿಗೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ನನಗೇ ಎರಡು ಎರಡೂವರೆ ಆಣೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಎಂಟು ಆಣೆ ಕೂಡ ಜಾಸ್ತಿ ಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಸ್ಥಿತಿ ಇನ್ನೊಂದು ಸಾರಿ ಬರದೇ ಇರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿ. ಸಾಮಾನ್ಯಗಳು ಜಾಸ್ತಿ ಸಿಕ್ಕುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಶೇಕಡ 20 ಇರುವುದನ್ನು ಶೇಕಡ 30 ಮಾಡಲಿ. ಏನೇ ಆಗಲಿ ಎರಡನೇ ಕ್ಲಾಜನ್ನು ರಿಲೀಜ್ ಮಾಡಿ ಎಂದು ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ವಿನಂತಿ ಮಾಡಿ ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

Sri T. SUBRAMANYA.—This has been repeated a hundred times on the floor of the House.

Mr. CHAIRMAN.—The section regarding this is very plain. You must confine yourself to the recommendations of the Select Committee. Besides, we want to close at 6 o'clock.

ಶ್ರೀ ಇ. ನಾರಾಯಣಗೌಡ (ಬಂಗಾರಪೇಟೆ).—ಸ್ವಾಮಿ, ಶೇಕಡ 80ರಷ್ಟು ಜನರು ವಾಸ ಮಾಡ ತಕ್ಕಂಥ ಹಳ್ಳಿಗಳ ಆಡಳಿತ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ತಂದಿರತಕ್ಕ ಈ ಬಿಲ್ ಒಂದು ವಿಧದಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷದಾಯಕವಾಗಿದ್ದರೂ ಮತ್ತೊಂದು ವಿಧ ದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ವಿಷಾದದಿಂದ ನಾನು ಕೆಲವು ವಿಷಯ ಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿ ನಿಂದಲೂ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದವು. ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲಾ ಬೋರ್ಡ್ ಸಹ ಅಮೋಘವಾದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದೆ. ಹೀಗಾಗಿದ್ದರೂ ಸರ್ಕಾರ 14 ವರ್ಷ ಗಳಿಂದೀಚೆಗೆ ಅವನ್ನು ಅನುಕೂಲಕ್ಕೆ ತರದೆ ಅವಕ್ಕೆ

ಕ್ಷಯರೋಗ ಬಂದಂತೆ ಮಾಡಿ ಈಗ ಇನ್ನೇನು ಶವ ಸಂಸ್ಕಾರ ಮಾಡುವ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಅವು ಬಂದಿವೆ. ಜಿಲ್ಲಾ ಬೋರ್ಡುಗಳಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಹೊಸದಾಗಿ ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡ್ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮಪಂಚಾಯತಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಅವಕ್ಕೆ ಅಧಿಕಾರ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೊರಟಿ ದ್ದಾರೆ. ಜಿಲ್ಲಾ ಬೋರ್ಡುಗಳ ಅರ್ಥಿಕಸ್ಥಿತಿ ಸುಭದ್ರವಾಗುವವರೆಗೂ ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡು ಗಳಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯತಿಗಳಾಗಲಿ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಜನಗಳು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದಷ್ಟು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಬಂದಿತ ಅನುಮರ್ಥವಾಗಿವೆಯೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ಗ್ರಾಮಪಂಚಾಯತಿಗೆ ಆಯಾ ಗ್ರಾಮದ ರೆವಿನ್ಯೂ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 20ನ್ನು ಮೀಸಲಾಗಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡಿಗೆ ಹಾಗೆಯೇ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅವಕ್ಕೆ ವಕೀಲರವ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೋ ಬಹಳ ಆಗಾಧವಾಗಿವೆ. ಅಂತಹ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕಾದರೆ ಇಷ್ಟು ಅತ್ಯಲ್ಪ ಹಣದಲ್ಲಿ ಬಂದಿತವಾಗಿ ಸಾಧಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದಲ್ಲದೆ ಗ್ರಾಮದ ರೆವಿನ್ಯೂ ಉತ್ಪನ್ನದಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 5ರಷ್ಟನ್ನು ಮೀಸಲಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಜಿಲ್ಲಾ ಅಡ್ವೈಜರಿ ಬೋರ್ಡಿಗೆ ಬೇರೆ ಏನಾದರೂ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಯೇ ಎಂದರೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಅದರ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಜಿಲ್ಲಾಧಿಕಾರಿಗಳ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಬರೀ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಮೊಳ ಹಾಕುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಒಟ್ಟು ಗ್ರಾಮದ ರೆವಿನ್ಯೂ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ ಐದರಷ್ಟು ನ್ನಾದರೂ ಜಿಲ್ಲಾ ಅಡ್ವೈಜರಿ ಕಮಿಟಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು. ಪ್ರವಾಸ ಹೋಗುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಗಳಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕಾರ್ಯಾಲಯಗಳಿಗೆ ಭೇಟಿ ಕೊಡುವಾಗ ಅವುಗಳ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಇನ್ನೂ ಯಶಸ್ವಿ ಯಾಗಿ ನಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಗ್ರಾಂಟುಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದ ಇಷ್ಟು ಅತ್ಯಲ್ಪ ಹಣದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಿಗೆ ಗ್ರಾಂಟುಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೋ ಎಂದು ನನಗೆ ಅನುಮಾನ ಬರುತ್ತದೆ. ಶೇಕಡ 5ರಷ್ಟಾದರೂ ಜಿಲ್ಲಾ ಅಡ್ವೈಜರಿ ಕಮಿಟಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಅಡ್ವೈಜರಿ ಕಮಿಟಿ ಗಳಲ್ಲಿ ವಿಧಾನಸಭಾ ಸದಸ್ಯರುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕೇವಲ ಸಬ್ ಒವರ್‌ಸಿಯರ್ಸ್, ಹೆಲ್ಪ್ ಇನ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಟರು ಗಳು ಹಾಜರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಯಾವಾಗಲೂ ಅವರಿಗೆ ಅಲ್ಲನ ಒಟಿನ ಹಕ್ಕು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಅವರು ಆ ಕಮಿಟಿ ಮೀಟಿಂಗಿನಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಲು ಅವಮಾನ ಕರವೆಂದು ನಾನು ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಒಟಿನ ಅರ್ಹತೆ ಪಡೆದಿರತಕ್ಕವರು ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡ್ ಫೇರ್‌ಮೆನ್‌ಷಿಪಿಗೆ ಆರಿಸಲ್ಪಡಬೇಕು ಎಂಬುದಾಗಿರುವಾಗ ವಿಧಾನಸಭಾ ಸದಸ್ಯರಿಗೂ ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡಿನ ಒಟಿನ ಹಕ್ಕನ್ನು ಕೊಡ ಬೇಕೆಂದು ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಈ ರೆವಿನ್ಯೂ ಹಂಚಿಕೆ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಅಡ್ಡಿ ಆತಂಕಗಳಿವೆ. ಅವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕು. ಕೆಲವು ಅಂಕಿಅಂಶಗಳ ಪ್ರಕಾರ ಕೋಲಾರ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ಯೊಂದು ತಾಲ್ಲೂಕಿಗೆ 35 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳಂತೆ ಯೂ, ಸೌತ್ ಕೆನರಾನಲ್ಲಿ 98 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಗಳಂತೆಯೂ, ಬದರೆ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ 103 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳಂತೆಯೂ ಬರುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಒಂದು ತಾಲ್ಲೂಕಿನಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ತಾಲ್ಲೂಕಿಗೆ ಇಷ್ಟು ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿರುವಾಗ ಯಾವ ರೀತಿ ಹಂಚಿಕೆ

(ಶ್ರೀ ಇ. ನಾರಾಯಣಗೌಡ)

ಮಾಡುತ್ತಾರೆ! ಇದನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಸ್ಪೀಕರ್ ರವಿನ್ಯೂ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರಜಾಸಂಖ್ಯೆಗನುಗುಣವಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಿಗೂ ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ಹಂಚಬೇಕು. ನನ್ನ ಈ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

Mr. CHAIRMAN.—Now we will take up half an hour discussion of which notice has been given.

Sri KADIDAL MANJAPPA (Minister for Revenue).—The Secretary was telling me that we might take it up on the next day, that is, Wednesday.

Mr. CHAIRMAN.—So we will take it up on Wednesday next. The House will now rise and meet to-morrow morning at 8-30.

The House adjourned at Six of the Clock to meet again at Thirty Minutes past Eight of the Clock on Saturday, the 25th April 1959.